Articol I. Agatha Christie

Articol I. Agatha Christie

Articol II. Moartea vine ca un sfârşit Vol. 1

Profesorului S. R. K. Glanville
Dragă Stephen, Tu ai fost cel ce mi-a sugerat ideea unui roman poliţist a cărui acţiune să fie plasată în Egiptul Antic şi, fără ajutorul şi încurajările tale, această carte n-ar fi fost scrisă niciodată
Doresc să mărturisesc cât de mult m-a pasionat toată acea literatură interesantă ce mi-ai împrumutat-o şi să-ţi mulţumesc, o dată în plus, pentru răbdarea cu care mi-ai răspuns la întrebări, şi pentru truda şi timpul dedicate. Cât despre plăcerea şi interesul cu care am scris cartea, le cunoşti deja.
A ta afectuoasă ş recunoscătoare prietenă, Agatha Christie

CUPRINS:

Nota autoarei 4
CAPITOLUL I 6
A doua lună a inundaţiilor – ziua a 20-a 6
Capitolul II 16
A treia lună a inundaţiilor – ziua a 4-a 16
CAPITOLUL III 24
A treia lună a inundaţiilor-ziua a 14-a 24
CAPITOLUL IV 31
A treia lună a inundaţiilor – ziua a 15-a 31
CAPITOLUL V 38
A patra lună a inundaţiilor – ziua a 5-a 38
CAPITOLUL VI 45
Prima lună de iarnă – ziua a 4-a 45
CAPITOLUL VII 53
Prima lună de iarnă – ziua a 5-a 53

CAPITOLUL VIII 59
A doua lună de iarnă – ziua a 10-a 59
CAPITOLUL IX 65
A doua lună de iernă – ziua a 10-a 65
CAPITOLUL X 73
A patra lună de iarnă – ziua a 6-a 73
CAPITOLUL XI 82
Prima lună de vară – ziua a 11-a 82
CAPITOLUL XII 94
Prima lună de vară – ziua a 12-a. 94
CAPITOLUL XIII 99
Prima lună de vară – ziua a 12-a 99
CAPITOLUL XIV 104
Prima lună de vară – ziua a 25-a 104
CAPITOLUL XV 114
Prima lună de vară – ziua a 30-a 114
CAPITOLUL XVI 122
A doua lună de vară – ziua 1. 122
CAPITOLUL XVII 134
A doua lună de vară – ziua 1 134
CAPITOLUL XVIII 145
A doua lună de vară – ziua a 10-a 145
CAPITOLUL XIX 153
A doua lună de vară – ziua a 15-a 153
CAPITOLUL XX 163
A doua lună de vară – ziua a 15-a 163
CAPITOLUL XXI 168
A doua lună de vară – ziua a 16-a 168
CAPITOLUL XXII 176
A doua lună de vară – ziua a 17-a 176
CAPITOLUL XXIII 183
A doua lună de vară – ziua a 17-a 183

Nota autoarei.

Acţiunea acestei cărţi are loc pe malul de vest al Nilului, la Theba, în Egipt, în jurul anului 2000 î.e.n. Atât locul cât şi

timpul sunt cu totul întâmplătoare. S-ar fi putut alege la fel de bine orice alt loc şi orice altă perioadă, dar s-a întâmplat ca subiectul cărţii să fie inspirat, atât în ce priveşte personajele cât şi intriga de două sau trei scrisori egiptene din perioada celei de-a XI-a dinastii, găsite cu aproximativ 20 de ani în urmă de expediţia egipteană a Muzeului Metropolitan de Artă, din New York, într-un mormânt de piatră, vizavi de Luxor, şi traduse de profesorul (pe atunci domnul) Battiscombe Gunn în „The Museum's Bulletin”.

Poate este interesant pentru cititor să ştie că o ofrandă adusă lui Ka – o trăsătură obişnuită a civilizaţiei antice egiptene – impunea o înzestrare, foarte asemănătoare, în principiu, cu practica religioasă a cedării moştenirilor în Evul Mediu. Averea era lăsată ca moştenire preotului Ka cu condiţia ca acesta să întreţină mormântul testatorului şi să aducă jertfe la mormânt în anumite zile de sărbătoare ale anului pentru odihna sufletului celui decedat.

Termenii „frate” şi „soră” din textele egiptene de obicei înseamnă „iubit”, „iubită” şi sunt folosite, în mod frecvent, ca „soţ” şi „soţie”. Ei sunt folosiţi astfel în această carte.

Calendarul agricol al Egiptului Antic, constând din trei anotimpuri a câte patru luni de 30 de zile fiecare, stătea la baza vieţii rurale, iar prin adăugarea a cinci zile la sfârşitul anului era folosit drept calendar oficial al anului de 365 zile. Acest „an”, la origini, începea odată cu revărsarea Nilului în a treia săptămână din iulie, după calculele noastre; însă absenţa „anului bisect” a condus de-a lungul secolelor la un decalaj, astfel încât, la vremea derulării acţiunii acestei cărţi, Anul Nou cădea cu aproximativ şase luni mai înainte de începerea anului agricol, adică în ianuarie, nu în iulie. Pentru a scuti cititorul de a ţine seama continuu de aceste şase luni, datele folosite ca titluri de capitole sunt prezentate conform calendarului agricol din acea vreme, adică: Inundaţiile – sfârşitul lui iulie până la sfârşitul lui noiembrie; Iarna – sfârşitul lui noiembrie până la sfârşitul

lui martie; Vara – sfârşitul lui martie până la sfârşitul lui iulie.

CAPITOLUL I.

A doua lună a inundaţiilor – ziua a 20-a.

Renisenb stătea în picioare şi privea Nilul.

Din depărtare, răzbăteau vag până la ea glasurile ridicate ale fraţilor săi, Yahmose şi Sobek, prinşi într-o dispută cu privire la necesitatea întăririi digului într-un anumit loc. Vocea lui Sobek era puternică şi îndrăzneaţă ca întotdeauna. El avea obiceiul să-şi expună ideile cu mare siguranţă. Glasul lui Yahmose era scăzut şi şovăitor, exprimând nesiguranţă şi nelinişte. Yahmose era în permanenţă neliniştit cu privire la tot şi la toate. El era fiul cel mai mare şi, în timpul absenţei tatălui lor, plecat pentru a vizita proprietăţile din nord, conducerea plantaţiilor îi era încredinţată, într-o oarecare măsură, lui. Yahmose era moale, prudent şi înclinat să vadă greutăţile chiar şi dacă nu existau. Era un bărbat robust, cu mişcări domoale, fără nimic din vioiciunea şi siguranţa lui Sobek.

Încă din frageda ei copilărie, Renisenb îşi amintea de aceşti doi fraţi înfruntându-se exact pe acelaşi ton, ca acum. Faptul acesta îi dădu brusc un sentiment de siguranţă… Era din nou acasă. Da, revenise acasă…

Totuşi, aruncându-şi încă o dată privirea peste apa gălbuie şi strălucitoare, răzvrătirea şi durerea îi reînviară. Khay, tânărul ei soţ, era mort… Khay, cu faţa lui surâzătoare şi umerii puternici. Khay era cu Osiris în împărăţia morţii… Iar ea, Renisenb, soţia lui iubită, rămăsese dezolată. Fuseseră împreună opt ani – o luase pe când era aproape o copilă – iar acum se întoarse văduvă, cu copilul lui Khay, Teti, în casa părintească.

În momentele acestea, însă, i se părea că n-ar fi fost niciodată plecată…

Binecuvântă acest gând…

Va încerca să uite toţi aceşti opt ani, atât de încărcaţi de fericire şi atât de brutal sfârşiţi în durere.

Da, să-i uite, să-i alunge din minte. Să redevină Renisenb, fiica preotului Ka, Imhotep, o fată zburdalnică, nepăsătoare. Dragostea aceasta a soţului şi fratelui fusese un lucru crud, care o păcălise prin dulceaţa ei. Îşi amintea umerii puternici, bronzaţi, ai lui Khay, gura lui surâzătoare… Acum Khay era îmbălsămat, înfăşurat în bandaje, protejat de amulete în călătoria lui spre tărâmul celălalt. De acum încolo, niciodată pe această lume, Khay nu o să mai călătorească pe Nil, nu o să mai prindă peşte şi nu o să mai râdă în soare în timp ce ea, aşezată în barcă cu micuţa Teti în poală, îi zâmbea la rândul ei…

Renisenb gândi: „N-am să mă mai gândesc la asta. S-a terminat! Sunt acasă. Totul e la fel ca înainte. Şi eu am să fiu, în curând, aceeaşi. Totul va fi ca înainte. Teti deja a uitat. Se joacă şi râde cu ceilalţi copii.”

Renisenb se întoarse brusc şi o luă înapoi către casă, strecurându-se printr-o mulţime de măgari cu spinările încărcate care erau mânaţi către malul fluviului. Trecu printre hambare şi acareturi şi intră pe poartă, în curte. Era foarte plăcut în curte. Aveau un lac artificial înconjurat de oleandri înfloriţi şi iasomie şi umbrit de smochini. Teti şi cu ceilalţi copii se jucau acum, glasurile lor înălţându-se ascuţite şi limpezi. Intrau şi ieşeau în fugă din micul pavilion amplasat pe o parte a lacului. Renisenb observă că Teti se juca cu un leu de lemn a cărui gură se deschidea şi se închidea când trăgeai de o sfoară, o jucărie pe care ea însăşi o iubea de când era copil. Gândi din nou, mulţumită: „Sunt iar acasă…” Aici nimic nu se schimbase, totul era cum fusese. Aici viaţa era sigură, constantă, fără schimbări, Teti era acum copilul, iar ea una din multele mame închise între pereţii casei – dar cadrul, esenţa lucrurilor rămăseseră neschimbate.

O minge scăpată de unul dintre copii se rostogoli la picioarele ei şi ea o ridică şi i-o aruncă înapoi, râzând.

Renisenb îşi continuă drumul spre veranda cu coloanele viu colorate şi pătrunse în casă, trecând prin marea încăpere centrală cu friza sa pictată cu lotuşi şi maci şi tot aşa până ajunse la capătul casei unde erau camerele femeilor.

Glasuri ridicate îi izbiră auzul şi se opri din nou, savurând cu plăcere vechile, familiarele ecouri. Satipy şi Kait – înfruntându-se ca de obicei! Acest binecunoscut ton al glasului lui Satipy, ascuţit, dominator şi terorizant! Satipy era soţia fratelui său, Yahmose, o femeie înaltă, energică, rea de gură, săritoare la greu, obişnuită să comande. Ea stabilea veşnic regulile, hărţuia servitorii găsind peste tot greşeli şi cerându-le să facă lucruri imposibile, strivindu-i cu forţa puternică a ocărilor şi personalităţii sale. Toţi se temeau de limba ei şi se grăbeau să-i îndeplinească ordinele. Însuşi Yahmose avea o mare admiraţie pentru hotărâta, curajoasa lui soţie, într-atât încât se lăsa bruftuluit de ea într-un mod care, nu o dată, o înfuriase pe Renisenb.

La răstimpuri, în pauzele dintre frazele ascuţite ale lui Satipy, se auzea vocea liniştită, încăpăţânată a lui Kait. Kait era o femeie cu şolduri late şi urâtă, şi era soţia chipeşului şi veselului Sobek. Le era devotată cu trup şi suflet copiilor ei, arareori se gândea sau vorbea despre altceva. În certurile zilnice cu cumnata sa îşi susţinea punctul de vedere prin simplul truc al repetării a ceea ce spusese la început cu o îndărătnicie liniştită, constantă. Nu manifesta nici enervare, nici pasiune, şi niciodată nu lua în seamă un punct de vedere, altul decât al ei. Sobek era foarte ataşat de soţia sa şi-i vorbea deschis despre toate, mulţumit de priceperea cu care părea că-l ascultă, încuviinţând sau dezaprobând tihnit, neamintindu-i de nimic supărător, când, de fapt, mintea ei era tot timpul preocupată cu cine ştie ce problemă legată de copii.

— E o insultă, asta e! Strigă Satipy. Dacă Yahmose ar fi avut curaj măcar cât un şoarece n-ar fi suportat nici o secundă aşa ceva! Cine are grijă de toate aici când Imhotep e plecat? Yahmose! Şi ca soţie a lui Yahmose, eu ar trebui să am primul cuvânt în alegerea rogojinilor şi pernelor femeilor. Sclava asta neagră, cât un hipopotam, ar trebui să fie…

Vocea grea, adâncă, a lui Kait interveni:

— Nu, nu, micuţa mea, nu mânca părul păpuşii. Uite, ai aici ceva mai bun… Dulce… Ah, ce bun…

— Cât despre tine, Kait, n-ai nici un pic de politeţe, nici măcar nu mă asculţi… Nu răspunzi… ai nişte maniere înfiorătoare.

— Perna albastră a fost întotdeauna a mea… Oh, uită-te la micuţa Ankh… Încearcă să meargă…

— Eşti la fel de proastă ca şi copiii tăi, Kait, şi asta spune mult! Dar să nu crezi că prin asta ai să scapi. Voi avea drepturile mele, să ştii!

Renisenb tresări la auzul unor paşi în spatele ei. Se întoarse repede, cu vechiul şi familiarul sentiment de antipatie la vederea bătrânei Henet, stând în faţa sa.

Faţa slabă a lui Henet era strâmbată în acel cunoscut zâmbet pe jumătate linguşitor.

— Cred că-ţi spui că lucrurile nu s-au schimbat prea mult, Renisenb. Nici nu ştii cât îndurăm, cu toţii, din cauza limbii ascuţite a lui Satipy! Desigur, Kait poate să-i răspundă. Dar nu toţi avem norocul ăsta! Eu îmi cunosc locul, aşa sper… Şi îi sunt foarte recunoscătoare tatălui tău că mi-a oferit un acoperiş, m-a hrănit şi m-a îmbrăcat. Ah, tatăl tău e un om bun. La rândul meu, am încercat întotdeauna să fac tot ce pot. Muncesc întruna, dând o mână de ajutor ici şi colo, fără să aştept mulţumiri sau recunoştinţă. Dacă ar fi trăit scumpa ta mamă, ar fi fost altfel. Ea mă aprecia. Eram ca două surori! Era o femeie frumoasă. Ei bine, mi-am făcut datoria şi mi-am îndeplinit promisiunea faţă de ea. „Ai grijă de copii, Henet”, mi-a spus pe patul de moarte. Şi eu m-am

ţinut de cuvânt. Am trudit pentru voi toţi fără să pretind mulţumiri. Nici nu le-am pretins, nici nu le-am primit! „E doar bătrâna Henet”, spune lumea, „ea nu contează”. Nimeni nu se gândeşte la mine. De ce ar face-o? Eu doar încerc să fiu de folos, asta-i tot.

Alunecă precum un ţipar pe sub braţul lui Renisenb şi intră în camera alăturată.

— Cât priveşte pernele acelea, iartă-mă, Satipy, dar s-a întâmplat să-l aud pe Sobek spunând…

Renisenb porni mai departe. Vechea ei antipatie faţă de Henet se redeşteptă. Ciudat, dar niciunul dintre ei n-o putea suferi! Şi asta din pricina glasului ei plângăreţ, a permanentei autocompătimiri şi a plăcerii răutăcioase cu care punea paie pe foc în cazul certurilor.

„Ei şi?”, gândi Renisenb, „de ce nu?”. Poate era modul ei de a se distra. Viaţa fusese cruntă cu ea… Şi era adevărat că muncea ca o slugă şi că nimeni nu-i era recunoscător. Nici nu puteai să-i fii recunoscător lui Henet… Îşi scotea în evidenţă propriile-i merite cu atâta insistenţă încât îţi pierea cheful să-i mai spui un cuvânt drăguţ.

Henet, gândea Renisenb, era unul dintre acei oameni sortiţi să fie devotaţi altora şi să n-aibă pe nimeni devotat lor. Ca înfăţişare era neatrăgătoare, şi tot atât de proastă, deşi întotdeauna era la curent cu tot ceea ce se întâmpla. Felul ei de a păşi lipsit de zgomot, auzul ascuţit şi ochii ei permanent iscoditori făceau ca nimic să nu rămână multă vreme pentru ea un secret. Uneori păstra pentru ea cele aflate, alteori le strecura în şoaptă fie unuia, fie altuia dintre cei din casă şi se retrăgea în umbră, urmărind cu satisfacţie efectul spuselor sale.

Nu o dată, cei din casă îi ceruseră lui Imhotep s-o alunge pe Henet, dar el nu consimţise. Era poate singura persoană care o plăcea; iar ea îi răsplătea protecţia cu un devotament atât de exagerat, încât restul familiei îl considera dezgustător.

Renisenb rămase o clipă nehotărâtă, ascultând disputa tot mai înfierbântată a cumnatelor sale, alimentată şi de intervenţia lui Henet, apoi o porni agale către mica încăpere în care bunica ei, Esa, stătea singură, înconjurată doar de două mici sclave negrese. Acum era ocupată cu cercetarea unor bucăţi de pânză pe care i le arătau, iar ea le bruftuluia în felul ei caracteristic, prieteneşte.

Da, totul era neschimbat. Renisenb stătea neobservată, ascultând. Bătrâna Esa se împuţinase niţel, asta era tot. Dar vocea îi rămăsese aceeaşi, şi lucrurile pe care le rostea erau aceleaşi, aproape cuvânt cu cuvânt, ca cele pe care Renisenb îşi amintea să le fi auzit şi în urmă cu opt ani, când părăsise casa…

Renisenb se strecură afară. Nici bătrâna, nici cele două micuţe sclave n-o observară. O clipă se opri în faţa uşii deschise de la bucătărie. O izbi un miros de raţe fripte şi larma vocilor şi a râsetelor; pe masă, o grămadă de legume aştepta rândul la gătit.

Renisenb rămase nemişcată, cu ochii aproape închişi. Din locul acela putea auzi tot ce se petrece în casă. Diferitele zgomote dinspre bucătărie, vocea înaltă, stridentă a bătrânii Esa, timbrul ascuţit al lui Satipy şi contralto-ul slab, profund, persistent al lui Kait. Un concert de voci feminine care discutau, râdeau, se plângeau, bombăneau, exclamau…

Dintr-o dată Renisenb se simţi sufocată de zarva gălăgioasă a femeilor. Femeile… Gălăgioasele, limbutele femei! O casă plină de femei… Veşnic gălăgioase, veşnic în fierbere… Vorbăreţe, certăreţe, bârfitoare… N-aveai ce să le faci!

Iar Khay… Khay tăcut şi atent în barca lui, preocupat complet de peştele ce trebuia să muşte din momeală…

Nimic din amestecătura aceasta de glasuri, din zarva şi agitaţia asta fără sfârşit n-avea să-l ajungă.

Renisenb ieşi din nou în liniştea dogoritoare de afară. Îl zări pe Sobek întorcându-se de pe plantaţii şi, în depărtare,

îl văzu pe Yahmose îndreptându-se către Mormânt.

Se răsuci şi o porni spre stâncile de calcar unde se afla Mormântul. Era Mormântul marelui nobil Meriptah, iar tatăl său era preotul care se ocupa de întreţinerea Mormântului. Toate proprietăţile şi pământurile făceau parte din moştenirea lăsată pentru întreţinerea Mormântului.

Când tatăl său era plecat, îndatoririle de preot al lui Ka erau preluate de fratele ei, Yahmose. Când Renisenb, după ce străbătu poteca abruptă, ajunse la Mormânt, îl găsi pe Yahmose consultându-se cu Hori, omul de încredere şi mâna dreaptă a tatălui său în conducerea şi administrarea afacerilor, în cămăruţa de piatră alăturată camerei ofrandelor.

Hori ţinea pe genunchi un sul de papirus desfăşurat şi amândoi se uitau peste el.

La apariţia ei, Yahmose şi Hori zâmbiră, iar ea se aşeză lângă ei, într-un petec de umbră. Renisenb fusese întotdeauna foarte ataşată de fratele ei Yahmose. El era amabil şi afectuos cu ea, şi se purta blând şi prietenos. Hori, de asemenea, manifestase întotdeauna o amabilitate gravă faţă de mica Renisenb şi de multe ori îi reparase jucăriile. Când ea plecase de acasă, Hori era un tânăr sobru şi liniştit, cu mâini sensibile şi îndemânatice. Renisenb se gândi că deşi părea mai matur, aproape că nu se schimbase deloc. Zâmbetul liniştit cu care o întâmpină era acelaşi pe care-l cunoştea dintotdeauna. Yahmose şi Hori socoteau cu glas scăzut:

— Şaptezeci şi trei baniţe de orz cu Ipy cel tânăr…

— În cazul ăsta, ies în total două sute treizeci de secară şi o sută douăzeci de orz.

— Da, dar uite şi preţul lemnului, obţinut la schimb în ulei la Perhaa…

Continuau să discute între ei. Renisenb moţăia în murmurul plăcut al glasurilor care, parcă, veneau de undeva.

Yahmose se ridică şi-i înmână sulul de papirus lui Hori, apoi ieşi.

Renisenb continua să stea învăluită în tăcerea aceea paşnică.

Apoi atinse sulul de papirus şi întrebă:

— E de la tata?

Hori dădu din cap.

— Ce scrie? Întrebă ea, curioasă.

Desfăşură sulul şi se uită la semnele care n-aveau nici un înţeles pentru ochii ei neştiutori.

Surâzând, Hori începu să citească peste umărul ei, urmărind cu degetul pe măsura ce citea. Scrisoarea era concepută în stilul înzorzonat al scribilor profesionişti din Heracleopolis.

„Slujitorul moşiei, Imhotep, slujitor al lui Ka, grăieşte:

Fie ca sănătatea să-ţi fie ca ale celui ce va trăi un milion de ani Să te ajute Zeul Herishaf, stăpânul Heracleo-polisului şi toţi ceilalţi Zei. Zeul Ptah să-ţi bucure inima ca unuia care va trăi mult. Fiul vorbeşte mamei sale, slujitorul lui Ka mamei sale Esa. Cum te simţi, fericită şi sănătoasă? Cum vă simţiţi, voi, toţi din casă? Yahmose, fiul meu, cum te simţi, eşti bine, sănătos? Îngrijeşte cât mai bine pământurile mele. Străduieşte-te să scoţi tot ce se poate de la ele, luptă-te cu ele, fără răgaz. Dacă eşti harnic, mă voi ruga la zei pentru tine…”

Renisenb râse:

— Bietul Yahmose! Sunt sigură că şi-aşa munceşte destul.

Indicaţiile tatălui său i-l aduseră şi mai viu în minte – stilul său pompos, uşor înfumurat, continuele sale avertizări şi imbolduri…

Hori continuă: „Ai mare grijă de fiul meu Ipy. Am auzit că e nemulţumit. De asemenea, vezi ca Satipy să se poarte bine cu Henet. Ţine minte asta. Nu uita să-mi scrii despre în şi ulei. Păzeşte-mi recoltele… Veghează la tot ce e al meu, căci îţi voi cere socoteală. Dacă culturile mele vor fi inundate, vinovaţi sunteţi tu şi Sobek”.

— Tata a rămas exact cum îl ştiam, rosti Renisenb veselă, întotdeauna are impresia că nimic nu-i făcut cum trebuie, dacă nu este el acasă.

Dădu drumul sulului de papirus şi adăugă încetişor: „Totul e exact la fel…”

Hori nu răspunse. Scoase un sul de papirus şi începu să scrie. Renisenb îl urmări o vreme. Era prea mulţumită ca să simtă nevoia vorbelor. După un timp rosti visătoare:

— Trebuie să fie interesant să ştii cum se scrie pe papirus. Oare de ce nu învaţă toată lumea?

— Pentru că nu e nevoie.

— Poate că nu e nevoie, dar cred că ar fi plăcut.

— Crezi, Renisenb? Cu ce te-ar ajuta pe tine?

Renisenb se gândi câteva clipe, după care răspunse încetişor:

— Dacă mă întrebi, chiar că nu ştiu, Hori.

Hori spuse:

— În prezent, un ţinut întins are nevoie doar de câţiva scribi, dar îmi imaginez că va veni o zi când vor fi armate de scribi în tot Egiptul.

— Ceea ce va fi foarte bine, răspunse Renisenb.

Hori rosti încet:

— Nu sunt aşa de convins.

— De ce nu eşti convins?

— Pentru că, Renisenb, e atât de simplu şi atât de uşor să aşterni pe papirus zece baniţe de orez sau o sută de capete de vite, ori zece lanuri cu alac… Iar ceea ce e scris va ajunge să pară real, şi astfel cel care a dictat şi scribul vor ajunge să-l sfideze pe cel care a arat câmpul şi a secerat orzul şi a crescut cornutele… Însă lanurile şi vitele sunt reale… Nu doar nişte semne aşternute pe papirus. Iar când toate documentele şi toate sulurile de papirus se vor fi distrus iar scribii se vor fi împrăştiat, când cei ce au trudit din greu să semene şi să secere vor fi dispărut şi ei, Egiptul va continua să trăiască.

Renisenb îl urmărea cu atenţie. Spuse încet:

— Da, pricep ce vrei să spui. Că doar lucrurile pe care le poţi vedea şi atinge şi mânca sunt reale… Să scrii „am două sute patruzeci de obroace de orz” nu înseamnă nimic atât timp cât nu ai orzul. Ai putea scrie minciuni.

Hori zâmbi privindu-i faţa serioasă.

Renisenb rosti brusc:

— Acum mulţi ani mi-ai reparat leul, îţi aminteşti?

— Da, Renisenb, îmi amintesc.

— Acum Teti se joacă cu el… Este acelaşi leu.

Se opri, apoi rosti simplu:

— Când Khay a plecat în împărăţia lui Osiris am fost foarte nefericită. Dar acum m-am întors acasă şi am să fiu din nou fericită şi am să uit… Pentru că aici totul e la fel cum a fost. Nu s-a schimbat absolut nimic.

— Chiar crezi asta?

Renisenb îl privi pătrunzător.

— Ce vrei să spui, Hori?

— Vreau să spun că întotdeauna există o schimbare. Opt ani sunt totuşi opt ani.

— Aici nu s-a schimbat nimic, răspunse Renisenb, cu convingere.

— Atunci, probabil o să se schimbe.

Renisenb răspunse cu încăpăţânare:

— Nu, nu, vreau să rămână la fel!

— Dar nici chiar tu nu mai eşti aceeaşi Renisenb, cea care a plecat cu Khay.

— Ba sunt! Sau, dacă nu, voi fi foarte curând.

Hori clătină din cap.

— Nu te poţi întoarce, Renisenb. E la fel ca măsurătorile mele de aici. Iau o jumătate şi-i adaug o pătrime şi apoi o zecime şi iar o cincime… Şi la sfârşit cantitatea e cu totul alta.

— Dar eu sunt doar Renisenb.

— Dar şi Renisenb are tot timpul ceva de adăugat la ea însăşi, aşa că devine tot mai mult o altă Renisenb!

— Nu, nu. Tu eşti acelaşi Hori.

— Tu crezi asta, însă nu e aşa.

— Ba da, şi Yahmose e acelaşi, mereu preocupat şi neliniştit, şi Satipy îl terorizează exact la fel, şi ea şi cu Kait se ceartă ca de obicei pe rogojini şi mărgele ca apoi să râdă împreună, şi Henet încă se mai furişează şi trage cu urechea şi face caz de devotamentul ei, iar bunica mea se enervează pe micuţele ei sclave pentru cine ştie ce pânză de in! Aşa a fost mereu, iar acum, când se va întoarce tata va face un mare tărăboi şi va spune „de ce n-aţi făcut asta?” şi „trebuia să faceţi aia”, şi Yahmose se va arăta necăjit, iar Sobek va râde şi va fi insolent, iar tata îl va răsfăţa pe Ipy care are şaisprezece ani, exact ca atunci când avea opt ani, şi nimic nu va fi altfel de cum a fost! Se opri să-şi tragă sufletul.

Hori oftă. Apoi, răspunse cu gentileţe:

— Nu înţelegi, Renisenb. Există un rău ce vine din afară şi care atacă într-un fel pe care toată lumea îl poate vedea, dar există şi un alt gen de putreziciune ce creşte pe dinăuntru… Fără să lase să se vadă ceva în afară. Acesta creşte încetişor, zi de zi, până când tot mărul e stricat… Ros de boală.

Renisenb se uită lung la el. Hori vorbise aproape absent, mai mult pentru sine decât pentru ea.

Strigă ascuţit:

— Ce vrei să spui, Hori? Mă sperii.

— Eu însumi sunt speriat.

— Dar ce vrei să spui? Care este răul despre care vorbeşti?

Hori o privi şi zâmbi brusc.

— Uită ce-am spus, Renisenb. Mă gândeam la boala care atacă recolta.

Renisenb oftă uşurată.

— Mă bucur. Credeam… Nu ştiu ce credeam.

Capitolul II.

A treia lună a inundaţiilor – ziua a 4-a.

Satipy vorbea cu Yahmose. Glasul ei avea o notă înaltă, stridentă, ce rareori îşi modifica tonul.

— Trebuie să înveţi să te impui. Mereu ţi-o spun! N-ai să fii niciodată apreciat dacă nu ştii să te preţuieşti tu însuţi. Tatăl tău zice întruna că asta sau aialaltă trebuiau să fie făcute mai bine şi că nu le-ai terminat nici pe celelalte. Iar tu taci şi asculţi supus şi răspunzi da, da, şi te scuzi pentru ce zice el c-ar fi trebuit să faci… Şi care, zeii o ştiu, sunt adesea imposibil de făcut. Tatăl tău te tratează ca pe un copil, un băieţel fără minte! Parcă ai fi de vârsta lui Ipy.

Yahmose răspunse liniştit:

— Tata nu mă tratează deloc ca pe Ipy.

— Asta aşa-i! Satipy se aruncă asupra noului subiect cu o înverşunare împrospătată. E nebun după mucosul ăsta răsfăţat! Pe zi ce trece Ipy devine tot mai nesuferit. Se plimbă de colo-colo, dându-şi aere fără să facă nimic, pretinzând că tot ce i se cere să facă e mult prea greu pentru el! E o ruşine! Şi toate astea pentru că ştie că tatăl vostru a fost mereu blând cu el şi i-a ţinut partea. Tu şi Sobek ar trebui să luaţi o poziţie foarte fermă în legătură cu el.

Yahmose ridică din umeri:

— Ce pot să fac?

— Mă scoţi din minţi, Yahmose! Mereu spui asta! N-ai curaj. Eşti moale ca o femeie şi umil! Tot ce-ţi spune tatăl tău e bine, accepţi pe loc, fără să cârcoteşti!

— Ţin foarte mult la tata.

— Da, iar el speculează asta! Continuă aşa, acceptând supus ocările şi scuzându-te pentru greşelile altora! Ar trebui să-i vorbeşti ferm şi să-i răspunzi aşa ca Sobek. Lui Sobek nu-i e frică de nimeni!

— Da, numai că, ţine cont, Satipy, în mine are tata încredere, nu în Sobek. Tata nu pune nici o bază pe Sobek. Totul e lăsat mereu la latitudinea mea, nu a lui.

— Tocmai de asta ar trebui să-i devii asociat legal la administrarea moşiei! Tu eşti cel care-l reprezinţi pe tatăl

vostru când e plecat, tu acţionezi ca preot al lui Ka în absenţa lui, totul îţi este lăsat pe mână – şi totuşi, nu ai nici o autoritate oficială. Ar trebui să ai o poziţie corespunzătoare. Acum eşti aproape de vârsta mijlocie, nu e drept să fii tratat ca un copil!

Yahmose rosti cu îndoială:

— Lui tata îi place să conducă singur.

— Exact. E o plăcere pentru el să-i ştie pe toţi din casă depinzând de el… Şi de capriciile lui. E rău, şi va fi şi mai rău. De data asta, când o să se întoarcă acasă, trebuie să-l abordezi deschis… Trebuie să-i spui că-i ceri în scris o împuternicire, că insişti să ai o poziţie clară.

— N-o să mă asculte.

— Trebuie să-l obligi să te asculte. Oh, dacă aş fi bărbat! Dacă aş fi în locul tău aş şti ce să fac! Câteodată am impresia că m-am măritat cu o omidă.

Yahmose se înroşi:

— Am să văd ce pot face… Aş putea, da, aş putea să vorbesc cu tata… Să-l rog…

— Nu să-l rogi, să-i ceri! De fapt, tu eşti mâna lui dreaptă. Tu eşti singurul căruia îi lasă în grijă totul. Sobek e prea nestăpânit, tatăl vostru n-are încredere în el, iar Ipy e prea tânăr.

— Mai e şi Hori.

— Hori nu face parte din familie. Tatăl vostru se bazează pe el, dar niciodată nu-i va da autoritatea altcuiva decât unuia dintre fii săi, sânge din sânge său. Dar ştiu eu cum stau lucrurile! Tu eşti prea supus şi prea slab… N-ai sânge în vene, ci lapte! Nu te gândeşti la mine sau la copiii noştri. Nici după ce-o să moară bătrânul, n-o să avem propria noastră situaţie.

Yahmose întrebă încetişor:

— Mă dispreţuieşti, Satipy, nu-i aşa?

— Mă superi.

— Uite, îţi spun că am să vorbesc cu tata când vine. Îţi promit.

Satipy murmură ca pentru ea:

— Da… Dar cum ai să-i vorbeşti? Ca un bărbat… Sau ca un şoarece?

Kait se juca cu cel mai mic dintre copiii săi, micuţa Ankh. Copilaşul tocmai începuse să meargă şi Kait o încuraja cu vorbe duioase, stând în genunchi în faţa ei, cu braţele larg deschise, iar fetiţa înainta şovăitoare spre ea, pe picioruşele sale nesigure, aruncându-se în braţele mamei.

Kait îi atrăgea atenţia lui Sobek asupra progreselor fetiţei, dar observă imediat că nu era atent la vorbele ei, ci stătea îngândurat, şi frumoasa lui frunte era încruntată.

— Oh, Sobek, de ce nu te uiţi? Mititico, spune-i tatălui tău că-i un rău dacă nu te urmăreşte.

Sobek rosti iritat:

— Am destule la care să mă gândesc şi care mă îngrijorează.

Kait, care stătea în genunchi, îşi dădu la o parte câteva şuviţe groase din părul ei negru în care Ankh îşi înfipse degetele.

— De ce? S-a întâmplat ceva?

Kait vorbise fără să dea vreo atenţie spuselor ei. O făcuse aproape mecanic.

Sobek răspunse nervos:

— Problema e că nu prezint încredere. Tata e un bătrân cu idei absurde şi învechite şi insistă să dicteze absolut în toate… N-o să lase nimic la latitudinea mea.

Kait clătină din cap şi îngână vag:

— Da, da, e într-adevăr rău că e aşa.

— Şi măcar dacă Yahmose ar fi puţin mai curajos şi m-ar susţine poate ar exista vreo şansă ca tata să asculte de glasul raţiunii. Dar el e atât de timid. Îndeplineşte cu sfinţenie toate instrucţiunile pe care tata i le dă.

Kait zornăi nişte mărgele în faţa copilului şi murmură:

— Da, aşa-i.

— Când va veni tata, am să-i spun că în problema lemnului pentru construcţii am hotărât după capul meu. Am făcut cu

mult mai bine fixând preţul în in, nu în ulei.

— Sunt convinsă că ai dreptate.

— Dar tata ţine morţiş să se facă aşa cum zice el. O să facă tărăboi, o să strige: „Ţi-am spus să faci tranzacţiile în ulei! Totul e făcut anapoda când lipsesc. Eşti un prost care nu ştie nimic!” Oare câţi ani crede că am? Nu-şi dă seama că acum sunt un om în toată firea şi că lui i-a trecut timpul? Instrucţiunile lui şi faptul că refuză mereu să renunţe la tranzacţiile nefolositoare n-o să ne facă să prosperăm prea curând, deşi am putea. Ca să te îmbogăţeşti trebuie să rişti. Eu am şi idei şi curaj. Tata n-are niciuna, nici alta.

Cu ochii la copil, Kait rosti încetişor:

— Eşti atât de curajos şi deştept, Sobek.

— Dar, de data asta, dacă va îndrăzni să-mi spună că am greşit şi va striga la mine, am să-i spun adevărul! Dacă nu mi se dă mâna liberă, am să plec. Da, am să plec de aici.

Kait, cu mâna întinsă spre copil, întoarse brusc capul, interzisă.

— Să plecăm de aici? Unde?

— Oriunde! Nu mai suport să fiu terorizat de un bătrân pisălog, plin de el, care nu-mi dă nici o ocazie să arăt ce pot.

— Nu, zise ascuţit Kait. Am spus nu, Sobek.

El se uită lung la ea, parcă abia acum observându-i prezenţa. Era atât de obişnuit s-o audă doar îngânându-l în şoapte încât adesea uita că e o fiinţă umană, vie, care gândeşte.

— Ce vrei să spui, Kait?

— Că n-am să te las să te porţi prosteşte. Toată moşia aparţine tatălui tău, pământurile, plantaţiile, vitele, pădurile, lanurile de în – totul! Când va muri, vor fi ale noastre… Ale tale şi ale lui Yahmose şi ale copiilor noştri. Dacă te cerţi cu tatăl tău şi pleci, el o să dea partea ta de moştenire fraţilor tăi, Yahmose şi Ipy… Şi-aşa îl iubeşte pe Ipy cel mai mult. Iar Ipy o ştie şi profită. Nu trebuie să-i faci jocul. Ori, asta faci, dacă te cerţi cu Imhotep şi pleci. Trebuie să ne gândim la copiii noştri.

Sobek o privi lung, apoi râse surprins.

— Femeile sunt întotdeauna imprevizibile. Nu ştiam că poţi fi atât de dură, Kait.

Kait răspunse serioasă:

— Nu te certa cu tatăl tău. Nu-i întoarce cuvântul. Fi înţelept, mai ai puţină răbdare.

— Poate ai dreptate… Dar asta ar putea dura ani întregi. Ceea ce ar trebui să facă tata, e să ne ia ca asociaţi în afacerile sale.

Kait scutură din cap.

— N-o s-o facă. Prea îi place să spună că mâncăm pâinea pe care ne-o dă, că depindem cu toţii de el şi că fără el n-am ajunge niciunul nicăieri.

Sobek se uită curios la ea.

— Nu te prea omori după tata, Kait.

Însă Kait se reîntoarse la copiliţa sa.

— Hai, scumpa mea… Iute, aici e păpuşa. Hai, vino… Hai…

Sobek se uită în jos la capul ei brunet, aplecat, apoi ieşi cu ochii plini de uimire.

Esa trimisese după nepotul său Ipy.

Băiatul, un flăcău chipeş, cu înfăţişarea vădit nemulţumită, stătea în faţa ei, în timp ce ea îl ocăra cu glasul ridicat şi ascuţit, străpungându-l cu privirea ochilor ei înceţoşaţi, încă vioi, deşi nu mai vedeau ca înainte.

— Ce-am auzit? Că nu vrei să faci aia, că nu-ţi place să faci ailaltă? Vrei să te ocupi numai de tauri şi nu-ţi place să-l însoţeşti pe Yahmose, sau să ai grijă de culturi? De când un copil ca tine are dreptul să aleagă ce-i place să facă şi ce nu?

Ipy răspunse ţâfnos:

— Nu sunt un copil. Am crescut… De ce să fiu tratat ca un ţânc? De ce să mi se spună „fă aia sau fă asta”, fără să mă întrebe nimeni dacă îmi convine sau nu? De ce să primesc mereu ordine de la Yahmose? Cine se crede Yahmose?

— E fratele tău cel mai mare şi el conduce aici cât timp fiul meu, Imhotep, e plecat.

— Yahmose e prost, moale şi prost. Eu sunt mult mai deştept decât el. Şi Sobek e la fel de prost, deşi îşi dă aere şi se laudă cât de deştept e el! Oricum, tata a spus deja în scrisoare că am să fac munca pe care singur am să mi-o aleg…

— Adică niciuna, îl întrerupse bătrâna.

— Şi să mi se dea mai multă mâncare şi băutură şi că, dacă o să audă că nu sunt bine tratat şi că sunt nemulţumit, o să se supere foarte tare.

Un zâmbet arogant îi strâmbă gura.

— Eşti un mucos răsfăţat, spuse Esa energic. Şi am să i-o spun lui Imhotep.

— Nu, nu, bunico, să n-o faci.

Zâmbetul i se schimbă, devenind mângâietor, uşor obraznic.

— Noi doi, bunico, tu şi cu mine, suntem creierul întregii familii.

— Ce neruşinare!

— Tata se bazează pe judecata ta… Ştie cât eşti de înţeleaptă.

— Se poate… Într-adevăr, aşa e… dar n-am nevoie să mi-o spui tu.

Ipy râse.

— Ar fi mai bine să fii de partea mea, bunico.

— Ce vorbă e asta cu părţile?

— Fraţii cei mari sunt foarte nemulţumiţi, ştii asta, nu? Bine-nţeles că ştii. Henet îţi spune totul. Satipy îl toacă la cap pe Yahmose toată ziua şi toată noaptea, ori de câte ori îl prinde. Iar Sobek a făcut o prostie cât el de mare în privinţa vânzării lemnului şi acum moare de frică pentru cât de furios va fi tata când va afla. Înţelegi, deci, bunico, peste un an sau doi, eu voi fi asociatul tatei, iar el o să facă tot ce am să-i spun eu.

— Tu, mezinul familiei?

— Ce contează vârsta? Tata este singurul care deţine puterea… Iar eu sunt singurul care ştiu să-l dirijez pe tata.

— Vorbeşti ca un ticălos!

Ipy rosti încetişor:

— Tu nu eşti proastă, bunico… Tu ştii foarte bine că tata, în ciuda vorbăriei sale şi a importanţei pe care şi-o dă, e un om slab…

Se opri brusc, observând că Esa îşi înălţase capul şi privea peste umărul lui. Întoarse şi el capul şi o zări pe Henet lângă el.

— Aşadar, Imhotep e un om slab? Rosti Henet cu vocea sa uşor plângăreaţă. Cred că n-o să-i placă să audă că ai spus asta despre el.

Ipy râse scurt, forţat.

— Dar tu n-ai să-i spui, Henet… Hai, Henet, promite-mi… Draga mea Henet…

Henet se apropie de Esa. Apoi rosti mai tare, dar cu acelaşi ton miorlăit:

— Bineînţeles, niciodată nu vreau să creez probleme… Ştii doar… Vă sunt tuturor devotată. Niciodată n-am spus ce-am auzit, decât doar dacă am crezut că e datoria mea…

— O tachinam pe bunica, atâta tot, zise Ipy. Aşa am să-i spun şi tatei, iar el o să mă creadă că n-am putut spune aşa ceva în mod serios.

Cu o înclinare scurtă şi repezită a capului către Henet, ieşi din încăpere.

Henet privi în urma lui şi spuse:

— Bun băiat… Bun şi bine crescut. Şi cu cât curaj vorbeşte!

Esa rosti tăios:

— Vorbeşte periculos. Nu-mi plac ideile lui. Fiul meu l-a răsfăţat prea mult, i-a permis prea multe.

— Cine n-ar face-o? E un băiat atât de chipeş, atât de atrăgător.

— I s-a urcat la cap, răspunse aspru Esa.

Tăcu o clipă sau două, apoi rosti încet:

— Henet… Sunt îngrijorată.

— Îngrijorată, Esa? De ce? Oricum, stăpânul va sosi curând şi totul va fi bine.

— Oare? Mira-m-aş.

După o altă scurtă pauză, întrebă:

— Nepotul meu Yahmose e acasă?

— Acum câteva minute se îndrepta spre verandă.

— Du-te şi spune-i că vreau să-i vorbesc.

Henet se îndepărtă. Îl găsi aşezat la răcoarea verandei cu coloanele ei vesel colorate şi-i transmise mesajul Esei.

Yahmose se prezentă imediat.

Esa zise brusc:

— Yahmose, Imhotep va sosi foarte curând.

Faţa blândă a lui Yahmose se lumină:

— Da, o să fie grozav.

— Totu-i în ordine? Afacerile au prosperat?

— Am îndeplinit instrucţiunile tatălui meu cât am putut de bine.

— Dar despre Ipy ce spui?

Yahmose oftă.

— Tata e prea indulgent în privinţa băiatului ăsta. Nu e bine pentru el.

— Ar trebui să i-o spui lui Imhotep.

Yahmose păru încurcat.

Esa rosti cu fermitate:

— Eu te voi susţine.

— Uneori, rosti Yahmose gânditor, am impresia că nu văd în jurul meu decât necazuri, greutăţi. Dar când va sosi tata, totul va fi bine. El va lua atunci toate deciziile. E foarte greu să acţionezi după cum ar vrea el, în lipsa lui… Mai ales că n-am nici o autorizare legală, ci doar o împuternicire verbală.

Esa spuse încet:

— Eşti un fiu bun…, loial şi afectuos. Eşti şi un soţ bun, căci te supui regulilor care spun că bărbatul trebuie să-şi iubească nevasta şi să-i asigure un acoperiş deasupra capului, să-i îndestuleze stomacul şi s-o îmbrace, să-i procure alifii scumpe pentru toaleta trupului său şi să-i

bucure inima cât timp va trăi. Dar există şi o altă regulă… Care sună aşa: N-o lăsa să devină stăpâna ta! În locul tău, nepoate, de regula asta aş ţine seamă…

Yahmose o privi, se înroşi puternic şi plecă.

CAPITOLUL III.

A treia lună a inundaţiilor – ziua a 14-a.

Pretutindeni era agitaţie şi se făceau pregătiri. Sute de pâini fuseseră coapte, iar acum, în cuptor se rumeneau raţele; peste tot mirosea a praz, a usturoi şi a mirodenii. Femeile strigau şi dădeau porunci, servitorii alergau de colo-colo.

Oriunde te întorceai auzeai murmurându-se:

— Stăpânul… Se întoarce stăpânul…

Împletind ghirlande de maci şi flori de lotus, Renisenb îşi simţea inima cuprinsă de-o emoţie plină de bucurie. Tata se întoarce acasă! În ultimele săptămâni alunecase imperceptibil înapoi, în universul vechii sale vieţi. Sentimentul acela de stinghereală şi înstrăinare provocat – credea ea – de vorbele lui Hori, dispăruse. Era aceeaşi Renisenb… Yahmose, Satipy, Sobek şi Kait erau aceiaşi… Iar acum, ca şi în trecut, domnea agitaţia şi se făceau pregătirile pentru întoarcerea lui Imhotep. Primiseră veste că va sosi înainte de căderea nopţii. Unul dintre servitori fusese pus de strajă pe malul fluviului pentru a vesti momentul apropierii stăpânului şi, dintr-odată, strigătul său se auzi puternic, anunţând fericitul eveniment.

Renisenb scapă florile şi alergă afară împreună cu ceilalţi. Cu toţii se grăbiră înspre locul de pe mal. Yahmose şi Sobek se aflau deja acolo, în mijlocul unui mic grup de localnici, pescari şi ţărani, strigând şi arătând cu mâna spre râu.

Da, se vedea barca cu pânza ei mare, pătrată, împinsă cu viteză în susul fluviului de vântul de nord. Aproape de ea, în spate, venea barca-bucătărie plină cu bărbaţi şi femei. Curând, Renisenb putu să-l zărească pe tatăl său stând jos, cu o floare de lotus în mână, iar lângă el era cineva, probabil o cântăreaţă, gândi ea.

Strigătele de pe mal se înteţiră, Imhotep ridică mâna în semn de bun-găsit, marinarii traseră odgoanele şi ancorară la ţărm.

Se auzeau strigăte de „Bun venit, stăpâne!”, invocări ale zeilor şi mulţumiri pentru întoarcerea lui, iar câteva clipe mai târziu Imhotep cobora pe uscat mulţumind familiei sale şi răspunzând saluturilor zgomotoase impuse de etichetă.

— Lăudat fie Sobek, fiul lui Neith, care te-a purtat în siguranţă pe ape!„, „Lăudat fie Ptah care ni te-a adus sănătos!„, „Îţi mulţumim Ra, cel care luminează cele Două Lumi!”

Renisenb îşi făcu loc mai în faţă, contaminată de emoţia generală.

Imhotep se apropia, plin de importanţă şi, dintr-odată, Renisenb gândi: „Dar e un omuleţ. În mintea mea îl credeam mult mai mare”.

O cuprinse o senzaţie foarte asemănătoare cu spaima.

Se împuţinase cu adevărat tatăl ei, sar doar memoria îi juca o festă? Se obişnuise să se gândească la el ca la o fiinţă extraordinară, tiranică, adesea nervoasă, ameninţând în dreapta şi în stânga, făcând-o uneori să râdă pe furiş, dar niciodată ca la o persoană oarecare. Însă acest omuleţ gras, bătrân, atât de plin de sine şi, totuşi, nereuşind să impresioneze… Ce se întâmpla cu ea? De unde-i veniseră în minte toate aceste gânduri păgâne?

Terminându-şi discursul sonor şi ceremonios, Imhotep trecu la salutări mai personale. Îşi îmbrăţişă fii.

— Ah, bunul meu Yahmose, eşti vesel, sunt sigur că ai fost silitor în lipsa mea… Şi tu, Sobek, frumosul meu fiu, după cum văd încă îţi mai bate inima de fericire, şi iată-l şi pe Ipy… Iubitul meu Ipy… Dă-mi voie să te privesc… Stai aşa… Bine. Ai mai crescut, eşti aproape bărbat… Cât se bucură inima mea să te vadă! Şi Renisenb… Iubita mea fiică… Din nou acasă. Satipy, Kait, celelalte fiice ale mele la fel de iubite… Şi Henet… Credincioasa mea Henet.

Henet îngenunchiase şi-i înlănţuise genunchii, storcând ostentativ lacrimi de bucurie.

— Mă bucur tare mult să te văd, Henet… Eşti bine… Fericită? Ai rămas tot atât de devotată cum te ştiu… E o plăcere pentru inima mea… Şi formidabilul meu Hori, atât de priceput la socotit şi la scris! Toate au prosperat, nu-i aşa? Sunt convins de asta.

Apoi, şi aceste salutări fiind încheiate, Imhotep ridică mâna cerând linişte şi rosti tare şi clar:

— Dragi fii şi fiice, prieteni. Am o veste pentru voi. După cum ştiţi, de mulţi ani sunt un om singur, într-o anumită privinţă. Soţia mea (mama voastră, Yahmose şi Sobek) şi sora mea (mama ta, Ipy) au plecat ambele la Osiris, cu mulţi ani în urmă. Astfel că vouă, Satipy şi Kait, v-am adus o nouă soră cu care să împărţiţi casa. Priviţi, aceasta e Nofret, concubina mea, pe care, de dragul meu, trebuie s-o iubiţi. A venit cu mine de la Memphis, din nord, şi va rămâne aici, cu voi, când voi fi plecat.

În timp ce rostea asta, trase de mână o femeie ce stătuse în spatele lui. Avea capul semeţ, ochii înguşti, era tânără, arogantă şi frumoasă.

Şocată, Renisenb gândi: „Dar e foarte tânără… Poate mai tânără ca mine”.

Nofret stătea foarte liniştită. În zâmbetul ce-i flutura pe buze era mai degrabă ironie decât dorinţa de a plăcea. Avea sprâncene foarte drepte şi negre şi o piele frumoasă, bronzată, iar genele ei erau atât de lungi şi dese încât cu greu i se putea zări culoarea ochilor.

Luată prin surprindere, întreaga familie rămăsese mută.

Cu o uşoară iritare în glas, Imhotep zise:

— Copii, uraţi-i bun venit lui Nofret. Oare nu ştiţi cum s-o primiţi pe concubina tatălui vostru când el o aduce în casa lui?

Se auziră salutările. Şovăitoare şi bâlbâite. Imhotep, afişând o bună dispoziţie menită să-i ascundă jena, rosti vesel:

— Aşa da! Nofret, Satipy, Kait şi Renisenb or să te ducă în încăperile femeilor. Unde sunt cuferele? Au fost aduse cuferele pe uscat?

Cuferele de călătorie fură cărate de pe barcă. Imhotep îi spuse lui Nofret:

— Bijuteriile şi veşmintele tale sunt aici, au ajuns neatinse. Du-te şi aranjează-le.

Apoi, în timp ce femeile se îndepărtau, se întoarse spre fiii săi.

— Ce se-aude cu moşia? E totul în regulă?

— Câmpurile din vale care au fost arendate lui Nakht…, începu Yahmose, însă tatăl său i-o tăie scurt:

— Acum n-am timp de amănunte, bunul meu Yahmose. Pot să mai aştepte. Deseară e petrecere. Mâine eu, tu şi Hori ne vom ocupa de afaceri. Ipy, băiatul meu, hai către casă. Ce înalt ai crescut… M-ai întrecut cu un cap.

Sobek păşea încruntat în urma tatălui său şi-a lui Ipy. Şopti la urechea lui Yahmose:

— Ai auzit?… Bijuterii şi veşminte! Iată pe ce s-a dus profitul de pe proprietăţile din nord. Profitul nostru.

— Sstt!

— Şopti Yahmose. Ar putea să audă.

— Şi ce dacă? Mie nu mi-e frică de el, cum ţi-e ţie. Odată ajunşi în casă, Henet intră în camera lui Imhotep ca să-i pregătească baia. Era toată un zâmbet. Imhotep renunţă la veselia sa prefăcută.

— Ei, Henet, ce părere ai despre alegerea mea?

Deşi fusese hotărât să domine situaţia de pe poziţii de forţă, ştiuse foarte bine că sosirea lui Nofret va stârni o furtună… Cel puţin în zona casei locuită de femei. Dar Henet era altfel. Era singura făptură ce-i era devotată. Ea nu-l supăra.

— E frumoasă! Foarte frumoasă! Ce păr, ce braţe! E demnă de tine, Imhotep, ce-aş putea spune mai mult? Iubita ta soţie, care e moartă, se va bucura că ţi-ai ales o asemenea companie ca să-ţi aline zilele.

— Crezi, Henet?

— Sunt convinsă de asta, Imhotep. După atâţia ani de doliu, e timpul să te bucuri din nou de viaţă.

— Tu o cunoşteai bine… Şi eu m-am gândit că ar cam fi timpul să trăiesc iarăşi ca un bărbat. Aăă, hm… Crezi că soţiile fiilor mei şi fiica mea vor privi acest lucru cu resentiment?

— Ar fi mai bine să n-o facă, răspunse Henet. Şi-apoi, oare nu depind cu toţii de tine, în casa asta?

— Foarte adevărat, foarte adevărat, spuse Imhotep.

— Bunătatea ta îi hrăneşte şi-i îmbracă… Bunăstarea lor se datorează trudei tale.

— Aşa-i, într-adevăr aşa e. Imhotep oftă. Muncesc încontinuu în folosul lor. Câteodată mă îndoiesc că-şi dau seama cât de mult îmi datorează.

— Ar trebui să le-o reaminteşti. Eu, umila şi devotata Henet, n-am uitat nici o clipă ce-ţi datorez… Însă copiii sunt uneori egoişti şi nu gândesc, ei îşi închipuie că ei sunt cei importanţi şi nu-şi dau seama că nu fac decât să ducă la îndeplinire instrucţiunile date de tine.

— Şi asta e foarte adevărat, aprobă Imhotep. Întotdeauna am spus că eşti o fiinţă inteligentă, Henet.

Henet oftă.

— Măcar dacă ar gândi şi ceilalţi la fel!

— Ce vrei să spui? S-a purtat cineva rău cu tine?

— Nu, nu… Adică, n-am vrut să-ţi spun asta… Ei văd, desigur, că muncesc pe brânci pentru ei (şi sunt bucuroasă s-o fac)… Dar un cuvânt de mulţumire şi apreciere ar face ca lucrurile să fie altfel.

— Îl vei avea întotdeauna de la mine, rosti Imhotep. Şi nu uita aceasta e şi casa ta.

— Eşti atât de bun, stăpâne! Făcu o pauză, apoi adăugă: Sclavele ţi-au pregătit apa caldă în baie… Iar după ce te vei îmbăia şi te vei îmbrăca, mama ta te aşteaptă s-o vizitezi.

— Ah, mama? Da… Da, desigur…

Imhotep păru dintr-odată uşor încurcat, însă îşi mască deruta rostind repede:

— Normal… Chiar asta aveam de gând… Spunei Esei că am să vin.

Esa, îmbrăcată în cel mai frumos veşmânt al ei, plisat, îşi cerceta fiul cu un gen de amuzament sardonic.

— Bine ai venit, Imhotep. Aşadar, te-ai întors la noi… Şi, după cum am auzit, nu singur.

Imhotep, cu un efort, răspunse uşor ruşinat:

— Oh, ai şi auzit?

— Desigur. Casa vuieşte. Se spune că fata e frumoasă şi foarte tânără.

— Are nouăsprezece ani… Şi nu arată rău.

Esa râse – un cârâit specific, răutăcios, de bătrână.

— Ah, bine, spuse ea, nu există prost mai mare decât un prost bătrân.

— Dragă mamă, nu înţeleg ce vrei să spui.

Esa răspunse liniştită.

— De când te ştiu ai fost prost, Imhotep.

Imhotep se îmbăţoşă şi plescăi supărat. Deşi plin de conştiinţa propriei valori, în faţa mamei sale mereu se simţise neînsemnat. Ea întotdeauna îl făcea să-şi piardă siguranţa în sine, să scadă în proprii ochi. Clipirea uşor sarcastică a ochilor ei, ce abia mai vedeau, reuşea de fiecare dată să-l pună în încurcătură. Mama sa, nu încăpea vreo îndoială, n-avusese niciodată o părere prea grozavă despre el. Şi, deşi el ştia prea bine că avea dreptate să se creadă un om valoros şi că atitudinea ei nu era decât un obicei propriu mamelor de a nu da importanţă copiilor lor, totuşi purtarea ei reuşea să-i întunece bucuria înaltei preţuiri pe care şi-o acorda sieşi.

— E ceva neobişnuit ca un bărbat să-şi aducă în casă concubina?

— Nu-i deloc neobişnuit. Bărbaţii sunt de regulă proşti.

— Nu văd în ce constă prostia.

— Chiar îţi imaginezi că prezenţa acestei fete o să aducă armonie în casă? Satipy şi Kait vor face front comun şi-şi vor instiga bărbaţii.

— Ce-i interesează pe ei? Cine le dă dreptul să obiecteze?

— Nimeni.

Inhotep începu să se plimbe supărat de colo-colo.

— Nu pot să fac ce-mi place în propria mea casă? Nu eu îi întreţin pe toţi? Nu-mi datorează fiecare bucăţică de pâine pe care o mănâncă? Nu le-am spus-o fără încetare?

— N-ai scăpat nici o ocazie, Imhotep, fii liniştit.

— Ăsta-i adevărul. Cu toţii depind de mine. Toţi!

— Şi eşti convins că asta e bine?

— Vrei să spui că nu e bine ca un bărbat să-şi întreţină familia?

Esa dădu din cap.

— Ei muncesc pentru tine, nu uita.

— Ai vrea să-i încurajez să fie leneşi? Bine-nţeles că muncesc.

— Sunt oameni în toată firea – mă refer la Yahmose şi Sobek – sunt maturi.

— Sobek nu gândeşte. Tot ce face e prost. Mai e şi impertinent pe deasupra, lucru pe care nu-l voi tolera. Yahmose e un băiat bun şi ascultător…

— Nu mai e demult un băiat!

— Însă uneori trebuie să-i spun de două ori cum să facă un lucru ca să bage la cap. Eu trebuie să mă gândesc la toate… Oriunde aş fi! Tot timpul sunt plecat, tot timpul mi-l mănânc dictând scribilor… Le dau în scris fiilor mei instrucţiuni complete, astfel ca să le poată îndeplini… Cu greu mă odihnesc… N-am somn! Iar acum că am venit acasă tânjind după un strop de linişte, dau peste alte probleme! Chiar şi tu, mamă, îmi conteşti dreptul de a avea o concubină ca alţi bărbaţi… Eşti supărată…

Esa îl întrerupse.

— Nu sunt supărată. Sunt amuzată. O să fie grozav de distractiv să urmăresc bătălia din casă… Însă ţin să-ţi spun

că, atunci când vei pleca din nou în nord, cel mai bine ar fi s-o iei pe fata asta cu tine.

— Locul ei e aici, în casa mea! Şi vai de cel care n-o să se poarte bine cu ea!

— Nu e vorba de purtarea cuiva. Dar, ţine minte, în paiele uscate focul izbucneşte uşor… Un proverb spune că „locul cu multe femei e nesănătos…”

Făcu o pauză, apoi adăugă încet:

— Nofret e frumoasă. Dar, reţine: Bărbaţii îşi pierd minţile după picioarele adorabile ale femeilor, care, însă, vai, devin repede asemenea coralinelor decolorate…

Glasul îi devenea tot mai adânc pe măsură ce continua să citeze:

— Un fleac, un nimic, licărirea unui vis, şi moartea ce vine ca un sfârşit…

CAPITOLUL IV.

A treia lună a inundaţiilor – ziua a 15-a.

Imhotep asculta explicaţiile lui Sobek privitoare la vânzarea cherestelei într-o tăcere rău prevestitoare. Chipul i se făcea tot mai roşu, iar tâmpla începu să-i pulseze uşor.

Aerul nonşalant a lui Sobek aproape că dispăruse. Intenţionase să abordeze lucrurile deschis şi ferm, însă, în faţa sprâncenelor încruntate ale tatălui său, se pomeni bâlbâindu-se şi ezitând.

În final, Imhotep i-o reteză nerăbdător:

— Da, da, da… Te-ai crezut mai deştept ca mine… Nu mi-ai urmat instrucţiunile… ca de obicei… Aşa se întâmplă mereu când lipsesc eu… Nici nu pot să-mi imaginez ce s-ar alege de voi dacă n-aş fi eu!

Sobek continuă cu încăpăţânare:

— S-a ivit ocazia să mărim profitul, iar eu mi-am asumat riscul. Nu poţi fi mereu precaut şi fricos.

— Nu se poate spune că ai fost vreodată precaut, Sobek… Tu şi precaut! Eşti nesăbuit şi mult prea îndrăzneţ. Şi tot ce faci iese prost. Nu judeci.

— Dar mi-ai dat vreodată ocazia să-ţi dovedesc că judec?

Imhotep spuse scurt:

— Ai avut-o acum. N-ai făcut decât să-mi încalci poruncile.

— Poruncile? Toată viaţa am să primesc porunci? Sunt bărbat în toată firea.

Imhotep îşi pierdu controlul şi strigă:

— Cine vă hrăneşte, cine vă îmbracă? Cine se gândeşte la viitorul vostru? Cine are grijă în permanenţă de bunăstarea voastră… A voastră, a tuturor? Când apele fluviului scăzuseră şi ne ameninţa foametea, n-am făcut în aşa fel încât să vă aduc alimente din nord? Sunteţi norocoşi că aveţi un tată care se gândeşte la toate! Şi ce cer în schimb? Doar să munciţi serios, să vă daţi silinţa şi să respectaţi instrucţiunile pe care vi le trimit…

— Da, strigă Sobek, noi trebuie să muncim pentru tine ca sclavii, ca tu să poţi cumpăra aur şi bijuterii pentru concubina ta!

Imhotep înaintă către el, negru de furie.

— Obraznicule, cum vorbeşti cu tatăl tău? Fi atent, altfel nu vei mai locui în casa asta! Poţi să te duci unde vrei!

— Mai bine fi tu atent, căci voi pleca! Am idei, aşa să ştii, idei formidabile, care ar putea să ne îmbogăţească dacă n-aş fi ţinut de mână de oameni precauţi şi fricoşi, care nu-mi permit niciodată să acţionez după cum vreau.

— Ai terminat?

Tonul lui Imhotep era ameninţător. Sobek, uşor dezumflat, îngână supărat:

— Da… Da… Nu mai am nimic de spus… Deocamdată.

— Atunci du-te şi ai grijă de vite. N-am timp de nerozii.

Sobek se întoarse şi plecă nervos. Nofret stătea nu departe de acel loc, iar când el trecu pe lângă ea, îl privi pieziş şi râse. Râsul ei îi urcă sângele în cap… nervos, făcu un pas spre ea. Ea stătea foarte liniştită, privindu-l dispreţuitoare cu ochii pe jumătate închişi.

Sobek bolborosi ceva şi schimbă direcţia. Nofret râse din nou, apoi păşi agale spre locul în care Imhotep îl aborda acum pe Yahmose.

— Ce-a fost cu tine de l-ai lăsat pe Sobek să facă numai prostii? Întrebă iritat. Trebuia să fii cu ochii pe el. N-ai ştiut până acum că nu se pricepe la cumpărări şi vânzări? Îşi imaginează că lucrurile vor lua întorsătura sperată de el.

Yahmose se scuză:

— N-am nici o vină, tată. Mi-ai spus să-l însărcinez pe Sobek cu vânzarea cherestelei. Prin urmare, trebuia să-l las să judece singur.

— Să judece? Să judece? El n-are pic de minte! El trebuie să facă numai ce-i spun şi e de datoria ta să-l supraveghezi.

Yahmose se îmbujoră.

— Eu? Ce autoritate am eu?

— Ce autoritate? Autoritatea pe care ţi-am dat-o eu.

— Dar n-am un statut oficial. Dacă aş fi legal asociatul tău…

Se opri la apariţia lui Nofret, care căsca şi îşi mângâia obrazul cu un mac îmbobocit.

— Nu vrei să vii în micul pavilion de lângă lac, Imhotep? Acolo e răcoare şi te aşteaptă fructe şi bere de Keda. Sunt sigură că nu mai ai nici o poruncă de dat.

— O clipă, Nofret… Vin într-o clipă.

Nofret rosti cu glas moale, adânc:

— Vino acum. Vreau să vii acum…

Imhotep părea fericit şi puţin încurcat. Yahmose rosti repede:

— Lasă-ne numai să terminăm treaba asta. E foarte importantă.

— Vreau să te rog…

Nofret i se adresă direct lui Imhotep, întorcându-se cu spatele la Yahmose:

— Nu poţi să faci ce vrei în propria ta casă?

Imhotep îi spuse lui Yahmose:

— Altă dată, fiule. Altă dată.

Se îndepărtă însoţit de Nofret, iar Yahmose râmase pe verandă, privind în urma lor.

Satipy ieşi din casă şi veni lângă el.

— Ei bine, întrebă repede, i-ai vorbit? Ce-a spus?

Yahmose oftă.

— Ai răbdare, Satipy. Nu era momentul potrivit.

Satipy scoase o exclamaţie de supărare.

— Oh, da, mă aşteptam să spui asta! Altceva nu ştii să spui. Adevărul e că ţi-e frică de tatăl tău… Eşti ca o oaie… Behăi în faţa lui… N-ai să-l înfrunţi niciodată ca un adevărat bărbat! Ai uitat ce mi-ai promis? Să ştii de la mine că eu sunt mai bărbat decât voi doi! Mi-ai promis, cu gura ta ai zis: „Am să-i cer tatei… Imediat… Chiar din prima zi”. Şi uite ce s-a întâmplat…

Satipy se opri, nu pentru că ar fi terminat, ci ca să-şi recapete răsuflarea, dar Yahmose interveni blând:

— Greşeşti, Satipy. Începusem să-i spun… Dar am fost întrerupţi.

— Întrerupţi? De cine?

— De Nofret.

— Nofret! Femeia asta! Tatăl tău n-ar trebui să-i permită concubinei sale să-l întrerupă în timp ce discută despre afaceri cu fiul său cel mare. Femeile n-ar trebui să se amestece în afaceri.

Dacă Yahmose ar fi avut posibilitatea să vorbească, poate i-ar fi spus că nu iar strica însăşi ei să urmeze preceptul pe care tocmai îl enunţase. Satipy turui mai departe:

— Tatăl tău ar trebui să i-o spună imediat.

— Tata n-a părut deloc deranjat, rosti Yahmose, amar.

— E ruşinos! E complet vrăjit de ea. O lasă să spună şi să facă ce vrea.

Yahmose rosti gânditor:

— E foarte frumoasă…

Satipy spuse cu dispreţ:

— Oh, de arătat n-arată rău. Dar nu are maniere! N-are educaţie! Nu-i pasă cât de nepoliticoasă e cu noi toţi.

— Tu eşti politicoasă cu ea?

— Eu sunt politeţea întruchipată. Kait şi cu mine suntem foarte amabile cu ea. Oh, nu o să aibă nici un motiv ca să se

plângă tatălui tău. Eu şi Kait vom aştepta să vină şi vremea noastră.

Yahmose o privi atent.

— Cum adică… Veţi aştepta să vină şi vremea voastră?

Satipy râse cu înţeles, în timp ce se îndepărta agale.

— Astea-s treburi de femeie… N-ai putea să le înţelegi. Noi avem metodele noastre… Şi mijloacele noastre! Nofret ar face bine să-şi stăpânească aroganţa. La urma urmelor, cum îşi petrece viaţa o femeie? Şi-o petrece în partea din spate a casei… Printre celelalte femei.

Tonul lui Satipy avea ceva deosebit. Adăugă:

— Tatăl tău ar fi în permanenţă aici… Va pleca din nou la proprietăţile din nord. Şi atunci… Vom vedea.

— Satipy…

Satipy începu să râdă… Un râs sonor, puternic, şi intră în casă.

Lângă lac, copiii alergau şi se jucau. Cei doi băieţi ai lui Yahmose erau frumoşi, o pereche reuşită, semănând mai degrabă cu Satipy decât cu tatăl lor. Erau acolo şi cei trei copii ai lui Sobek – cea mai mică abia acum începând să meargă. Şi mai era Teti, o fetiţă frumoasă, gravă, de patru ani.

Râdeau şi ţipau, îşi aruncau mingiile şi, din când în când, se luau la bătaie şi plângeau.

Imhotep, sorbindu-şi liniştit berea lângă Nofret, murmură:

— Ce mult le place copiilor să se joace lângă apă. Îmi amintesc că aşa a fost mereu. Dar, pe Hathor, ce gălăgie fac!

Nofret spuse repede:

— Da… ar putea fi atâta linişte… De ce nu le spui să se joace în altă parte când eşti tu aici? În plus, când stăpânul casei doreşte să se relaxeze, ar trebui să i se arate respectul cuvenit. Nu eşti de acord?

— Păi… Eu… Imhotep ezită. Ideea aceasta era ceva nou pentru el, dar ademenitoare. De fapt, nu-i prea bag în seamă, încheie el neconvins.

Apoi adaugă cu glas slab:

— Sunt obişnuiţi să se joace aici.

— Când eşti plecat, da, zise repede Nofret. Dar gândeşte-te, Imhotep, ţinând cont de tot ce faci pentru familia ta, ar trebui să-ţi arate mai multă consideraţie, să manifeste mai multă înţelegere… Să-ţi recunoască importanţa. Eşti prea bun, prea indulgent.

Imhotep dădu din cap şi rosti placid:

— Ăsta a fost mereu punctul meu slab. N-am ţinut seama niciodată de asta, nu m-am formalizat în privinţa comportamentului lor.

— Din această cauză femeile, soţiile fiilor tăi, profită de bunătatea ta. Ar trebui să fie de la sine înţeles că, atunci când vii aici ca să te odihneşti, în locul ăsta trebuie să domnească liniştea şi pacea. Uite, am să mă duc la Kait să-i spun să-şi ia copiii de aici şi să-i ia şi pe ceilalţi. Pe urmă ai să te poţi odihni în tihnă.

— Eşti o fată înţeleaptă, Nofret… Da, o fată bună. Mereu te gândeşti la confortul meu.

Nofret şopti:

— Plăcerea ta e şi a mea.

Se ridică şi se îndreptă spre locul în care Kait stătea în genunchi lângă lac, jucându-se cu o bărcuţă de hârtie pe care fiul ei mijlociu, un băieţel răsfăţat, încerca s-o facă să plutească.

Nofret rosti repezit:

— Vrei să-ţi ei copiii de-aici, Kait?

Kait o privi nedumerită.

— Să-i iau de-aici? Cum adică? Aici se joacă întotdeauna.

— Nu şi azi. Imhotep doreşte linişte. Copiii ăştia ai voştri sunt gălăgioşi.

Faţa lui Kait luă foc.

— Fii atentă cum vorbeşti, Nofret! Lui Imhotep îi place să-şi vadă nepoţii jucându-se aici. A spus-o chiar el.

— Nu auzi. M-a trimis să-ţi spun să-i bagi în casă pe ţâncii ăştia zgomotoşi ca să se poată odihni în pace… Lângă mine.

— Lângă tine… Kait îşi înghiţi brusc cuvintele. Se ridică şi o porni înspre locul unde Imhotep, pe jumătate culcat, dormita. Nofret o urmă.

Kait rosti direct:

— Concubina ta mi-a spus să-mi iau copiii de aici. De ce? Ce rău fac ei? Pentru ce trebuie pedepsiţi? Care e motivul?

— Credeam că dorinţa stăpânului casei e de ajuns, rosti blând Nofret.

— Chiar aşa… Chiar aşa… O îngână Imhotep. De ce ar trebui să dau explicaţii? A cui e casa asta?

— Presupun că ea vrea să-i duc de aici. Kait se întoarse şi-o măsură cu privirea pe Nofret.

— Nofret se gândeşte la confortul meu… la tihna mea, zise Imhotep. Ea e singura din toată casa… Cu excepţia, poate, a sărmanei Henet.

— Deci copiii n-or să se mai joace aici?

— Nu când mă odihnesc eu.

Supărarea lui Kait explodă:

— De ce-i dai voie acestei femei să te aţâţe împotriva propriului tău sânge? De ce se amestecă în treburile casei şi vrea să schimbe obiceiurile ei?

— Eu stabilesc regulile, nu tu! Strigă brusc Imhotep, mai mult din dorinţa de a-şi justifica poziţia de stăpân. Voi v-aţi obişnuit cu toţii să faceţi ce vă place, ce vă convine. Iar când eu, stăpânul casei, mă întorc, nu ţineţi cont de nici o dorinţă a mea. Dar eu sunt stăpân aici, aşa să ştii! Necontenit mă gândesc şi muncesc spre binele vostru, însă îmi arătaţi voi recunoştinţă şi respect? Nu. Mai înainte Sobek, obraznic şi lipsit de bun simţ, iar acum tu, Kait, încerci să-mi dictezi! Cât am să vă mai suport? Ai grijă… Altfel îmi iau mâna de pe voi. Sobek vorbea de plecare… Să plece, atunci, şi să vă ia şi pe tine şi pe copii.

O clipă Kait rămase foarte liniştită. Pe faţa ei nu se putea citi absolut nimic. Apoi reuşi cu un glas din care dispăruse orice urmă de emoţie.

— Am să-i bag pe copii în casă…

Făcu doi paşi şi se opri lângă Nofret. Cu voce joasă, rosti:

— Aici e mâna ta, Nofret. Nu, n-am să uit…

CAPITOLUL V.

A patra lună a inundaţiilor – ziua a 5-a.

Imhotep îşi încheiase îndatoririle de preot al cultului morţilor şi era satisfăcut. Ritualul fusese îndeplinit în cele mai mici amănunte, căci Imhotep era un om deosebit de conştiincios în tot ce făcea. Făcuse libaţiile, arsese tămâie şi adusese obişnuitele ofrande de mâncare şi băutură.

Acum, în umbra răcoroasă a camerei de piatră lipită de mormânt, unde fusese aşteptat de Hori, Imhotep redevenise stăpânul domeniului şi omul de afaceri. Cei doi bărbaţi discutau de comerţ, evaluau preţurile şi profitul rezultat din vânzarea cerealelor, vitelor şi cherestelei.

După aproape o jumătate de oră, Imhotep se declară satisfăcut.

— Eşti foarte priceput la afaceri Hori, spuse el.

Celălalt zâmbi.

— Trebuie să fiu, Imhotep. Mă ocup de afacerile tale de foarte mult timp.

— Şi-mi eşti şi credincios. Aş vrea să discut o problemă cu tine. E vorba de Ipy. Se plânge că are o poziţie de subordonat.

— E încă prea tânăr.

— Dar e foarte capabil. I se pare că fraţii săi nu se poartă corect cu el. Sobek e aspru şi neîndurător, iar permanenta precauţie şi timiditatea lui Yahmose îl enervează. Ipy e extrem de inteligent. Nu-i place să primească ordine… În plus, susţine că numai eu, tatăl lui, am dreptul să comand.

— Asta aşa e, spuse Hori. Însă ceea ce mi se pare ciudat, Imhotep, este faptul că aici, pe domeniul ăsta, ceva nu-i în ordine. Pot să-ţi vorbesc deschis?

— Bineînţeles, bunul meu Hori. Vorbele tale sunt întotdeauna înţelepte şi binevenite pentru mine.

— Atunci am să-ţi spun. Părerea mea e că ar trebui să existe cineva investit cu o autoritate legală care să conducă

aici în perioadele când eşti plecat.
— V-am încredinţat afacerile mele ţie şi lui Yahmose…
— Ştiu, dar nu e de ajuns. De ce nu numeşti printr-un act oficial pe unul din fiii tăi ca asociat la conducerea domeniului?
Imhotep începu să se plimbe încruntat prin cameră.
— Pe care din fiii mei mi-l propui? Sobek are un stil autoritar… Dar e nesupus, nu mă pot încrede în el. Nu-mi place firea lui.
— Mă gândeam la Yahmose. E fiul tău cel mai mare. Este blând şi afectuos. Îţi este devotat.
— Da, are un caracter bun… Dar e prea timid, prea nesigur pe el. Cedează uşor în faţa celorlalţi. De-ar fi Ipy puţin mai mare…
Hori rosti repede:
— E periculos să investeşti cu putere un om prea tânăr.
— Aşa-i… Aşa-i… Bine, Hori, am să mă gândesc la cele ce mi-ai spus. Cu siguranţă Yahmose e un fiu bun… Un fiu ascultător…
Hori rosti respectuos, dar ferm:
— Cred că ar trebui să dai dovadă de înţelepciune.
Imhotep îl privi curios.
— Ce vrei să spui, Hori?
Hori răspunse încetişor:
— Adineauri am spus că e periculos să-i dai puterea unui om prea tânăr. Dar tot atât de periculos e să i-o dai prea târziu.
— Vrei să spui că e mult mai obişnuit să primească ordine decât să le dea, nu? Da, într-un fel ai dreptate. Imhotep oftă. Ce greu e să conduci o familie! În special femeile sunt greu de stăpânit. Satipy are un caracter imposibil, Kait e de obicei morocănoasă. Dar le-am spus-o limpede că Nofret trebuie tratată cum se cuvine. Pot spune că…
Se opri. Un sclav urca poteca îngustă.
— Ce s-a întâmplat?

— Stăpâne, a sosit o barcă. Un scrib pe nume Kameni a adus un mesaj din Memphis.

Imhotep începu să se agite.

— Alte probleme, exclamă el. Simt că vor fi noi încurcături! Dacă nu sunt eu care să am grijă de toate, totul merge prost.

Plecă bombănind în josul potecii. Hori părea foarte liniştit în urma lui. Pe chip i se aşternuse o expresie de îngrijorare.

Renisenb hoinărea fără chef de-a lungul malului Nilului, când auzi strigăte şi agitaţie şi văzu lume alergând spre debarcader.

Alergă şi ea într-acolo. În barca ce fusese trasă la ţărm stătea un tânăr şi, preţ de o clipă, văzându-l profilat în lumina puternică, inima uită să-i mai bată.

Un gând nebunesc, fantastic îi fulgeră mintea.

— E Khay, gândi. S-a întors Khay din împărăţia Umbrelor.

Apoi se mustră pentru imaginaţia ei superstiţioasă. Totul se datora numai faptului că în amintirile ei Khay rămăsese întipărit doar navigând pe Nil, iar tânărul pe care îl zărise semăna perfect la trup cu Khay. Însă necunoscutul era tânăr, mai suplu şi avea un chip vesel, surâzător.

Le spuse că venea de pe domeniile de nord ale lui Imhotep. Era scrib şi se numea Kameni.

În timp ce un sclav plecă după Imhotep, Kameni fu condus către casă unde i se aduse mâncare şi băutură.

Acum sosise şi tatăl ei şi începură discuţiile.

Evenimentul răzbătu până în încăperile femeilor prin Henet, ca de obicei. Ea era aducătorul de veşti. Nu o dată Renisenb se întrebase cum reuşea Henet să afle absolut totul.

Din cât se părea, Kameni era un scrib tânăr în serviciul lui Imhotep… Fiul unuia dintre verii lui. Descoperise anumite nereguli în acte – falsificarea unor chitanţe – şi, până ca problema să ia amploare şi să-l implice pe administratorul proprietăţii, se gândi să vină personal în sud să raporteze.

Pe Renisenb n-o prea interesau toate astea. Se gândi că, desigur, Kameni era isteţ dacă putuse să descopere falsurile. Tatăl ei va fi mulţumit de el.

Efectul imediat al veştilor fu acela că Imhotep începu să se pregătească grabnic de plecare. Nu avusese de gând să mai plece cel puţin două luni, însă acum considera că orice întârziere putea fi fatală.

Casa vuia de zarva pregătirilor. Poruncile şi instrucţiunile curgeau. Trebuiau făcute asta şi asta. Yahmose să nu facă sub nici un chip lucrul ăla sau ălălalt. Sobek să fie cât se poate de reţinut în toate privinţele. Toate astea, gândea Renisenb, totul îi era atât de familiar! Yahmose era grijuliu, Sobek morocănos. Hori, ca de obicei, calm şi eficient. Pretenţiile şi cererile lui Ipy fură respinse cu mai multă fermitate ca de obicei.

— Eşti prea tânăr ca să ai răspunderi personale. Ascultă-l pe Yahmose. El îmi cunoaşte poruncile şi dorinţele. Imhotep îşi puse mâna pe umărul fiului său cel mare. Am încredere în tine, Yahmose. Când mă întorc reluăm discuţia despre asociere.

Yahmose roşi uşor de plăcere. Îşi îndreptă puţin spatele.

Imhotep continuă:

— Ai grijă ca totul să meargă bine în absenţa mea. Ai grijă ca Nofret, concubina mea să fie bine tratată… Să i se acorde onoare şi respect. Ţi-o las în grijă. E de datoria ta să controlezi conduita femeilor din casă. Vezi ca Satipy să-şi ţină gura. Acelaşi lucru să-l facă şi Sobek cu Kait. Şi Renisenb trebuie să fie amabilă cu Nofret. De asemenea, nu vreau să aud că s-a comis vreo nepoliteţe faţă de buna noastră Henet. Ştiu că femeile o găsesc cam obositoare. Pentru că e de foarte mult timp aici, crede că are dreptul să spună multe lucruri care sunt binevenite. Ştiu că nu-i nici frumoasă, nici deşteaptă… E credincioasă, ţine minte, şi mi-a fost întotdeauna devotată. Să nu fie nici bruftuluită, nici tratată cu dispreţ.

— Totul va fi precum spui, tată, zise Yahmose. Dar limba ascuţită a lui Henet de multe ori provoacă discuţii.

— Pff! Prostii! Toate femeile o fac. Cât despre Kameni, el va rămâne aici. Avem nevoie de încă un scrib, aşa că el o să-l ajute pe Hori. În ce priveşte pământul pe care l-am arendat femeii Yaii…

Imhotep continuă, intrând în cele mai mici detalii.

Când totul fu pregătit pentru plecare, Imhotep simţi o undă de nelinişte. O luă pe Nofret deoparte şi o întrebă nesigur;

— Nofret, vrei să rămâi aici? Oare n-ar fi mai bine să vii cu mine?

Nofret scutură din cap şi zânbi.

— N-ai să lipseşti mult.

— Trei luni, poate patru, cine ştie?

— Asta nu-i mult! Mă voi simţi bine aici.

Imhotep rosti nervos:

— L-am avertizat pe Yahmose… pe toţi fiii mei, că trebuie să ţi se acorde toată consideraţia. Vor plăti scump orice nemulţumire a ta.

— Sunt convinsă că vor ţine cont de cele ce le-ai spus, Imhotep. Nofret se opri. Apoi întrebă: Există cineva în care pot avea încredere deplină? Cine ţi-e cu totul devotat? Nu mă refer la cineva din familie.

— Hori… Bunul meu Hori. El este mâna mea dreaptă şi un om cu bun simţ şi discernământ.

Nofret spuse încet:

— El şi Yahmose sunt ca fraţii. Poate…

— Atunci, Kameni. E tot scrib. Am să-i cer să-ţi stea la dispoziţie. Dacă vei avea vreo nemulţumire, o să-mi scrie şi o să-mi trimită plângerea ta.

Nofret dădu din cap, recunoscătoare.

— E o idee bună. Kameni vine din nord şi îl cunoaşte pe tatăl meu. El nu va fi influenţat de considerente de familie.

— Şi Henet, exclamă Imhotep. Da, Henet.

— Da, zise gânditoare Nofret. Ce-ar fi să vorbeşti cu ea chiar acum, în faţa mea?

— Excelentă idee!

Trimise după Henet care veni cu obişnuita-i grabă servilă. Se văită îndelung pentru plecarea lui Imhotep. Imhotep i-o reteză cu bruscheţe:

— Bine, bine, Henet, dar asta e! Sunt sortit să n-am niciodată timp de odihnă. Trebuie să trudesc fără încetare pentru familia mea… Şi abia dacă sunt apreciat pentru asta, uneori. Acum vreau să-ţi vorbesc foarte serios. Tu mă iubeşti cu credinţă şi devotament, ştiu asta, de aceea vreau să-ţi dau o sarcină importantă, de mare încredere. Ai grijă de Nofret, ocroteşte-o… Îmi e foarte dragă.

— Cine ţi-e drag ţie, mi-e drag şi mie, stăpâne, declară Henet cu fervoare.

— Foarte bine. Deci, ai să-i fii devotată lui Nofret?

Henet se întoarse spre Nofret care o urmărea printre gene.

— Eşti prea frumoasă, Nofret! Ăsta-i necazul. Din cauza asta celelalte sunt geloase pe tine… Însă eu am să te ocrotesc… Am să te ţin la curent cu tot ce se spune şi se face. Poţi conta pe mine!

În pauza în care urmă, privirile celor două femei se întâlniră.

— Poţi conta pe mine, repetă Henet.

Un zâmbet uşor flutură pe buzele lui Nofret… Un zâmbet ciudat.

— Da, înţeleg. Cred că pot conta pe tine, Henet.

Imhotep îşi drese glasul cu zgomot.

— În cazul ăsta, lucrurile sunt aranjate… Da… Totul e pus la punct. Organizarea, ăsta a fost dintotdeauna punctul meu forte.

Se auzi un chicot sec şi Imhotep se întoarse rapid şi o văzu pe mama sa stând în uşă. Se sprijinea într-un baston şi părea uscată şi mai răuvoitoare ca niciodată.

— Ce fiu minunat am! Remarcă ea.

— Nu pot să întârzii… Mai am să-i dau nişte instrucţiuni lui Hori… Plin de importanţă, Imhotep părăsi încăperea. Reuşise să evite privirea mamei sale.

Esa făcu un semn autoritar cu capul spre Henet şi aceasta se strecură supusă afară din cameră.

Nofret se ridică. Cele două femei se priveau. Esa spuse:

— Prin urmare, fiul meu te lasă aici. Ar fi mai bine să pleci cu el, Nofret.

— Dorinţa lui e să rămân.

Glasul lui Nofret sunase blând şi ascultător. Esa scoase un chiot ascuţit.

— Şi-ar schimba repede părerea dacă ai vrea tu! Dar de ce nu vrei? Nu te înţeleg. Ce-ţi place aici? Eşti o fată crescută la oraş… Presupun că ai călătorit mult. De ce alegi monotonia de zi cu zi… Printre acei care, îţi spun deschis, nu te plac… Care, de fapt, nu te pot suferi?

— Deci, nu mă poţi suferi?

Esa scutură din cap.

— Nu, nu vorbeam despre mine. Eu sunt bătrână şi, deşi nu mai am vederea bună, mai pot totuşi vedea frumuseţea şi-mi place să mă bucur de ea. Eşti frumoasă, Nofret, şi vederea ta îmi încântă ochii. Tocmai din cauza frumuseţii tale îţi doresc binele. Te avertizez. Pleacă în nord cu fiul meu.

Nofret repetă:

— Dorinţa lui e să rămân aici.

Glasul ei supus avea o puternică nuanţă ironică. Esa rosti tăioas:

— Ai un scop ca să rămâi. Mă întreb care e. Foarte bine, o faci pe pielea ta. Dar fii atentă. Acţionează cu discreţie. Nu te încrede în nimeni.

Se întoarse brusc şi plecă. Nofret rămase liniştită… Treptat, buzele i se arcuiră într-un zâmbet sălbatic, ca de pisică.

CAPITOLUL VI.

Prima lună de iarnă – ziua a 4-a.

Renisenb se obişnuise să meargă aproape în fiecare zi la Mormânt. Uneori îl găsea şi pe Yahmose acolo, alteori numai pe Hori, câteodată nu era nimeni, însă întotdeauna Renisenb simţea un ciudat sentiment de uşurare şi pace… O senzaţie de evadare. Cel mai mult îi plăcea când îl găsea pe Hori singur. Gravitatea lui, felul lui lipsit de curiozitate de a o accepta lângă el aveau ceva care îi dădea un inexplicabil sentiment de mulţumire. Stătea ore-n şir în umbra răcoroasă a camerei de piatră, lângă uşă, cu braţele petrecute după genunchi, privind peste unduirea verde a culturilor spre locul unde Nilul părea o palidă licărire albastră, iar dincolo de el, în depărtare, o mare mătăsoasă de maroniu, şi gălbui, şi roz întrepătrunse discret între ele.

Venise prima dată, cu luni în urmă, cu dorinţa arzătoare de a evada dintr-o lume agresiv dominată de femei. Căuta liniştea şi o companie discretă… Şi le găsise aici. Încă o mai stăpânea dorinţa de evadare, dar acum era doar nevoia de a scăpa de încordarea şi agitaţia casei în care începuse să se simtă în aer ceva deosebit, neliniştitor.

Într-o zi îi spuse lui Hori:

— Mi-e frică…

— De ce ţi-e frică, Renisenb? Privirea lui o studia cu gravitate.

După câteva clipe de gândire, îi răspunse încetişor:

— Îţi aminteşti, mi-ai spus odată că există două feluri de rău… Unul care vine dinăuntru şi altul care vine din afară.

— Da, mi-aduc aminte.

— Vorbeai, aşa mi-ai spus mai târziu, despre bolile care atacă fructele şi grânele, însă eu mă gândeam că acelaşi lucru se poate întâmpla şi cu oamenii.

— Ai descoperit şi tu asta… Da, ai dreptate Renisenb.

Renisenb spuse brusc:

— E ceea ce se întâmplă acum… Acolo jos, în casă. Răul a venit… Din afară! Şi ştiu şi cine l-a adus. Nofret!

Hori întrebă încet:

— Crezi?

Renisenb dădu din cap cu putere.

— Da, da, ştiu ce spun. Ascultă, Hori, când am venit aici, la tine şi ţi-am spus că totul era neschimbat, chiar şi certurile dintre Satipy şi Kait, era adevărat. Însă acele certuri, Hori, nu erau certuri adevărate. Vreau să spun că se certau de plăcere… Să mai treacă timpul… Niciuna dintre ele nu simţea faţă de cealaltă ură sau mânie adevărată. Acum e cu totul altfel. Acum nu fac decât să-şi spună lucruri neplăcute, grele, lucruri de care sunt convinsă că dor şi, când văd că au provocat durere, se bucură! E oribil, Hori… Oribil! Ieri Satipy era atât de furioasă încât i-a înfipt lui Kait un ac de aur în braţ… Iar, cu câteva zile în urmă, Kait a vărsat un vas de cupru plin cu grăsime fierbinte pe piciorul lui Satipy. Şi aşa e mereu. Satipy îl ocărăşte în plină noapte pe Yahmose… O auzim cu toţii. Yahmose pare bolnav, obosit şi hărţuit. Iar Sobek se duse în sat şi petrece cu femei şi se întoarce beat şi ţipă, înjură şi se laudă cât e el de deştept!

— Ştiu că ce-mi spui e adevărat, rosti încet Hori. Dar de ce-o învinuieşti pe Nofret?

— Pentru că e opera ei! Aruncă în treacăt o vorbă, aparent fără importanţă, dar bine gândită, şi provoacă scânteia care face ca totul să sară în aer. E ca un tăun care înfurie bivolii. E foarte isteaţă, ştie ce să spună. Uneori mă gândesc că Henet este aceea care-i şopteşte.

— Da, rosti Hori gânditor, tot ce se poate.

Renisenb se înfioră.

— Nu-mi place Henet. Nu pot să sufăr felul în care se furişează peste tot. Ne e tuturor devotată şi totuşi niciunul dintre noi n-are nevoie de devotamentul ei. Cum a putut mama s-o aducă aici şi să ţină atât de mult la ea?

— Asta o ştim doar de la Henet, spuse sec Hori.

— De ce e atât de apropiată Henet de Nofret şi o urmează în tot locul şi şuşotesc şi are grijă de ea? Oh, Hori, mi-e frică! O urăsc pe Nofret! Aş vrea să plece de aici. E frumoasă şi crudă şi rea!

— Ce copil eşti, Renisenb!

Apoi, Hori adăugă liniştit:

— Chiar acum Nofret se îndreaptă spre noi.

Renisenb întoarse capul. Împreună o urmăriră pe Nofret venind agale pe poteca ce şerpuia pe faleza abruptă. Zâmbea pentru sine şi îngâna în surdină un cântecel.

Când ajunse în locul în care stăteau cei doi, privi în jur şi zâmbi. Era un zâmbet amuzat şi curios.

— Deci aici vii tu zilnic, Renisenb.

Renisenb nu răspunse. Un sentiment de supărare şi ciudă, asemănător cu cel al unui copil căruia îi fusese descoperită ascunzătoarea, puse stăpânire pe ea.

Nofret se uită din nou împrejur.

— Şi ăsta-i faimosul Mormânt?

— Chiar ăsta, Nofret, spuse Hori.

Îl privi, şi gura ei ca de pisică se deschise într-un surâs.

— Nu cred că greşesc dacă spun că tu trebuie să fii Hori. Am auzit că eşti un om foarte bun de afaceri.

În glasul ei răzbătea o uşoară nuanţă răutăcioasă, însă Hori rămase calm, zâmbind liniştit şi grav.

— E posibil pentru toţi… Moartea e întotdeauna profitabilă…

Nofret se cutremură în timp ce privea în jurul său, ochii alunecându-i peste mesele pentru jertfe, altar şi uşa falsă.

Apoi ţipă strident:

— Urăsc moartea!

— N-ar trebui. Vocea lui Hori era liniştită. Aici, în Egipt, moartea e sursa principală a bogăţiei. Moartea ţi-a dat bijuteriile pe care le porţi, Nofret. Moartea te hrăneşte şi te îmbracă.

Ea îl privi lung.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că Imhotep e preot al lui Ka – un preot care veghează asupra morţilor – şi toate pământurile lui, vitele, cheresteaua, inul, orzul îi sunt lăsate moştenire în schimbul îngrijirii Mormântului.

Se opri, apoi continuă meditativ:

— Noi, egiptenii, suntem un popor ciudat. Iubim viaţa… Şi totuşi ne pregătim de timpuriu pentru moarte. Toate bogăţiile intră în piramide, morminte şi fundaţii menite întreţinerii lor.

Nofret rosti cu violenţă:

— Încetează să mai vorbeşti despre moarte, Hori! Nu-mi place!

— Asta pentru că eşti o adevărată egipteancă… Pentru că iubeşti viaţa… Pentru că… Uneori… Simţi aripa morţii dându-ţi târcoale…

— Încetează!

Se întoarse furioasă spre el. Apoi, ridicând din umeri, se răsuci în loc şi începu să coboare poteca.

Renisenb răsuflă uşurată.

— Mă bucur c-a plecat, rosti ea copilăreşte. Ai speriat-o, Hori.

— Da… Te-am speriat şi pe tine Renisenb

— N-nu. Glasul lui Renisenb era uşor nesigur. Tot ce-ai spus e adevărat, dar nu m-am gândit niciodată până acum la asta. Tata e un preot al lui Ka.

Hori rosti cu amărăciune:

— Întregul Egipt e obsedat de moarte! Şi ştii de ce, Renisenb? Pentru că avem ochi, dar n-avem minte. Nici nu putem concepe viaţa de după moarte altfel decât ca cea de acum. Ne-o imaginăm doar ca pe o continuare a ceea ce cunoaştem. Noi nu credem cu adevărat într-un zeu.

Renisenb îl privi cu uimire.

— Cum poţi să spui asta, Hori? Doar avem mulţi, mulţi zei… Atât de mulţi încât nu-i poţi ţine minte. Chiar aseară vorbeam cu toţii despre ce zeu preferă fiecare. Sobek îi e în întregime credincios lui Sakhmet, Kait se roagă mereu la Meskhant. Kameni îl invocă pe Thoth, ceea ce e firesc pentru un scrib. Satipy se închină lui Horus, cel cu cap de şoim şi lui Mereseer al nostru. Yahmose spune că trebuie să-l venerăm pe Ptah pentru că el a făcut lumea. Eu personal o iubesc pe Isis. Henet se roagă la Amun, zeul

nostru local. Spune că există printre preoţi profeţi care susţin că într-o zi Amun va fi cel mai mare zeu al Egiptului, drept care îi aduce ofrande de pe acum, când e doar un zeu mic. Şi, apoi, există Ra, zeul Soarelui şi Osiris, care pune în balanţă sufletele morţilor.

Renisenb se opri să-şi tragă sufletul. Hori zâmbea.

— Dar care e diferenţa dintre un om şi un zeu, Renisenb?

Îl privi lung.

— Zeii sunt… Ei au puteri supranaturale.

— Asta-i tot?

— Nu înţeleg ce vrei să spui, Hori.

— Vreau să spun că pentru tine un zeu e un bărbat sau o femeie ce poate să facă anumite lucruri pe care bărbaţii sau femeile nu le pot face.

— Spui nişte lucruri atât de ciudate! Nu te înţeleg.

Îl privea cu faţa uimită… Apoi, aruncându-şi ochii peste vale, atenţia îi fu atrasă de ceva.

— Uite! Exclamă ea. Nofret stă de vorbă cu Sobek. Râde. Oh!… Nu, nu-i nimic. Am crezut c-o s-o lovească. Ea a pornit spre casă, iar Sobek vine spre noi.

Sobek sosi ca o vijelie.

— Dar-ar zeii s-o mănânce crocodilii pe femeia asta! Tună el. Tata a fost mai mult decât nebun când a luat-o concubină!

— Ce ţi-a spus? Întrebă Hori curios.

— M-a insultat, ca de obicei. M-a întrebat dacă tata m-a însărcinat din nou cu vânzarea cherestelei. Are o limbă de şarpe veninos. Aş omorî-o.

Umbla fără astâmpăr pe platforma din faţa Mormântului şi găsind o piatră, o aruncă nervos spre valea de dedesubt. Zgomotul ei în cădere păru să-i facă plăcere. Ridică apoi una mai mare, dar făcu un salt înapoi la vederea şarpelui încolăcit ce-şi ridicase capul. Şarpele se înălţă tot mai mult, sâsâind, şi Renisenb văzu că e o cobră.

Apucând un băţ gros, Sobek o atacă furios. Cu o lovitură precisă îi zdrobi spatele, dar continuă s-o zdrobească, cu

capul dat pe spate, cu ochii scânteietori, bolborosind în surdină ceva ce Renisenb nu putu să priceapă decât pe jumătate. Strigă:

— Opreşte-te, Sobek, opreşte-te… E moartă!

Sobek se opri, apoi aruncă băţul şi începu să râdă.

— Un şarpe veninos mai puţin pe lume.

Râse iar bine dispus şi se îndreptă pe cărare în jos. Renisenb rosti încetişor:

— Cred că lui Sobek… Îi place să omoare.

— Da.

Nu era nici o notă de surpriză în glasul lui. Hori doar constata o stare de fapt deja ştiută. Renisenb îl privi lung şi spuse încet:

— Şerpii sunt periculoşi… Dar ce frumos arăta cobra asta…

Se uită la capul ei zdrobit, la reptila moartă. Fără să spună precis de ce, inima i se strânse.

Hori rosti visător:

— Îmi amintesc când eram copii… Într-o zi, Sobek s-a repezit la Yahmose. Yahmose era mai mare cu un an, dar Sobek era mai înalt şi mai puternic. A luat o piatră şi a început să-i dea în cap lui Yahmose. Mama voastră a venit în fugă şi i-a despărţit. Îmi amintesc cum se uita în jos la Yahmose… Şi cum striga: „Să nu mai faci asta, Sobek… E periculos! Ascultă ce-ţi spun, e periculos!” Se opri puţin, apoi continuă: Era foarte frumoasă… Tu îi semeni, Renisenb.

— Zău? Renisenb se îmbujoră de plăcere. Apoi întrebă:

— Yahmose a fost grav rănit?

— Nu, nu atât de grav precum părea. Sobek a fost foarte bolnav ziua următoare. Probabil mâncase ceva care i-a făcut rău, însă mama voastră spunea că e din cauza furiei şi a căldurii… Era în toiul verii.

— Sobek are un temperament teribil, zise Renisenb gânditoare. Se uită din nou la şarpele mort, apoi se îndepărtă înfiorată.

Când Renisenb se întoarse acasă, Kameni stătea în faţa verandei cu un sul de papirus în mână. Cânta ceva şi ea se opri un minut şi ascultă.

— Am să merg la Memphis„ cânta Kameni. „Am să merg la Piah, stăpânul adevărului. Am să-i spun lui Ptah: Dă-mi pe sora mea la noapte. Fluviul este de vin, Ptah îi este trestia, Sekhmet – lotusul, Earit – mugurele, Nefertum – floarea. Am să-i spun lui Ptah: Dă-mi pe sora mea la noapte. Frumuseţea ei face să răsară zorile. Memphis este talgerul cu merele iubirii…”

Ridică ochii spre Renisenb şi zâmbi:

— Îţi place cântecul meu, Renisenb?

— Ce cântec e ăsta?

— E un cântec de dragoste din Memphis.

Îşi aţinti privirea în ochii ei şi cântă încetişor:

— Braţele ei sunt încărcate de ramuri înflorite, părul ei e greu de parfumuri. E ca o prinţesă a Stăpânului celor Două Lumi”.

Chipul lui Renisenb se aprinse. Trecu repede pe lângă el şi intră în casă, aproape dând peste Nofret.

— De ce eşti atât de grăbită, Renisenb?

Glasul lui Nofret avea o nuanţă tăioasă. Renisenb o privi surprinsă. Nofret nu zâmbea. Chipul ei era grav şi încordat şi Renisenb observă că îşi ţinea mâinile încleştate la spate.

— Îmi pare rău, Nofret, nu te-am văzut. Când vii din lumina de afară, aici pare întuneric.

— Da, e întuneric… Nofret făcu o scurtă pauză. E mai plăcut afară… pe verandă… Lângă Kameni… Ascultându-l cum cântă. Cântă frumos, nu-i aşa?

— Da… Da, sigur că da.

— Şi totuşi n-ai rămas să-l asculţi? Kameni va fi dezamăgit.

Obrajii lui Renisenb luară din nou foc. Răceala lui Nofret, privirea ei ironică, o incomodau.

— Nu-ţi plac cântecele de dragoste, Renisenb?

— Te interesează ce-mi place sau nu-mi place, Nofret?

— Aşadar, pisicuţele au ghiare.

— Ce vrei să spui?

Nofret râse.

— Nu eşti chiar atât de proastă cum pari, Renisenb. Deci îl găseşti frumos pe Kameni? Nu încape nici o îndoială că o să se simtă flatat.

— Cred că eşti foarte urâcioasă, zise cu aprindere Renisenb. Trecu în fugă pe lângă Nofret către spatele casei. Râsul batjocoritor al fetei o ajungea din urmă. Dar dincolo de râsul acesta, mintea ei păstra încă viu ecoul glasului lui Kameni şi cântecul pe care-l cântase cu ochii aţintiţi într-al ei…

În noaptea aceea Renisenb avu un vis.

Era cu Khay şi navigau împreună în barca Morţilor în împărăţia Umbrelor. Khay stătea în faţă… Nu-i vedea decât ceafa. Apoi, pe când se apropiau zorii, Khay întoarse capul şi Renisenb văzu că nu era el, ci Kameni. În acelaşi timp, prova bărcii, un cap de şarpe, începu să se zvârcolească. Era un şarpe viu, o cobră, şi Renisenb gândi: „E şarpele care-a ieşit din Mormânt să mănânce sufletele morţilor”. Era paralizată de frică. Apoi văzu că chipul şarpelui era chipul lui Nofret şi se deşteptă strigând: „Nofret… Nofret…”

Nu strigase în realitate. Totul fusese în vis. Era încă întinsă, cu inima bătându-i, spunându-şi că totul nu fusese decât un vis. Apoi brusc, îşi aminti: „Asta spunea Sobek ieri, când zdrobea şarpele. Spunea: „Nofret…”

CAPITOLUL VII.

Prima lună de iarnă – ziua a 5-a.

Visul îi alungă somnul. Tot restul nopţii Renisenb dormi iepureşte, ca înspre ziuă somnul s-o părăsească de tot. Sentimentul unei nenorociri iminente o obseda.

Se sculă devreme şi ieşi din casă. Paşii o conduseră, ca de obicei, spre Nil. Pescarii o porniseră spre Theba. Alte bărci aşteptau la ţărm, cu pânzele umflate de vânt, gata să pornească.

Renisenb îşi simţi inima cuprinsă de-o dorinţă nestăvilită pentru ceva pe care nu-l putea numi. Gândi: „Simt… Simt”… Nu ştia, însă, ce anume simţea! Nu găsea cuvinte care să-i exprime senzaţia. „Vreau… Însă, ce vreau?”

Îl vroia pe Khay? Khay era mort… N-avea cum să-l aducă înapoi. Îşi spuse: „N-am să mă mai gândesc la Khay. La ce-mi ajută? Totul s-a terminat”.

Apoi observă o altă siluetă care urmărea bărcile pregătite de plecare spre Theba. Ceva nedefinit, o anume emoţie învăluia acea siluetă nemişcată şi Renisenb se cutremură când o recunoscu pe Nofret.

Nofret privind Nilul. Nofret… Singură. Nofret gândindu-se la… Ce?

Brusc, Renisenb îşi dădu seama cât de puţin ştiau cu toţii despre Nofret. O primiseră ca pe-un duşman, o străină, fără interes sau curiozitate faţă de viaţa ei sau faţă de mediul din care venise.

„Trebuie să fie cumplit pentru Nofret să se ştie singură aici, fără prieteni, înconjurată de oameni care-o detestă”, gândi Renisenb.

Renisenb se rupse din loc şi porni încet către Nofret, oprinduse lângă ea. Nofret îşi întoarse o clipă capul, apoi continuă să contemple Nilul. Pe chipul său nu se putea citi nimic, era lipsită de orice expresie.

Renisenb rosti cu timiditate:

— Sunt multe bărci pe Nil.

— Da.

Împinsă de un inexplicabil imbold prietenesc, Renisenb continuă:

— De-acolo de unde vii, e la fel ca aici?

Nofret râse cu amărăciune.

— Bine-nţeles că nu. Tata e negustor în Memphis. Memphisul e vesel şi amuzant. Acolo e muzică, se cântă şi se dansează. În plus, tata călătoreşte mult. Am fost cu el în Siria… la Byblos, dincolo de Gazela. Am străbătut mări furtunoase într-o navă mare.

Vorbea cu mândrie şi însufleţire.

Renisenb stătea liniştită, ascultând cu interes şi înţelegere.

— Trebuie să ţi se pară foarte plictisitor aici, rosti încetişor.

Nofret râse nervos.

— Totul e mort aici… Mort. N-auzi decât de arat şi semănat şi secerat şi pescuit… Şi discuţii despre grâne… Şi certuri cu privire la preţul inului.

Urmărind-o, Renisenb se simţi şocată de cuvintele acelea neobişnuite.

Şi brusc, ca şi cum ar fi fost ceva fizic, un val de mânie, şi nefericire, şi disperare păru să răbufnească din întreaga făptură a celei de lângă ea.

Renisenb gândi: „E ca şi mine de tânără… Chiar mai tânără. Şi e concubina unui bătrân, când nervos, când amabil, oricum un bătrân cam caraghios, tatăl meu…”

Oare ce ştia ea despre Nofret? Absolut nimic. Ce spusese ieri Hori când ea strigase: „E frumoasă, şi crudă, şi rea?!” „Eşti un copil Renisenb.” Asta spusese. Acum înţelegea ce voise el să spună. Vorbele pe care le rostise n-aveau nici o valoare… Nu poţi desfiinţa chiar aşa de uşor o făptură umană. Ce tristeţe, ce amărăciune, ce disperare se ascundeau, oare, în spatele zâmbetului crud al lui Nofret? Ce făcuse ea, Renisenb, sau vreunul din ei ca Nofret să se simtă binevenită?

Renisenb rosti copilăreşte, bâlbâindu-se:

— Ne urăşti pe toţi… Ştiu de ce… N-am fost amabili… Dar acum… Nu e prea târziu. N-am putea noi două, tu şi cu mine, să fim ca două surori? Tu eşti departe de toţi ai tăi… Eşti singură… Te-aş putea ajuta?

Vorbele ei şovăitoare părură să cadă în gol. Nofret se întoarse încet. O clipă sau două faţa ei rămase inexpresivă… Afară doar de-o undă trecătoare de duioşie în privire, după cum i se păru lui Renisenb. În tăcerea aceea a dimineţii, limpede şi calmă, Nofret păru să ezite, ca şi cum vorbele lui Renisenb ar fi atins ultima coardă sensibilă a inimii sale.

A fost un moment straniu, un moment despre care Renisenb avea să-şi amintească mai târziu.

Apoi, treptat, expresia feţei lui Nofret se schimbă. Deveni extrem de răutăcioasă, iar ochii îi scăpărau. În faţa valului de ură şi răutate a acelei priviri, Renisenb făcu un pas înapoi.

— Cară-te! Nu vreau nimic de la niciunul dintre voi. Sunteţi nişte tâmpiţi şi proşti cu toţii…

Se opri, apoi se răsuci pe călcâie şi se îndreptă hotărâtă spre casă.

Renisenb o urma fără grabă. În mod ciudat, cuvintele lui Nofret n-o atinseseră; nu era supărată. Ele îi deschiseră perspectiva unui abis negru de ură şi nefericire… Ceva încă necunoscut până atunci. Mintea ei confuză, şovăielnică, îi spunea că trebuie să fie îngrozitor sa simţi aşa ceva.

În timp ce Nofret străbătea curtea, unul dintre copiii lui Kait, o fetiţă, îi tăie calea, alergând după o minge.

Mânioasă, Nofret o îmbrânci şi copiliţa căzu la pământ, începu să plângă şi Renisenb alergă spre ea, o luă în braţe şi spuse indignată:

— De ce ai făcut asta, Nofret? Uite, şi-a julit bărbia.

Nofret râse strident.

— Aşadar n-am voie să m-ating de plozii ăştia răsfăţaţi? De ce? Mamelor le pasă de ceea ce simt eu?

La auzul plânsului fetiţei sale, Kait ieşise alergând din casă. Examina îngrijorată obrazul copilei, apoi se întoarse spre Nofret.

— Şerpoaică veninoasă! Diavoliţă! Ai să vezi ce-am să-ţi fac!

Cu toată forţa braţului său o lovi pe Nofret peste faţă. Renisenb scoase un ţipăt şi-i apucă mâna înainte de a lovi din nou.

— Kait… Kait… Nu face asta!

— De ce? Cine spune? Nofret să-şi poarte singură de grijă. Ea e doar una, în timp ce noi suntem atâţia.

Nofret stătea foarte calmă. Pe obrazul ei se vedea foarte clar urma roşie a palmei lui Kait. De lângă colţul ochiului, unde brăţara lui Kait îi zgârâiase pielea, se prelingea o picătură de sânge.

Dar ceea ce o uimi şi o înspăimântă, totodată, pe Renisenb, fu expresia feţei ei. Nofret nu părea supărată. Ochii ei aveau o privire stranie, exaltată şi buzele i se răsfrânseră, din nou, într-un zâmbet de pisică satisfăcută.

— Mulţumesc, Kait.

Apoi o porni către casă.

Murmurând în surdină, cu pleoapele coborâte, Nofret o chemă pe Henet.

Henet veni în fugă şi începu să se lamenteze. Nofret îi reteză scurt vaietele.

— Trimite-mi-l pe Kameni. Spune-i să-şi aducă trusa de scris, cerneală şi papirus. Trebuie să trimit o scrisoare stăpânului.

Ochii lui Henet se pironiseră pe obrazul lui Nofret.

— Stăpânului… Înţeleg…

Apoi întrebă:

— Cine a făcut… Asta?

— Kait. Nofret zâmbea calm, cu gândul la cele petrecute.

Henet dădu din cap şi plescăi din limbă.

— E rău, e foarte rău… Bine-nţeles că stăpânul trebuie să ştie toate astea. Aruncă o privire rapidă cu coada ochiului spre Nofret. „Da, Imhotep trebuie să afle”.

Nofret spuse alene:

— Noi două, Henet, gândim la fel… Ştiam că aşa va fi.

Dintr-un buzunar ascuns al tunicii scoase un ametist montat în aur şi-l puse în mâna femeii.

— Numai noi două, Henet, ne gândim cu adevărat la fericirea lui Imhotep.

— E mult prea valoros pentru mine, Nofret… Eşti prea darnică… O lucrătură atât de minunată.

— Imhotep şi cu mine apreciem fidelitatea.

Nofret încă mai zâmbea, cu ochii îngustaţi, ca de pisică.

— Trimite-mi-l pe Kameni. Şi vino şi tu cu el. Voi doi aţi fost martori la cele întâmplate.

Kameni sosi cam fără chef, încruntat.

— Îţi aminteşti ce-a ordonat Imhotep înainte de-a pleca?

— Da.

— A sosit vremea. Stai jos, ia cerneală şi scrie ce-ţi dictez eu. Deoarece Kameni ezita, Nofret rosti cu nerăbdare: Ai să scrii ce-ai văzut cu ochii tăi şi-ai auzit cu urechile tale, iar Henet va confirma cele spuse de mine. Scrisoarea trebuie trimisă în mare secret şi cât mai grabnic.

Kameni rosti încet:

— Nu-mi place…

Nofret îl fulgeră cu privirea:

— Nu mă voi plânge de Renisenb. Renisenb e moale, adormită şi proastă, dar ea n-a căutat să-mi facă rău. Asta te liniştеşte?

Faţa bronzată a lui Kameni se înroşi.

— Nu asta vroiam să spun…

Nofret zise încetişor:

— Hai, îndeplineşte-ţi sarcina… Scrie.

— Scrie, spuse Henet. Sunt atât de supărată de tot ce s-a întâmplat… Groaznic de supărată. Imhotep trebuie neapărat să cunoască totul. Asta e chiar dorinţa sa. Trebuie să-ţi faci datoria, chiar dacă-i neplăcută. Eu întotdeauna am avut această convingere.

Nofret râse încetişor:

— Sunt convinsă de asta, Henet. Ţi-ai făcut datoria! Şi Kameni o să şi-o facă. Iar eu… Eu am să fac ceea ce îmi face plăcere.

Însă Kameni tot mai ezita. Chipul său era mohorât, aproape supărat.

— Nu-mi place asta. Nofret, ar trebui să te mai gândeşti.

— Tu îmi spui mie ce să fac?

Kameni se înroşi şi mai tare. Ochii lui îi evitară pe-ai ei, însă chipul îi rămase supărat.

— Ai grijă, Kameni, rosti rar Nofret. Am o mare influenţă asupra lui Imhotep. El ascultă de tot ce-i spun… Într-atât încât a fost mulţumit de tine. Făcu o pauză semnificativă.

— Mă ameninţi, Nofret? Întrebă mânios Kameni.

— Poate.

El o privi crâncen câteva clipe, apoi lăsă capul în jos.

— Voi face precum spui, Nofret, dar cred, da, cred că o să-ţi pare rău.

— Tu mă ameninţi pe mine, Kameni?

— Te avertizez…

CAPITOLUL VIII.

A doua lună de iarnă – ziua a 10-a.

Zilele treceau una după alta şi lui Renisenb i se părea că trăieşte un vis. Nu-i mai făcuse avansuri timide lui Nofret. Acum se temea de Nofret. Avea ceva ce scăpa înţelegerii ei.

După scena din curte, Nofret se schimbase. Avea o mulţumire de sine, e exaltare pe care Renisenb nu le putea înţelege. Uneori se gândea că greşise total când o considerase pe Nofret profund nefericită. Nofret era mulţumită de viaţa ei şi de sine şi de tot ce o înconjura.

Şi totuşi, în jurul ei lucrurile nu se amelioraseră, dimpotrivă! După plecarea lui Imhotep, gândea Renisenb, Nofret începuse în mod deliberat să semene zâzanie între membrii familiei.

Acum familia îşi unise forţele împotriva inamicului. Satipy şi Kait nu se mai certau… Satipy nu-l mai ocăra pe nefericitul de Yahmose. Sobek era mai liniştit şi nu se mai lăuda atât. Ipy devenise mai puţin insolent şi nu se mai răzvrătea împotriva fraţilor săi mai mari. Părea că în familie se instaurase o nouă armonie, deşi această armonie n-o liniştea pe Renisenb… Căci aducea cu sine un ciudat, puternic şuvoi de duşmănie faţă de Nofret.

Cele două femei, Satipy şi Kait nu se mai certau cu ea… O evitau. Nu-i vorbeau deloc şi ori de câte ori apărea ea, îşi adunau copiii şi plecau în altă parte. În acelaşi timp începură să se producă mici incidente, supărătoare. O

rochie de bumbac de-a lui Nofret fu arsă cu un fier încins… Alta mânjită cu vopsea. De câteva ori în hainele ei fură găsiţi spini ascuţiţi… Altă dată, sub patul ei fu descoperit un scorpion. Mâncarea ce i se servea era fie prea condimentată, fie fără nici un gust. Într-o zi, în bucata ei de pâine fu găsit un şoarece mort.

Erau şicane liniştite, mărunte, neîndurătoare… Nimic pe faţă, nimic de care să fie cineva anume acuzat… Era în mod clar o mână de femeie.

Apoi, într-o zi, bătrâna Esa le chemă la ea pe Satipy, Kait şi Renisenb. Era acolo şi Henet, clătinând din cap şi frângându-şi mâinile.

— Ha! Spuse Esa mijindu-se la ele cu obişnuita ei expresie ironică. Iată-le, aşadar, pe deşteptele mele nepoate! Ce vă închipuiţi că faceţi aici, toate? E adevărat ce am auzit despre rochia distrusă a lui Nofret… Şi despre mâncarea ei insuportabilă?

Şi Satipy şi Kait zâmbiră. Nu erau nişte zâmbete plăcute.

Satipy întrebă:

— S-a plâns Nofret?

— Nu, răspunse Esa. Îşi aranjă peruca care o purta întotdeauna chiar şi în casă. Nu, Nofret nu mi s-a plâns. Asta e ceea ce mă îngrijorează.

— Pe mine, nu, zise Satipy, înălţându-şi capul frumos.

— Pentru că eşti proastă, o repezi Esa. Nofret e de două ori mai isteaţă decât oricare dintre voi.

— Asta rămâne de văzut, spuse Satipy. Părea bine dispusă şi mulţumită de sine.

— Ce e în capul vostru? Întrebă Esa, inchizitorial.

Chipul lui Satipy deveni grav.

— Tu eşti o femeie bătrână, Esa. Nu vreau să fiu lipsită de respect… Dar tu nu mai priveşti lucrurile aşa cum le privim noi care avem soţi şi copii. Am hotărât să luăm problema în mâinile noastre… Avem metodele noastre de a lupta cu o femeie care nu ne place şi pe care n-o vom accepta.

— Frumoase cuvinte, spuse Esa. Frumoase cuvinte. Cârâi însă un discurs atât de frumos poţi să le ţii sclavelor de la moară.

— Corect şi înţelept spus, zise Henet.

Esa se întoarse spre ea.

— Hai, Henet, spune-ne ce-a zis Nofret despre toate astea? Tu trebuie să ştii… Eşti în permanenţă lângă ea.

— Pentru că aşa mi-a spus Imhotep. Îmi repugnă, bine-nţeles… Însă trebuie să execuţi ordinele stăpânului. Sper că nu crezi…

Esa îi reteză glasul plângăreţ:

— Ştiu totul despre tine, Henet. Mereu devotată… Şi rareori mulţumindu-ţi-se precum ai dori. Ce-a spus Nofret despre toate acestea? Asta te-am întrebat.

Henet clătină din cap.

— Nimic. Doar zâmbeşte.

— Exact. Esa luă o bomboană de jojuba de pe tava de lângă ea, o examină, apoi o băgă în gură. După care rosti cu o înverşunare bruscă, răuvoitoare:

— Sunteţi toate nişte proaste! Puterea e de partea lui Nofret, nu a voastră. Nu faceţi decât să-i daţi apă la moară. Pot să jur că e încântată că procedaţi aşa.

Satipy spuse tăios:

— Prostii. Nofret e singură printre noi. Ce putere are ea?

Esa răspunse cu asprime:

— Puterea unei femei tinere şi frumoase, măritată cu un bărbat care începe să îmbătrânească. Ştiu foarte bine ce spun. Henet ştie despre ce vorbesc.

Henet tresări. Dădu din cap şi începu să-şi frământe mâinile.

— Stăpânul e prea atras de ea… E normal, o… da, foarte normal.

— Du-te la bucătărie şi adu-mi nişte curmale şi vin sirian… Da, şi miere.

După plecarea lui Henet, Esa spuse:

— Aici şi-a băgat dracul coada… O simt. Satipy, tu eşti capul în toată afacerea asta. Ai grijă căci, în timp ce ai impresia că tu eşti cea deşteaptă, îi faci, de fapt, jocul lui Nofret.

Îşi dădu capul pe spate şi închise ochii.

— V-am prevenit… Acum plecaţi.

— Ce să spun, noi în puterea lui Nofret? Zise Satipy în drum către lac. Esa e atât de bătrână încât a început să bată câmpii. Noi suntem cele ce-o avem pe Nofret la mână! Nu vom face nimic care să poată fi raportat… Însă cred, da, cred că foarte curând o să regrete chiar şi numai faptul că a venit aici.

— Eşti crudă… Crudă… Strigă Renisenb.

Satipy părea amuzată.

— Doar nu pretinzi că o iubeşti pe Nofret, Renisenb!

— Nu. Dar tu eşti atât… Atât de răzbunătoare!

— Mă gândesc la copiii mei şi la Yahmose! Nu sunt o momâie, nici o femeie care să înghită insultele… Eu am mândrie. I-aş frânge cu cea mai mare plăcere gâtul acestei femei. Din păcate nu e aşa de simplu. Nu trebuie să stârnesc mânia lui Imhotep. Însă cred… În fine… Se poate găsi ceva.

Scrisoarea sosi ca un trăsnet.

Tăcuţi, încremeniţi, Yahmose, Sobek şi Ipy ascultau cuvintele lui Hori desprinse de pe sulul de papirus: „Nu i-am spus, oare, lui Yahmose, că am să-l fac răspunzător pentru orice rău făcut concubinei mele? Cât timp veţi trăi vom fi duşmani! N-am să mai trăiesc în aceeaşi casă cu voi atât timp cât n-o respectaţi pe Nofret, concubina mea! Nu mai sunteţi fiii mei, carne din carnea mea, nici Sobek, nici Ipy. Fiecare din voi i-a făcut rău concubinei mele. Lucrul ăsta a fost confirmat de Kameni şi Henet. Am să vă alung din casa mea pe toţi! V-am întreţinut… De acum înainte n-am s-o mai fac.”

Hori făcu o mică pauză după care continuă: „Slujitorul lui Ka, Imhotep, i se adresează lui Hori. Tu, mereu

credinciosule cum o duci, eşti bine, sănătos? Salută-le din partea mea pe Esa, mama mea, şi pe fiica mea, Renisenb, şi transmite-i urări de bine lui Henet. Ai mare grijă de afacerile mele până mă întorc şi să ai pregătit un aci de moştenire pentru Nofret, care va stăpâni împreună cu mine toată averea mea, în calitate de soţie. Nici Yahmose, nici Sobek nu-mi vor fi asociaţi, nu-i voi mai întreţine, căci îi acuz pentru necazurile provocate concubinei mele! Totul o să fie în siguranţă până mă întorc. E foarte rău când familia unui bărbat, stăpân al casei, o prigoneşte pe concubina acestuia. În ceea ce-l priveşte pe Ipy, să ia aminte, şi dacă şi el o va supăra pe concubina mea, îl voi alunga şi pe el din casa mea”.

Urmă o tăcere mormântală, apoi Sobek se ridică sub imperiul unei mânii violente:

— Ce înseamnă toate astea? Ce a auzit tata? Cine i-a turnat toate minciunile astea? Putem să răbdăm aşa ceva? Tata nu poate să ne dezmoştenească şi să-i dea toate bunurile concubinei sale!

Hori zise calm:

— Treaba asta va fi neplăcut comentată… Şi nedreaptă… Însă din punct de vedere legal are tot dreptul s-o facă. Îşi poate lăsa averea oricui doreşte el.

— L-a vrăjit… Şerpoaica asta neagră şi batjocoritoare, i-a făcut farmece!

Yahmose îngână uluit:

— E de necrezut… Nu poate fi adevărat…

— Tata-i nebun… Nebun! Strigă Ipy. S-a luat după spusele acestei femei şi s-a întors împotriva mea!

Hori rosti grav:

— Imhotep va reveni curând… Aşa scrie. Până atunci poate-i va trece mânia; poate nu s-a gândit cu adevărat să facă ce-a spus.

Se auzi un râs scurt, neplăcut. Satipy era cea care râsese. Stătea în uşa dinspre camerele femeilor şi-i privea.

— Prin urmare, asta ne rămâne de făcut, nu-i aşa, înţeleptule Hori? Să stăm şi să aşteptăm!

Yahmose spuse încet:

— Ce altceva am putea face?

— Ce altceva? Glasul lui Satipy căpătă forţă. Ţipă:

— Ce aveţi cu toţii în vene? Lapte? Ştiu că Yahmose nu-i bărbat! Dar tu, Sobek… Nu găseşti nici un leac pentru toate astea? Un cuţit în inimă şi femeia asta n-o să ne mai poată face vreun rău.

— Satipy! Strigă Yahmose. Tata nu ne-ar ierta-o niciodată!

— Aşa crezi tu. Eu, însă, îţi spun că o concubină moartă nu-i acelaşi lucru ca una vie! O dată moartă, inima lui va reveni la fiii şi nepoţii lui. Şi apoi, de unde să ştie el cum a murit? Putea s-o fi înţepat un scorpion, nu? Deci, suntem cu toţii de acord, nu-i aşa?

Yahmose zise încet:

— Tata va afla. Îi va spune Henet.

Satipy râse isteric.

— Extraordinarul Yahmose cel prudent! Grijuliul, blândul Yahmose! Tu ar trebui să ai grijă de copii şi de casă, nu eu. Să mă ajute Sakhmet! Să fii măritată cu un bărbat care nu e bărbat. Iar tu, Sobek, în ciuda lăudăroşeniei tale, n-ai pic de curaj, de hotărâre. Jur pe Ra că sunt mai vitează decât voi toţi.

Se răsuci pe călcâie şi plecă.

Kait, care stătuse în spatele ei, făcu un pas înainte. Rosti cu un glas profund şi hotărât:

— Satipy are dreptate! E mai curajoasă decât voi. Yahmose, Sobek, Ipy – o să staţi fără să faceţi nimic? Ce spui de copiii tăi, Sobek? O să-i laşi să moară de foame, foarte bine, dacă voi n-o să faceţi nimic, am să fac eu. Niciunul dintre voi nu e bărbat!

Plecă şi ea pe urmele paşilor iui Satipy şi Sobek sări în picioare.

— Pe cei nouă zei ai cerului, Kait are dreptate! Asta-i o treabă de bărbat… Iar noi stăm aici cu mâinile în sân şi ne

văităm.

Sobek era tot o flacără. Se repezi după Kait.

Hori îl strigă:

— Sobek, Sobek, unde te duci? Ce ai de gând să faci?

Sobek, furios şi sălbatic, strigă din uşă:

— Ceva am să fac… Asta-i clar. Iar ceea ce am să fac, am să fac cu plăcere!

CAPITOLUL IX.

A doua lună de iernă – ziua a 10-a.

Renisenb ieşi în verandă şi rămase un moment cu ochii închişi din cauza luminii orbitoare de afară.

Se simţea bolnavă, şi tulburată, şi încolţită de temeri necunoscute. Îşi spunea, repetând iar şi iar, aproape mecanic: „Trebuie s-o previn pe Nofret… Trebuie s-o previn”

Din spate, din casă, auzea glasurile amestecate ale lui Hori şi Yahmose, iar peste ele, ascuţit şi limpede, glasul de băieţandru al lui Ipy.

— Satipy şi Kait au dreptate. Nu-i nici un bărbat în familia asta! Însă eu sunt bărbat. Da. Deşi n-am vârsta, am o inimă de bărbat. Nofret m-a ridiculizat, a râs de mine, m-a tratat ca pe un ţânc. Am să-i dovedesc că nu sunt copil. Nu mă tem de mânia tatei. Îl cunosc. E vrăjit… Femeia asta i-a făcut farmece. Dacă ea va dispare, inima lui se va întoarce la mine… la mine! Eu sunt fiul lui cel mai iubit, voi toţi mă consideraţi un copil… Dar o să vedeţi. Da, o să vedeţi voi!

Ieşi alergând din casă şi se ciocni de Renisenb, aproape dărâmând-o. Îl apucă de mânecă.

— Ipy, Ipy, unde te duci?

— S-o găsesc pe Nofret. O să vadă ea dacă-i mai dă mâna să râdă de mine!

— Stai puţin. Calmează-te. Nu trebuie să facem ceva nesăbuit.

— Nesăbuit? Băiatul râse dispreţuitor. Eşti la fel ca Yahmose. Prudenţă! Atenţie! Nu trebuie să ne pripim!

Yahmose e o babă. Iar Sobek, numai gura e de el. Dă-mi drumul, Renisenb.

Îşi trase mâneca din strânsoarea ei.

— Nofret, unde-i Nofret!

Henet, care tocmai ieşise grăbită din casă, murmură:

— Oh, dragule, ăsta-i un lucru rău… Un lucru foarte rău. Ce se va întâmpla cu noi toţi? Ce-ar fi spus iubita mea stăpână?

— Unde-i Nofret, Henet?

Renisenb ţipă: „Nu-i spune”, însă Henet începuse deja:

— A plecat pe cărarea din spatele casei spre ogorul cu in.

Ipy se întoarse în fugă în casă şi Renisenb spuse cu reproş:

— Nu trebuia să-i spui, Henet.

— N-ai încredere în bătrâna Henet. Niciodată n-ai avut încredere în mine. Scâncetul glasului său deveni şi mai pronunţat. Însă sărmana bătrână Henet ştie ce face. Băiatul are nevoie de timp ca să se răcorească, să-i treacă năduful. N-o s-o găsească pe Nofret unde l-am îndrumat eu. Nofret e aici… În pavilion… Cu Kameni, zâmbi ea.

Arătă cu capul în lungul curţii, apoi adăugă accentuând exagerat:

— Cu Kameni…

Însă Renisenb începuse deja să traverseze curtea.

Teti, târând după ea leul de lemn, veni alergând dinspre lac la mama sa şi Renisenb o cuprinse în braţe. Ţinându-şi copilul la piept, înţelese ce forţe anume le animau pe Satipy şi pe Kait. Femeile astea luptau pentru copiii lor.

Teti scoase un ţipăt uşor:

— Nu mă strânge aşa tare, mamă, nu aşa tare. Mă doare.

Renisenb lăsă jos copila. O luă agale prin curte. La capătul pavilionului, Nofret şi Kameni stăteau în picioare. La apropierea lui Renisenb se întoarseră.

Renisenb rosti repede, pe nerăsuflate:

— Nofret, am venit să te previn. Trebuie să fii foarte atentă. Trebuie să te păzeşti.

O undă de amuzament dispreţuitor trecu peste chipul lui Nofret.

— Aşadar, câinii au început să-şi arate colţii.

— Sunt foarte supăraţi… Or să-ţi facă cine ştie ce rău.

Nofret scutură din cap.

— Nimeni nu-mi poate face rău, răspunse ea, cu o siguranţă de sine magnifică. Dacă ar face-o, tatăl tău va fi înştiinţat şi se va răzbuna ca atare. Le va fi învăţătură de minte. Râse: Cât de proşti au fost cu insultele şi meschinele lor persecuţii! Le-am dat apă la moară ca să-mi facă jocul. Asta şi vroiam!

Renisenb zise încetişor:

— Deci, ăsta ţi a fost planul în tot acest timp? Şi mie îmi părea rău de tine… Mă gândeam că nu suntem amabili! N-o să-mi mai pară rău… Cred că eşti o ticăloasă. Când ai să ajungi să te disculpi de cele 42 de păcate la ceasul judecăţii de apoi n-ai să poţi spune: „n-am făcut nici un rău.” Şi nici n-ai să poţi spune: „n-am fost pizmaşă”. Şi inima ta va trage greu în balanţă când va fi pusă în cumpănă cu pana adevărului.

Nofret spuse ţâfnoasă:

— Ai devenit dintr-o dată foarte pioasă. Dar eu nu ţi-am făcut nici un rău ţie, Renisenb. N-am spus nimic împotriva ta. Întreabă-l pe Kameni dacă nu e aşa.

Apoi traversă curtea şi urcă treptele verandei. Henet îi ieşi în întâmpinare, şi cele două femei intrară în casă.

Renisenb se întoarse încet spre Kameni.

— Deci tu eşti cel care a ajutat-o să ne facă asta?

Kameni rosti repede:

— Eşti supărată pe mine, Renisenb? Dar ce puteam să fac? Înainte de plecare, Imhotep m-a însărcinat la modul cel mai serios să scriu ce-o să-mi ceară Nofret ori de câte ori va dori. Spune-mi că nu mă condamni, Renisenb. Ce altceva aş fi putut face?

— Nu te condamn, spuse încet Renisenb. Presupun că n-ai făcut decât să îndeplineşti ordinele tatălui meu.

— Nu mi-a plăcut că a trebuit s-o fac… Dar, e adevărat, Renisenb n-a existat nici un cuvânt împotriva ta.

— Ca şi cum asta ar conta!

— Dar pentru mine contează. Chiar dacă Nofret mi-ar fi cerut-o, n-aş fi scris nici o vorbă care ar fi putut să-ţi facă un rău cât de mic… Te rog să mă crezi.

Renisenb dădu din cap cu îndărătnicie. Cuvintele lui Kameni n-o impresionaseră. Se simţea rănită şi supărată ca şi cum Kameni, într-un anumit fel, ar fi trădat-o. În definitiv, era un străin. Deşi rude de sânge, nu era decât un străin pe care tatăl ei îl adusese din celălalt capăt de ţară. Era un scrib tânăr căruia stăpânul îi dăduse o sarcina pe care el o îndeplinise supus.

— N-am scris decât adevărul, insistă Kameni. Nimic care să nu fie adevărat, îţi jur.

— Nu, răspunse Renisenb, n-au fost minciuni. Nofret e prea deşteaptă pentru asta.

Prin urmare, bătrâna Esa avusese dreptate. Toate şicanele făcute de Satipy şi Kait fuseseră exact ceea ce urmărise Nofret. Nu era de mirare că-şi arborase zâmbetul de pisică.

— E rea, rosti Renisenb, urmărindu-şi gândul. Da, e rea!

Kameni aprobă:

— Da, e rea. E o fiinţă plină de răutate.

Renisenb se răsuci şi îl privi curioasă.

— O cunoştea-i înainte de a veni aici, nu-i aşa? O cunoşteai din Memphis?

Kameni se înroşi şi păru stingherit.

— N-o cunoşteam bine… Auzisem despre ea. Se spunea că e o fată mândră, ambiţioasă şi dură, şi care nu iartă.

Renisenb îşi aruncă capul pe spate într-un gest nervos.

— Nu cred asta, spuse ea. Tata n-o să-şi ducă la îndeplinire ameninţările. Acum e supărat… Dar nu poate să fie atât de nedrept. Când va veni, ne va ierta.

— Când va veni, zise Kameni, Nofret va avea grijă să nu-l lase să se răzgândească. N-o cunoşti pe Nofret, Renisenb. E foarte deşteaptă şi hotărâtă… Şi, nu uita, foarte frumoasă.

— Da, admise Renisenb. E foarte frumoasă.

Prin nu se ştie ce raţionament obscur, frumuseţea lui Nofret parcă o rănea.

Renisenb îşi petrecu după-amiaza jucându-se cu copiii. În timp ce lua parte la distracţia lor, durerea vagă din inima ei se atenuă şi nu reveni decât abia înainte de apusul soarelui când, stând dreaptă şi nemişcându-şi pletele şi cutele şifonate ale rochiei, se întrebă dacă nu observase ceva neobişnuit în comportarea lui Satipy şi Kait.

Kameni plecase de mult din curte. Renisenb se îndreptă agale către casă şi intră. În camera de zi nu era nimeni, aşa că intră prin partea din spate a casei, unde erau încăperile femeilor, într-un colţ al camerei sale Esa moţăia, în timp ce micuţa ei sclavă însemna grămezile de lenjerie. În bucătărie se coceau pâini de formă triunghiulară. Nu se vedea nimeni altcineva altcineva primprejur. Un sentiment ciudat, neliniştitor încolţi în sufletul lui Renisenb. Unde erau cu toţii?

Hori plecase, probabil, la Mormânt. Yahmose putea fi cu el, sau pe câmp. Sobek şi Ipy ar fi putut fi cu vitele sau, probabil, urmăreau încărcarea coşurilor cu grâu. Dar unde erau Satipy şi Kait şi unde era, da, unde era Nofret?

Camera goală a lui Nofret era îmbibată de parfumul uleiurilor sale. Renisenb rămase în uşă, uitându-se la o mică pernă, la cutia de bijuterii, la o grămăjoară de brăţări din mărgele şi la un inel împodobit cu un scarabeu albastru. Parfumuri, alifii, haine, lenjerie, sandale… Toate vorbind despre stăpâna lor, despre Nofret, ce trăia printre ei şi care era o străină şi un duşman.

Renisenb se întreba unde putea fi Nofret. Porni agale către ieşirea din spate a casei şi se întâlni cu Henet care tocmai intra.

— Unde sunt cu toţii, Henet? Cu excepţia bunicii, toată casa e goală.

— De unde să ştiu eu, Renisenb? Am muncit până acum ajutându-le pe ţesătoare, m-am îngrijit de o mie de lucruri.

Eu n-am timp de plimbare.

Asta înseamnă, gândi Renisenb, că cineva s-a dus să se plimbe. Poate că Satipy s-a dus după Yahmose până sus, la Mormânt, să-i mai ţină încă o predică. Dar unde era Kait? Era cu totul neobişnuit din partea ei să stea departe de copii atât de mult.

Şi din nou, un ciudat şi tulburător presentiment îi încreţi fruntea. „Unde era Nofret?”

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Henet răspunse:

— În ceea ce o priveşte pe Nofret, a plecat cu mult timp în urmă la Mormânt. Ei da, Hori şi cu ea se potrivesc de minune. Henet râse răutăcios. Şi Hori are multă minte. Se strecură mai aproape de Renisenb. Dac-ai şti, Renisenb, ce rău mi-a părut pentru tot ce s-a întâmplat! Nofret a venit în ziua aceea la mine, cu urmele degetelor lui Kait pe obraz şi cu sângele şiroind şi i-a ordonat lui Kameni să scrie ce-a văzut şi mie să confirm, iar eu n-am putut să spun că nu văzusem. Oh, e foarte isteaţă. Iar eu, cu gândul mereu la iubita ta mamă moartă…

Renisenb o împinse şi ieşi în lumina aurie a apusului de soare. Stâncile erau învăluite în umbre adânci… Totul în jur părea o lume fantastică la acea oră.

Renisenb îşi iuţi paşii când o luă pe poteca stâncoasă. Vroia să ajungă sus, la Mormânt să-l găsească pe Hori. Da, să-l găsească pe Hori. La fel făcea şi când era copil şi i se stricau jucăriile, sau când era neliniştită sau speriată. Hori era ca stâncile, neclintit, neschimbat, etern.

Mintea lui Renisenb repeta confuză: „Totul va fi în regulă când voi ajunge la Hori…”

Paşii i se iuţiră… Aproape că alerga.

Apoi o zări brusc pe Satipy îndreptându-se spre ea. Aşadar şi Satipy fusese sus la Mormânt. Dar ce ciudat era mersul ei împleticit, orbecăind de parcă nu vedea!

Satipy se opri brusc când o zări pe Renisenb şi-şi duse mâna la piept. Renisenb se apropie şi tresări la vederea chipului lui Satipy.

— Ce s-a întâmplat, Satipy, te simţi rău?

Glasul lui Satipy fu un cârâit, iar ochii îi fugeau în toate părţile.

— Nu, nu bine-nţeles că nu.

— Arăţi rău. Pari speriată. Ce s-a întâmplat?

— Ce putea să se întâmple? Bine-nţeles că nimic.

— Unde ai fost?

— M-am dus la Mormânt… Să-l caut pe Yahmose. Nu era acolo. Nu era nimeni acolo.

Renisenb se uită lung la ea. Aceasta era o Satipy nouă… O Satipy din care dispăruse tot curajul şi toată hotărârea.

— Vino, Renisenb… Hai să ne întoarcem acasă.

Satipy îi apucă braţul cu o mână uşoară, tremurândă şi o întoarse cu spatele spre direcţia din care venise, dar în faţa acestui gest Renisenb se simţi cuprinsă de-o bruscă revoltă.

— Nu, eu mă duc la Mormânt.

— Ţi-am spus că nu e nimeni acolo.

— Vreau să privesc Nilul, să stau numai.

— Dar apune soarele… E foarte târziu.

Degetele lui Satipy îi strângeau braţul ca într-un cleşte. Renisenb se eliberă cu o mişcare hotărâtă.

— Lasă-mă să trec, Satipy.

— Nu. Întoarce-te cu mine.

Dar Renisenb trecu pe lângă ea şi îşi urmă drumul pe potecă.

Se petrecuse ceva… Instinctul îi spunea că se petrecuse ceva. Apoi văzu ce… Ceva negru inform zăcea în umbra stâncii. O luă la fugă şi ajunse lângă el.

Nu fu surprinsă de ceea ce văzu. Era ca şi cum s-ar fi aşteptat la asta…

Nofret zăcea cu faţa în sus, cu trupul sfărâmat şi răsucit. Ochii îi erau deschişi şi morţi…

Renisenb îngenunche şi atinse obrazul rece, apoi se ridică şi privi în sus. Abia dacă o auzi pe Satipy vorbind în spatele ei…

— Trebuie să fi căzut, spuse Satipy. A căzut. Se plimba pe poteca de pe marginea stâncii şi a alunecat…

Da, gândi Renisenb, aşa se întâmplase. Nofret căzuse de pe potecă şi, în cădere, trupul i se izbise de stânci.

— Poate a văzut un şarpe şi s-a speriat, spuse Satipy. Sunt destui şerpi care dorm la soare pe poteca asta.

Şerpi. Da, şerpi. Sobek şi şarpele. Un şarpe cu corpul sfărâmat, zăcând mort la soare. Ochii strălucitori ai lui Sobek…

Gândi: „Sobek… Nofret…”

Apoi simţi o uşurare bruscă la auzul vocii lui Hori.

— Ce s-a întâmplat?

Se întoarse şi-i văzu venind pe Hori şi Yahmose. Satipy se repezi să explice cum că Nofret trebuie să fi căzut de pe potecă.

Yahmose spuse:

— Probabil că venise sus să ne caute, dar Hori şi cu mine plecaserăm să supraveghem irigaţiile. E mai mult de o oră de-atunci. Tocmai ne întorceam când v-am văzut aici.

Renisenb întrebă cu glas atât de ciudat încât o surprinse şi pe ea:

— Unde e Sobek?

În acel moment avu impresia că Hori tresărise puternic la întrebarea ei. Yahmose păru doar încurcat când rosti:

— Sobek? Nu l-am văzut toată după-amiaza. Nu l-am văzut de când a plecat foarte nervos din casă, lăsându-ne acolo.

Dar Hori o privea pe Renisenb. Ea ridică ochii şi privirile li se întâlniră. Apoi el îşi desprinse privirea şi se uită gânditor în jos la trupul inert al lui Nofret şi ea ştiu cu exactitate la ce se gândea el.

Hori murmură întrebător:

— Sobek?

— Oh nu, se auzi Renisenb spunând, oh nu,… Oh nu…

Satipy repetă iute:

— A căzut de pe potecă. Cărarea e foarte îngustă aici şi periculoasă.

Lui Sobek îi plăcea să ucidă. „Ceea ce am să fac, o să-mi facă plăcere…”

Sobek omorând şarpele…

Sobek întâlnind-o pe Nofret pe poteca îngustă…

Se auzi îngânând întretăiat:

— Noi nu ştim… Nu ştim…

Apoi, cu o profundă uşurare, ca şi cum i s-ar fi luat de pe inimă o grea povară, auzi vocea gravă a lui Hori întărind ipoteza lui Satipy.

— Trebuie să fi căzut de pe potecă…

Ochii lui îi întâlniră pe ai lui Renisenb. Ea gândi: „El şi cu mine ştim… O vom şti mereu…”

Se auzi rostind tare şi tremurat:

— A căzut de pe potecă…

Şi, ca un ultim ecou, glasul blând al lui Yahmose îngână:

— Trebuie să fi căzut de pe potecă.

CAPITOLUL X.

A patra lună de iarnă – ziua a 6-a.

Imhotep stătea în faţa Esei.

— Cu toţii spun aceeaşi poveste, repetă el foarte necăjit.

— La urma urmelor, e convenabil aşa, răspunse Esa.

— Convenabil? Convenabil? Ce cuvânt ciudat foloseşti!

Esa cârâi scurt.

— Ştiu ce spun, fiule.

— Eu trebuie să hotărăsc dacă ei spun adevărul sau nu, rosti ameninţător Imhotep.

— Nu eşti nici pe departe zeiţa Maat. Şi nici nu poţi, precum Anubis, să pui inimile în balanţă!

— A fost un accident? Imhotep clătină din cap cu încăpăţânare. Trebuie să ţin seamă de faptul că anunţul intenţiilor mele privitoare la nerecunoscătoarea mea familie puteau să stârnească anumite pasiuni.

— Într-adevăr, aşa-i, spuse Esa. Pasiunile au fost stârnite. Strigau atât de tare în sala mare încât puteam să aud din camera mea ce spuneau. Apropo, aveai cu adevărat intenţiile alea?

Imhotep se foi încurcat şi murmură:

— Am scris la supărare… O supărare justificată. Familia mea avea nevoie de o lecţie aspră.

— Cu alte cuvinte, le-ai tras doar o sperietură, nu-i aşa?

— Dragă mamă, ce mai contează acum?

— Înţeleg, spuse Esa. Nici tu nu ştii ce aveai de gând. Confuz, ca de obicei.

Imhotep făcu un efort să-şi stăpânească iritarea.

— Vreau să spun doar că problema aceea a căzut. Acum discutăm de moartea lui Nofret. Dacă aş şti că cineva din familia mea a putut fi atât de orbit de furie încât s-o omoare deliberat… Eu… Cu adevărat nu ştiu ce-aş face!

— Prin urmare, e un noroc că toţi spun aceeaşi poveste! Nimeni n-a insinuat altceva, nu-i aşa?

— Bine-nţeles că nu.

— Atunci de ce să nu considerăm incidentul închis? Ar fi trebuit s-o iei pe fată cu tine în nord. Şi doar ţi-am spus-o!

— Deci, tu crezi…

— Eu cred ce mi se spune, afară doar dacă nu se potriveşte cu ceea ce văd cu proprii-mi ochi (ceea ce e destul de puţin, acum) Sau aud cu urechile mele. Presupun că ai chestionat-o pe Henet, nu? Ce-a avut de spus despre treaba asta?

— E cumplit de amărâtă… Foarte amărâtă. Pentru mine.

Esa înălţă din sprâncene.

— Tu chiar mă uimeşti.

— Henet e grozav de inimoasă, rosti Imhotep cu căldură.

— Deci aşa. Numai că mai are şi o limbă foarte ascuţită, iar dacă amărăciunea faţă de pierderea suferită de tine e singura ei reacţie, atunci cu siguranţă aş considera incidentul închis. Există o grămadă de alte probleme care să-ţi acapareze atenţia.

— Da, într-adevăr. Imhotep se ridică, revenind brusc la stilul său aferat, plin de importanţă. Yahmose mă aşteaptă în sala mare cu o listă de tot soiul de probleme pe care trebuie să le pună la punct. Am de luat multe decizii. După

cum ai spus, problemele personale nu trebuie să perturbe mersul vieţii.

Ieşi grăbit.

Esa zâmbi o clipă, un zâmbet oarecum sardonic, apoi chipul îi redeveni grav. Clătină îngândurată din cap şi oftă.

Yahmose şi Kameni îl aşteptau pe Imhotep. Hori explică Yahmose, îi supraveghea pe cei ce se ocupau cu îmbălsămarea şi pregătirile de înmormântare şi care ajunseseră în faza finală a muncii lor.

Trecuseră câteva săptămâni până ce Imhotep ajunsese acasă, după aflarea veştii morţii lui Nofret, şi pregătirile mortuare erau aproape terminate. Trupul fusese lăsat să se îmbibe în baia cu apă sărată timp îndelungat; aşa cum era necesar, i se aduseră corecturile necesare astfel încât să semene cât mai mult cu aspectul natural, fusese uns şi frecat cu săruri, înfăşurat în bandaje şi pus în sarcofag.

Yahmose explică faptul că indicase ca sarcofagul să fie depus într-o mică încăpere funerară în apropierea mormântului de piatră, cameră destinată a adăposti, mai târziu, şi trupul lui Imhotep. Dădu detalii amănunţite în legătură cu tot ce ordonase, iar Imhotep îşi exprimă mulţumirea, aprobându-l.

— Ai făcut bine, Yahmose, spuse amabil. Ai dat dovadă de multă judecată şi nu ţi-ai pierdut capul.

La această neaşteptată laudă, Yahmose roşi uşor.

— Ipy şi Montu sunt, fireşte, îmbălsămători costisitori, continuă Imhotep. Aceste vase canopice, de exemplu, mi se par extrem de scumpe. Nu văd de ce ar fi nevoie de o asemenea extravaganţă. Unele preţuri pretinse de ei mi se par prea mari. Asta-i rău la aceşti îmbălsămători angajaţi de familia guvernatorului. Consideră că pot cere orice preţ care le trece prin minte. Ar fi costat mult mai ieftin dacă n-ar fi fost vorba de cineva mai puţin cunoscut.

Yahmose zise:

— Am fost nevoit să decid singur asupra acestor probleme în lipsa ta… Şi am dorit să i se acorde toate onorurile

concubinei pe care ai preţuit-o atât de mult.

Imhotep încuviinţă şi-l bătu pe umăr.

— În privinţa asta, ai greşit cu cele mai bune intenţii, fiule. Ştiu că de obicei eşti foarte prudent în materie de bani. Acum te-ai avântat în cheltuieli inutile numai ca să-mi faci pe plac. Îmi dau seama şi apreciez asta. Totuşi, eu nu mă scald în bani, şi o concubină e… ăăă… Hmm… Doar o concubină. Cred că trebuie să eliminăm amuletele cele mai scumpe… Şi, stai să văd, mai e o posibilitate sau două de a mai reduce din cheltuieli. Doar să ne citească Kameni cifrele devizului.

Kameni desfăşură papirusul.

Yahmose scoase un suspin de uşurare.

Păşind agale către lac, Kait se opri lângă locul unde se jucau copiii, sub privirile mamelor lor.

— Ai avut dreptate, Satipy, spuse. O concubină moartă nu e acelaşi lucru ca o concubină vie!

Satipy se uită în sus la ea, cu o privire confuză. Renisenb întrebă repede:

— Ce vrei să spui, Kait?

— Pentru o concubină vie, nimic nu era destul de bun… Nici hainele, nici bijuteriile… Nici chiar moştenirea pe care Imhotep i-ar fi lăsat-o, nedreptăţindu-şi copiii! Acum însă, iată că Imhotep nu mai ştie ce să facă pentru a scădea cheltuielile de înmormântare! În definitiv, de ce să-ţi risipeşti banii pe o moartă? Da, Satipy, ai avut dreptate.

Satipy şopti:

— Ce-am spus? Am uitat.

— Ei bine, aprobă Kait. Şi eu am uitat. Şi Renisenb, de asemenea.

Renisenb se uită în tăcere la Kait. În glasul lui Kait se distingea ceva… Ceva ce aducea cu un soi de ameninţare discretă şi asta o impresionă neplăcut. Fusese obişnuită s-o considere pe Kait o femeie destul de prostuţă, blândă şi supusă, pe care n-o prea bagi în seamă. Ceea ce o şoca acum era faptul că Satipy şi Kait păreau să-şi fi inversat

rolurile. Tiranica şi agresiva Satipy era acum liniştită, aproape timidă, în timp ce blânda Kait de până atunci, părea să fie cea care o domina.

În realitate, însă, gândi Renisenb, îşi schimbă oamenii caracterul… Sau nu? Se simţea confuză. Îşi modificaseră cu adevărat Satipy şi Kait caracterul în ultimele săptămâni, sau schimbarea uneia era rezultatul schimbării celeilalte? Devenise Kait agresivă? Sau părea aşa numai datorită potolirii bruşte a lui Satipy?

În mod hotărât, Satipy era cu totul alta. Glasul său nu mai era ridicat şi nici nu mai avea accentele stridente binecunoscute. Păşea prin curte şi prin casă cu un mers şovăitor, împleticit, atât de neobişnuit felului său hotărât de a fi. Renisenb pusese această schimbare pe seama şocului provocat de moartea lui Nofret, dar era de neînţeles faptul că acel şoc avea să dureze atât. Renisenb nu putu să nu-şi spună că mult mai potrivit firii lui Satipy ar fi fost să-şi exprime deschis bucuria în privinţa acelei neaşteptate morţi care venea ca o salvare. În loc de asta, Satipy tresărea speriată ori de câte ori era rostit numele de Nofret. Până şi Yahmose părea să fi scăpat de ocările şi teroarea ei şi, drept urmare, începuse să capete o mai mare încredere în sine, să fie mai hotărât. La urma urmelor, gândi Renisenb, schimbarea lui Satipy nu putea fi decât binevenită… Sau, cel puţin, asta era părerea ei. Şi totuşi, ceva legat de asta o făcea să se simtă vag neliniştită…

Brusc, cu o tresărire, Renisenb îşi dădu seama cum Kait continua s-o privească încruntată. Kait părea să aştepte de la ea o confirmare, un cuvânt de aprobare la cele spuse înainte.

— Şi Renisenb a uitat, repetă Kait.

Renisenb se simţi brusc cuprinsă de un sentiment de revoltă. Nici Kait, nici Satipy, nimeni n-avea dreptul să-i dicteze ce trebuie şi ce nu trebuie să uite. Îi înfruntă privirea lui Kait cu hotărâre şi chiar cu sfidare.

— Femeile din casa asta trebuie să fie unite, spuse Kait.

Renisenb îşi recăpătă glasul. Rosti clar şi hotărât:

— De ce?

— Pentru că au acelaşi interes.

Renisenb îşi scutură capul cu violenţă. Îşi spuse: „Sunt o persoană, nu numai o femeie. Sunt Renisenb”. Apoi rosti cu glas tare:

— Nu-i aşa de simplu.

— Vrei să ne creezi probleme, Renisenb?

— Nu. Dar, apropo, ce înţelegi prin probleme?

— Ar fi bine ca tot ce s-a spus atunci în sala mare să fie uitat.

Renisenb râse:

— Eşti o proastă, Kait. Servitorii, sclavii, bunica… Cu toţii trebuie să fi auzit! De ce să pretindem că nu s-a întâmplat nimic, când, de fapt, s-a întâmplat?

— Eram foarte supăraţi, rosti greoi Satipy. Nu ştiam ce spunem.

Apoi adăugă cu o iritare febrilă:

— Încetează să mai vorbeşti despre asta, Kait! Dacă Renisenb vrea să bată toba, las-o s-o bată.

— Nu vreau deloc să provoc necazuri, zise Renisenb, indignată, dar e stupid să te prefaci că ai uitat!

— Nu, răspunse Kait. E înţelept. Ar trebui să te gândeşti la Teti.

— Teti e foarte bine.

— Totul e foarte bine… Acum, că Nofret e moartă. Kait zâmbi.

Era un zâmbet calm, senin, satisfăcut şi din nou Renisenb simţi cum o cuprinde revolta.

Şi totuşi, Kait avea dreptate. Acum, că Nofret era moartă, toate erau în regulă.

Satipy, Kait, ea însăşi, copiii… Toţi în siguranţă, liniştiţi, fără nici o ameninţare cu privire la viitor. Intrusa, turbulenta, străina intrigantă fusese îndepărtată… Pentru totdeauna.

Dar atunci, de ce unda aceea emoţională care o înfiora când se gândea la soarta lui Nofret? De unde sentimentul de milă faţă de tânăra moartă pe care n-o iubise? Nofret fusese rea şi Nofret murise… De ce nu putea să privească lucrurile în felul ăsta şi să le ia ca atare? De unde acest ciudat şi brusc sentiment de compasiune… De ce mai mult decât compasiunea… Ceva foarte asemănător cu înţelegerea?

Renisenb clătină din cap nedumerită. Rămăsese singură pe malul lacului după plecarea celorlalţi, încercând în zadar să-şi limpezească gândurile confuze.

Soarele coborâse spre apus când Hori traversă curtea şi, văzând-o, veni şi se aşeză lângă ea.

— E târziu, Renisenb. Peste puţin timp va apune soarele. Ar trebui să intri în casă.

Vocea lui gravă, liniştită, o calmă ca întotdeauna. Se răsuci spre el cu o întrebare.

— E obligatoriu ca femeile din casă să facă front comun?

— Cine ţi-a spus asta, Renisenb?

— Kait. Ea şi Satipy…

Renisenb se opri.

— Dar tu… Tu ce crezi?

— Oh, ce cred! Nu ştiu ce să cred, Hori. În mintea mea totul e confuz. Lumea mi se pare anapoda. Toţi sunt altfel de cum credeam eu că sunt. Pe Satipy am considerat-o mereu o fiinţă îndrăzneaţă, hotărâtă, tiranică. Acum, însă, e moale, şovăitoare, timidă chiar. Atunci, care e adevărata Satipy? Oamenii nu se pot schimba în modul ăsta doar într-o singură zi.

— Într-o singură zi, nu.

— Şi Kait… Ea care a fost întotdeauna blândă şi supusă şi-i lăsa pe toţi s-o bruftuluiască. Acum ea e cea care ne domină pe toţi!

Chiar şi Sobek pare că se teme de ea. Până şi Yahmose e altul… Dă porunci şi aşteaptă să fie îndeplinite.

— Toate astea te tulbură Renisenb?

— Da. Pentru că nu le înţeleg. Simt uneori că până şi Henet poate fi cu totul alta decât pare să fie!

Gândindu-se la această ultimă frază ca la o absurditate, Renisenb râse, dar Hori nu o imită. Chipul său rămase grav şi îngândurat.

— Până acum nu te-ai gândit deloc la problemele astea… la oameni, în general, nu-i aşa. Renisenb? Dacă ai fi făcut-o, ţi-ai fi dat seama… Se opri o clipă, apoi continuă: Ştii că toate mormintele au o uşă falsă?

— Da, bine-nţeles.

— Ei bine, aşa e şi cu oamenii, Şi ei îşi crează o uşă falsă… Pentru a-i păcăli pe ceilalţi. Dacă sunt conştienţi de slăbiciunea lor şi de faptul că sunt nişte incapabili, îşi afişează cu îndrăzneală o covârşitoare autoritate – asta-i uşa lor falsă şi, după un timp, ajung să creadă ei înşişi în ea. Îşi închipuie, şi şi-o închipuie şi cei din jur, că sunt într-adevăr aşa. Dar în spatele, acelei uşi, Renisenb, e doar piatră… Uşa nu duce nicăieri. Dar atunci când se izbesc de realitate, aşa cum este ea, atunci iese la iveală adevăratul lor fel de a fi. Lui Kait, blândeţea şi supunerea i-au adus ce şi-a dorit: un soţ şi copii. Prostia i-a făcut viaţa mai uşoară… Dar când s-a simţit ameninţată de un pericol real, a ieşit la iveală adevăratul său caracter. Ea nu s-a schimbat, Renisenb… Tăria şi voinţa ei au existat dintotdeauna.

Renisenb rosti copilăreşte:

— Dar mie nu-mi place, Hori. Mă sperie. Mi-e frică să-i văd pe toţi altfel de cum îi credeam. Dar eu? Eu sunt aceeaşi.

— Oare? Îi zâmbi. Atunci de ce te gândeşti aici de câteva ore, cu fruntea înnegurată, frământându-ţi mintea să afli răspunsuri? Vechea Renisenb… Aceeaşi Renisenb care-a plecat cu Khay… A făcut vreodată asta?

— Oh, nu. Nu era nevoie. Renisenb se opri.

— Vezi? Tu singură ai spus-o. Acesta e cuvântul care exprimă realitatea: nevoia! Tu nu mai eşti copilul fericit, fără gânduri, cum ai fost până acum, acceptând totul aşa cum ţi se arată. Nu eşti doar una dintre femeile din casă. Tu

eşti Renisenb care caută să-şi explice totul, care îşi pune întrebări cu privire la alţii…

Renisenb răspunse încetişor:

— Mă gândeam la Nofret…

— Cum te gândeai?

— Mă întrebam de ce nu pot s-o uit… A fost rea şi crudă şi a încercat să ne facă rău, apoi a murit… De ce nu pot să uit toate astea?

— Nu le poţi uita?

— Nu. Încerc… Dar… Renisenb se opri. Încruntată, îşi trecu mâna peste ochi. Uneori am impresia că ştiu totul despre Nofret, că o cunosc, Hori.

— Ştii? Cum adică?

— Nu pot să-ţi explic. Însă mi se întâmplă din când în când să am senzaţia că e aici, lângă mine. Aproape că simt că aş fi ea… Că simt exact ce simţea şi ea. A fost foarte nefericită, Hori, n-am ştiut-o la timp, însă o ştiu acum. Vroia să ne rănească pe toţi, pentru că ea era atât de nefericită.

— Nu poţi şti asta, Renisenb.

— Nu, bine-nţeles că n-o ştiu, dar o simt. O singură dată am zărit pe chipul ei toată nefericirea, amărăciunea şi ura cumplită din sufletul ei şi nu le-am înţeles! Trebuie că a iubit pe cineva şi apoi s-a întâmplat ceva rău… Poate el a murit… Sau a părăsit-o… Şi asta a făcut-o să devină aşa, rea, dorind să facă şi ea rău altora. Oh, poţi să spui ce vrei, ştiu că am dreptate! A devenit concubina unui bătrân, a tatălui meu… A venit aici şi am primit-o ca pe-un duşman… Şi s-a gândit că ne-ar putea face pe toţi tot atât de nefericiţi ca şi ea… Da, asta a fost!

Hori privi curios.

— Cât de sigură eşti de ce spui, Renisenb! Şi totuşi, n-ai cunoscut-o bine.

— Dar simt că ăsta-i adevărul. O simt pe Nofret. Uneori simt atingerea hainelor sale, o simt lângă mine…

— Înţeleg.

Între ei se lăsă tăcerea. Afară aproape că era întuneric.

După un timp Hori rosti liniştit:

— Nu crezi că Nofret a fost victima unui accident? Bănuieşti că a fost împinsă de pe cărare?

Renisenb se înfioră neplăcut auzindu-şi gândurile rostite de altul.

— Nu, nu, nu spune asta!

— Totuşi, Renisenb, eu consider că-i mai bine s-o spunem… Din moment ce tot o gândeşti. O gândeşti, nu?

— D… da!

Hori dădu gânditor din cap. Continuă:

— Şi crezi că Sobek a făcut-o?

— Cine altcineva ar fi putut s-o facă? Îţi aminteşti întâmplarea cu şarpele? Şi îţi aduci aminte ce a spus… În ziua aceea… Ziua morţii ei… Înainte de a ieşi din sala mare?

— Da, îmi aduc aminte. Însă nu întotdeauna cei care spun multe le şi fac!

— Deci, tu nu crezi că a fost omorâtă?

— Ba da, Renisenb, cred… Numai că, vezi tu, asta-i doar o părere personală. N-am dovezi. Şi nici nu cred că ar exista vreo dovadă. Ăsta e motivul pentru care l-am sfătuit pe Imhotep că accepte ipoteza unui accident. Cineva a împins-o pe Nofret… Dar nu vom şti niciodată cine.

— Vrei să spui că nu crezi că a fost Sobek?

— Nu, nu cred. Dar, cum spuneam, n-o să ştim niciodată… Aşa că e mai bine să nu ne mai gândim la asta.

— Dar… Dacă n-a făcut-o Sobek… Cine crezi că a făcut-o?

Hori scutură din cap.

— Am o bănuială… Dar s-ar putea să fie greşită, drept care prefer să n-o dezvălui…

— În cazul ăsta… N-o să ştim niciodată!

În glasul lui Renisenb se putea citi spaima.

— Poate… Rosti Hori, ezitând… Poate e mai bine aşa.

— Să nu ştim?

— Să nu ştim.

Renisenb se cutremură.

— Dar atunci… Oh, Hori, mi-e frică!

CAPITOLUL XI.

Prima lună de vară – ziua a 11-a.

Ceremonia finală fusese săvârşită şi rugăciunile fuseseră rostite în mod corespunzător. Montu, marele preot al templului zeiţei Hathor, începu să măture cu grijă camera mortuară în timp ce rostea descântece pentru îndepărtarea urmelor tuturor spiritelor rele, înainte ca uşa să fie sigilată pentru totdeauna.

Apoi mormântul fu sigilat şi tot ce rămăsese de la îmbălsămare, borcănaşe cu natron, alifii, săruri, cârpe ce veniseră în contact cu trupul moartei, fu strâns şi pus într-o mică încăpere alăturată, care, de asemenea, fu sigilată.

Imhotep îşi îndreptă umerii şi oftă adânc, exprimându-şi astfel sincera compasiune faţă de defunctă. Totul a fost făcut cum trebuie. Nofret fusese înmormântată conform ritualului cerut şi fără să se facă economie la ceva (lucru oarecum necugetat, după părerea lui Imhotep).

Imhotep făcu schimb de amabilităţi cu preoţii care, sfârşindu-şi acum oficierea religioasă, reveniseră la cele lumeşti. Coborâră cu toţii spre casa unde îi aşteptau răcoritoarele de rigoare. Imhotep discuta cu marele preot ultimele schimbări politice. Theba se transformase foarte repede într-un oraş puternic. Era posibil ca, după foarte mult timp, Egiptul să se unească din nou sub comanda unui legiuitor unic. Epoca de aur a constructorilor piramidelor putea să revină.

Montu vorbea cu respect şi admiraţie despre regele Nebhepet-Re. Un soi de primă clasă şi, în acelaşi timp, un om cucernic. Coruptul şi laşul nord cu greu i-ar putea ţine piept. Un Egipt unificat – iată ce trebuia. Şi asta ar fi însemnat mult pentru Theba, nu încăpea nici o îndoială.

Bărbaţii păşeau alături, dezbătând viitorul.

Renisenb se uită înapoi la stâncă şi la camera sigilată a mormântului.

„Aşadar, ăsta-i sfârşitul”, murmură ea. Brusc, o cuprinse un sentiment de uşurare. Până în ultimul moment se temuse

de ceva, fără să poată spune ce era acel ceva. De-o izbucnire de ultimă oră sau de acuzaţii? Dar totul decursese în modul cel mai liniştit. Nofret fusese înmormântată cum trebuie, după toate ritualurile cerute de religie.

Acesta era sfârşitul.

Henet rosti în surdină:

— Sper să fie aşa, sunt sigură că aşa va fi, Renisenb.

Renisenb se întoarse spre ea.

— Ce vrei să spui, Henet?

Henet îi evită privirea.

— Am spus doar că ăsta a fost sfârşitul. Uneori ceea ce consideri a fi sfârşitul e abia începutul. Ar fi teribil de neplăcut.

Renisenb spuse supărată:

— Despre ce vorbeşti, Henet? La ce faci aluzie?

— N-am făcut niciodată aluzii, Renisenb. N-aş face aşa ceva. Nofret e moartă şi toată lumea e mulţumită. Prin urmare totul e cum trebuia să fie.

— Te-a întrebat tata ce părere ai despre moartea lui Nofret?

— Da, m-a întrebat, Renisenb. Mai mult chiar, mi-a cerut să-i spun exact ce cred eu despre toate astea.

— Şi ce i-ai spus?

— Păi, bine-nţeles că i-am zis că a fost un accident. Ce altceva ar putea fi? Cred că nu-ţi trece prin minte, i-am spus, că cineva din familia ta i-ar fi putut face rău fetei, nu-i aşa? N-ar fi îndrăznit. Îţi poartă prea mult respect. Poate ca au bombănit, dar nimic altceva. Poţi să ai încredere în mine, am conchis, că n-a fost nimic altceva!

Henet dădu din cap şi chicoti.

— Şi tata te-a crezut?

Henet dădu din nou din cap, foarte satisfăcută.

— Ah, tatăl tău ştie cât îi sunt de devotată. El se-ncrede întotdeauna în cuvântul bătrânei Henet. El mă apreciază, nu ca ceilalţi. Ei bine, devotamentul meu faţă de voi toţi îşi găseşte în sine propria-i răsplată. Eu nu aştept mulţumiri.

— I-ai fost devotată lui Nofret, spuse Renisenb.

— Nu ştiu de unde ţi-a venit ideea asta, Renisenb. N-am făcut decât să mă supun unor ordine, ca oricare altul.

— Ea credea că-i erai devotată.

Henet chicoti din nou.

— Nofret nu era chiar atât de deşteaptă precum se credea. O fată mândră… Şi o fată care-şi imagina că va stăpâni lumea. Ei bine, acum în împărăţia Umbrelor trebuie să le explice judecătorilor… Şi un chip frumos n-o să-i mai fie de nici un ajutor. Într-un fel, am scăpat de ea. Sau, cel puţin aşa sper – adăugă ea în şoaptă şi atinse una din amuletele pe care le purta.

— Aş vrea să-ţi vorbesc despre Satipy, Renisenb.

— Ce e, Yahmose?

Renisenb se uită cu înţelegere la chipul blând şi îngrijorat al fratelui său.

Yahmose rupse cu greu tăcerea:

— Se întâmplă ceva foarte grav cu Satipy. Nu pot să pricep.

Renisenb se mulţumi să. Clatine din cap cu tristeţe. Nu găsea nimic potrivit de spus.

— Am observat că de la un timp s-a schimbat, continuă Yahmose. Tresare şi tremură la orice zgomot neobişnuit. Nu mai mănâncă. Păşeşte de parcă… De parcă s-ar teme şi de umbra ei. Şi tu ai remarcat asta, Renisenb, nu-i aşa?

— Da, am remarcat-o cu toţii.

— Am întrebat-o dacă e bolnavă… Dacă n-ar trebui să chem un doctor… Însă ea spune că n-are nimic… Că se simte perfect.

— Ştiu.

— Deci şi tu ai întrebat-o? Şi nu ţi-a spus nimic… Absolut nimic?

Din cuvintele lui răzbătea îngrijorarea. Renisenb fu mişcată de neliniştea lui, însă nu-l putea ajuta cu nimic.

— Insistă că se simte foarte bine.

Yahmose îngână:

— Nici de dormit nu doarme bine… Ţipă în somn. Este… ar putea avea vreo supărare despre care noi să nu ştim?

Renisenb scuturǎ din cap.

— Nu văd cum ar fi posibil. Copiii sunt bine. Aici nu s-a întâmplat nimic… Afară de moartea lui Nofret, desigur… Dar Satipy n-a fost câtuşi de puţin afectată de asta.

Yahmose zâmbi uşor.

— Bine-nţeles că nu. Ba dimpotrivă. În plus, cred că schimbarea ei a început înaintea morţii lui Nofret.

Tonul lui era uşor nesigur şi Renisenb îl privi iute. Yahmose rosti cu o oarecare insistenţă:

— Înainte de moartea lui Nofret, nu crezi şi tu?

— Eu n-am remarcat-o decât după aceea, spuse încetişor Renisenb.

— Şi eşti sigură că nu ţi-a spus nimic?

Renisenb clătină din cap.

— Să ştii, Yahmose, eu nu cred că Satipy e bolnavă. Mi se pare mai degrabă că e… speriată.

— Speriată? Exclamă Yahmose extrem de uimit. De ce să fie speriată? Şi ce anume să o sperie? Satipy a fost dintotdeauna curajoasă ca o leoaică.

— Ştiu. Mereu am crezut asta… Dar oamenii se schimbă… Asta-i ciudăţenia.

— Poate Kait să ştie ceva… Nu crezi? I-o fi spus ei Satipy?

— Asta ar fi mai probabil să fi vorbit cu ea decât cu mine… Deşi nu cred. De fapt, sunt sigură că nu.

— Kait ce zice? Ea ce crede?

— Kait? Kait nu crede nimic despre nimeni.

Tot ce a făcut Kait, gândi Renisenb, a fost să se folosească de neaşteptata slăbiciune a lui Satipy şi să obţină avantaje în favoarea sa şi a copiilor săi începând cu însuşirea unor ţesături noi de bumbac, lucru care nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă Satipy ar fi fost ea însăşi. Casa ar fi răsunat de certuri violente! Faptul că Satipy a reacţionat la asta doar cu un mormăit o impresionase pe Renisenb mai mult ca orice.

— Ai vorbit cu Esa? Întrebă Renisenb. Bunica noastră e înţeleaptă şi se pricepe la probleme femeieşti.

— Esa, zise Yahmose cu o uşoară nemulţumire. Esa îmi spune doar să fiu mulţumit pentru schimbarea asta. Părerea ei e că ar fi prea frumos ca Satipy să rămână atât de dulce şi înţelegătoare.

Renisenb întrebă ezitând:

— Ai întrebat-o pe Henet?

— Henet? Yahmose se încurcă. Nu. Nu vorbesc asemenea lucruri cu Henet. A ajuns să se creadă cineva. Tata o răsfaţă.

— Oh, asta o ştiu. E foarte obositoare. În acelaşi timp, însă… E bine… Renisenb ezită, Henet ştie o grămadă de lucruri.

Yahmose întrebă încet:

— Vrei s-o întrebi tu, Renisenb? Şi să-mi spui ce-o să-ţi zică?

— Cum vrei.

Când rămase singură cu Henet, Renisenb îi puse întrebarea. Mergeau împreună spre atelierele ţesătoarelor. Spre surprinderea ei, întrebarea păru s-o incomodeze pe Henet. Nici urmă din obişnuita ei înclinaţie spre bârfă.

Atinse una din amuletele pe care le purta şi aruncă o privire peste umăr.

— Asta n-are nimic de-a face cu mine, sunt sigură… Nu-i treaba mea să observ dacă cineva şi-a schimbat firea, sau nu. Eu îmi văd de treburile mele. Dacă există încurcături, probleme, nu vreau să fiu şi eu amestecată.

— Încurcături? Ce fel de încurcături?

Henet îi aruncă o privire iute, piezişă.

— Sper că niciuna. Oricum, niciuna care să aibă legătură cu noi. Noi două, Renisenb, n-avem nimic să ne reproşăm. Asta-i marea mea consolare.

— Vrei să spui că Satipy… Ce vrei să spui?

— Nu vreau să spun absolut nimic, Renisenb… Şi te rog să nu începi să scorneşti că am spus ceva. În casa asta sunt

abia mai mult decât o servitoare şi nu-i treaba mea să-mi dau o părere despre lucruri care n-au nici o legătură cu mine. Dar dacă vrei cu adevărat să-mi ştii părerea, atunci află că schimbarea asta e spre bine. Şi dacă lucrurile s-ar opri aici, ei bine, vom fi cu toţii încântaţi. Acum, Renisenb, dă-mi voie să mă duc să văd de treburi, dacă pun data corect pe ţesături. Dacă le scap din ochi, femeile astea, care pălăvrăgesc şi râd, sunt în stare să facă cine ştie ce neghiobie.

Nemulţumită, Renisenb o urmări cum se îndepărtează. Se ridică la rândul său şi porni agale spre casă. Satipy n-o auzi când intră în cameră şi sări în sus cu un strigăt când Renisenb îi puse mâna pe umăr.

— Vai ce m-ai speriat, credeam…

— Satipy, spuse Renisenb. Ce e cu tine? Nu vrei să-mi spui? Yahmose e îngrijorat din cauza ta şi…

Satipy îşi duse mâna la gură. Bâlbâindu-se nervos, cu ochii mari şi înspăimântaţi, Satipy zise:

— Yahmose? Ce… Ce-a spus?

— E neliniştit. Ai început să strigi în somn…

— Renisenb! Satipy îi apucă braţul. Ce-am spus?

Ochii păreau să i se dilate de groază.

— Ce ţi-a spus Yahmose?

— Amândoi suntem de părere că eşti bolnavă… Sau… Sau nefericită.

— Nefericită? Satipy repetase cuvântul în şoaptă, pe un ton ciudat.

— Eşti nefericită, Satipy?

— Poate… Nu ştiu. Dar nu-i vorba de asta.

— Nu. Eşti speriată, nu-i aşa?

Satipy o privi cu o ostilitate bruscă.

— Ce te face să spui asta? De ce-aş fi speriată? Ce-ar putea să mă sperie?

— Nu ştiu. Dar e adevărat, nu?

Cu un efort, Satipy reveni la vechea ei aroganţă. Îşi înălţă capul.

— Nu mă tem de nimic… De nimeni! Cum îndrăzneşti să insinuezi aşa ceva, Renisenb? Şi nu vreau să mai vorbeşti cu Yahmose despre mine, în absenţa mea. Yahmose şi cu mine ne înţelegem perfect. Făcu o scurtă pauză, apoi adăugă tăios: Nofret e moartă… Bine c-am scăpat! Aşa să ştii! Şi să le spui tuturor celor care te întreabă că asta e tot ce simt în legătură cu Nofret.

— Nofret? Renisenb rosti numele întrebător.

Satipy izbucni cu o violenţă care părea să semene aidoma cu cea de odinioară.

— Nofret, Nofret, Nofret! Mi se face rău când aud numele ăsta. Slavă zeilor că nu mai trebuie să-l auzim la tot pasul, în casa astă.

Glasul său care atinsese vechile accente stridente, atât de bine cunoscute, coborî brusc la intrarea lui Yahmose. Acesta rosti cu o asprime neobişnuită:

— Linişteşte-te, Satipy. Dacă te aude tata iar o să fie scandal. Cum poţi să te porţi atât de prosteşte?

Dacă tonul aspru şi nemulţumit al lui Yahmose era ceva nou, la fel de neobişnuită fu supunerea oarbă a lui Satipy, care murmură:

— Îmi pare rău, Yahmose… Nu mi-am dat seama…

— Bine, altădată să fii mai atentă! Tu şi Kait aţi produs o groază de necazuri înainte. Voi, femeile, n-aveţi pic de minte!

Satipy îngână din nou:

— Îmi pare rău…

Yahmose ieşi, cu umerii drepţi şi cu pasul mult mai hotărât decât cel obişnuit, ca şi cum faptul de a-şi fi exercitat autoritatea îi dăduse noi puteri.

Renisenb o luă agale spre camera bunicii sale. Bătrâna Esa, gândi ea, ar putea să-i dea vreun sfat care s-o ajute.

Cu toate astea, Esa, care înfuleca cu o nemaipomenită plăcere vreo câteva grepfruturi, refuză să trateze problema în mod serios.

— Satipy? Satipy? Ce-i toată zarva asta în jurul lui Satipy? Vă plăcea să fiţi ocărâţi şi conduşi de ea de faceţi atâta caz din faptul că, în sfârşit, a revenit la o comportare normală?

Scuipă sâmburii grepfrutului şi remarcă:

— Oricum, mai bine mai târziu decât niciodată… Măcar de-ar putea Yahmose, s-o ţină tot aşa.

— Yahmose?

— Da. Speram ca Yahmose să-şi vină în fire în cele din urmă şi să-i tragă nevesti-si o mamă de bătaie. De asta avea ea nevoie… E genul de femeie căreia, probabil, îi şi place. Yahmose, cu moliciunea lui şi cu metodele lui blajine, trebuie s-o fi scos din sărite.

— Yahmose e un scump! Strigă indignată Renisenb. E amabil cu toată lumea… Şi blând ca o femeie… Dacă femeile sunt blânde, adăugă ea, cu îndoială.

Esa izbucni în râs.

— O remarcă excelentă, nepoată. Nu, femeile nu sunt deloc blânde… Sau dacă sunt, Isis să le aibă în pază! Puţine femei îşi doresc un soţ blând, amabil. Mai degrabă o brută arătoasă, violentă, ca Sobek, le aprinde imaginaţia. Sau un tânăr, spiritual şi frumos, precum Kameni… Ei ce zici, Renisenb? Nu are astâmpăr tot plimbându-se prin curte şi se pricepe grozav la cântecele de dragoste. Încă unul nestatornic! Ei? Hee, hee, hee!

Renisenb simţi cum îi iau foc obrajii.

— Nu ştiu ce vrei să spui, rosti ea cu demnitate.

— Cu toţii aveţi impresia că bătrâna Esa n-are habar de nimic din ce se petrece în jurul ei! Numai că vă înşelaţi. Se miji la Renisenb cu ochii săi pe jumătate orbi. Ştiu chiar mai bine decât tine, copilă. Nu te supăra. Aşa-i viaţa, Renisenb. Khay ţi-a fost un bun frate… Dar acum navighează pe Câmpul Ofrandelor. Sora îşi va găsi un nou frate care va prinde peştele în fluviul nostru de aici… Nu că acest Kameni ar fi omul care îţi trebuie. Pasiunile lui sunt pana şi sulul de papirus. E un tânăr cu prestanţă… Şi foarte priceput la cântat cântece de dragoste. Şi cu toate acestea,

nu-s sigură că e bărbatul potrivit pentru tine. Nu ştim mai nimic despre el… E un nordic. Imhotep ţine la el… Numai că eu am fost întotdeauna de părere că Imhotep e un prost. Oricine îl poate îmbrobodi, flatându-l. Uită-te la Henet!

— N-ai deloc dreptate, spuse Renisenb, demnă.

— Foarte bine, atunci, n-am dreptate. Tatăl tău nu e prost.

— Nu asta am vrut să spun. Vroiam…

— Ştiu ce ai vrut să spui, fetiţo. Esa făcu cu ochiul. Numai că tu nu ştii ce înseamnă să te distrezi cu adevărat. Nu ştii cât e de bine să stai în tihnă, ca mine şi să nu mai ai de-a face cu toate istoriile astea cu fraţi şi surori, cu iubire şi ură. Să mănânci o prepeliţă grasă bine friptă sau o pasăre de baltă şi după aceea o prăjitură cu miere şi nişte praz bine gătit şi ţelină şi să uzi toate astea cu vin de Siria… Şi să n-ai nici o grijă pe lume. Şi să priveşti la tot tumultul şi chinul din jur şi să ştii că nimic din toate astea n-o să te mai afecteze. Să-ţi vezi fiul pierzându-şi minţile pentru o fată frumoasă iar pe ea răsturnând ordinea lucrurilor cu susu-n jos, după placul ei… Ei bine, pot să-ţi spun că toate astea m-au făcut să râd. Să ştii că, într-un fel, mie mi-a plăcut fata aia. Avea pe dracul în ea… Ştia să te atingă exact unde te durea mai tare. Ştia punctul nevralgic al fiecăruia şi-l ridiculiza pe Sobek pentru îngâmfarea lui de păun certăreţ… pe Ipy pentru ifosele lui de puşti care se consideră bărbat… pe Yahmose pentru slăbiciunea ruşinoasă cu care se lăsa terorizat de nevastă. Îi descria exact aşa cum apăreau în ochii tuturor. Dar de ce te ura şi pe tine, Renisenb? Poţi să-mi răspunzi?

— Mă ura? Renisenb părea neîncrezătoare. Eu… Am încercat odată să fim prietene.

— Şi ea nici n-a vrut să audă, nu? Te ura foarte tare, Renisenb.

Esa făcu o pauză, apoi întrebă:

— Să fi fost din cauza lui Kameni?

Obrajii lui Renisenb se colorară.

— Kameni? Nu ştiu ce vrei să spui.

Esa rosti pe gânduri:

— Amândoi, ea şi Kameni, au venit din nord, însă tu erai cea pe care o urmărea el prin curte.

Renisenb zise brusc:

— Trebuie să mă duc s-o caut pe Teti.

Chicotitul ascuţit, amuzat al Esei se auzi în urma ei. Cu obrajii în flăcări Renisenb traversă curtea către lac.

Kameni o strigă de pe verandă:

— Am compus un cântec nou, Renisenb. Stai şi ascultă-l.

Ea clătină din cap şi-şi continuă drumul. Inima îi bătea într-un mod supărător. Kameni şi Nofret. Nofret şi Kameni. De ce o lăsase pe bătrâna Esa, cu înclinaţia ei răutăcioasă spre şicane, să-i strecoare în minte o astfel de idee? Şi de ce i-ar păsa? Chiar, de ce i-ar păsa? Chiar, de ce i-ar păsa? Kameni n-o interesa deloc, absolut deloc. Un tânăr impertinent cu un glas vesel şi provocator şi cu umeri ce-i aminteau de Khay.

Khay… Khay.

Îi repetă numele cu insistenţă… Dar pentru prima dată i se întâmplă să nu-i apară în faţa ochilor nici o imagine. Khay era în lumea cealaltă. Era pe Câmpul Ofrandelor…

Pe verandă, Kameni cânta încetişor:

— Am să-i spun lui Ptah: Dă-mi sora la noapte…”

— Renisenb!

Hori trebui să-i spună de două ori numele pentru ca ea să-l audă şi să se rupă din contemplarea Nilului.

— Erai dusă pe gânduri, Renisenb… la ce te gândeai?

Renisenb rosti aproape sfidător:

— Mă gândeam la Khay.

Hori o privi câteva clipe, apoi zâmbi.

— Înţeleg, spuse el.

Renisenb avu un sentiment de stânjeneală la gândul că el chiar înţelegea! Întrebă repede:

— Ce se întâmplă când eşti mort? Ştie cineva? Toate textele alea… Toate acele lucruri care se scriu pe sarcofag… Unele dintre ele sunt atât de abstracte încât par

a nu însemna absolut nimic. Ştim că Osiris a fost ucis şi că trupul lui retezat în două s-a refăcut la loc şi că poartă o comoară albă şi că datorită lui noi nu murim cu adevărat, însă, uneori, Hori, nimic din toate astea nu pare adevărat, şi toate sunt atât de confuze…

Hori încuviinţă blând:

— N-aş putea să-ţi răspund, Renisenb. Ar trebui să-l întrebi pe preot.

— El mi-ar da un răspuns obişnuit, mereu acelaşi. Eu însă, vreau să ştiu.

— Niciunul din noi n-o va şti până ce nu vom fi şi noi înşine morţi…

Renisenb se înfioră:

— Nu, nu spune asta!

— Te nelinişteşte ceva, Renisenb?

— Esa. Făcu o scurtă pauză, apoi întrebă:

— Spune-mi, Hori, Kameni şi Nofret se cunoşteau bine înainte de a veni aici?

Hori rămase tăcut câteva clipe, apoi, în timp ce păşea alături de Renisenb pe drumul de întoarcere spre casă, spuse:

— Înţeleg. Deci, asta era…

— Cum adică „asta era”? Eu ţi-am pus o întrebare.

— La care nu cunosc răspunsul. Kameni şi Nofret se cunoşteau… Însă cât de bine, nu ştiu. Asta era problema?

— Nu, bine-nţeles că nu. Asta n-are nici o importanţă.

— Nofret e moartă.

— Moartă şi îmbălsămată şi închisă pe veci în mormânt! Şi cu asta, basta!

— Iar Kameni… Nu pare să sufere…

— Nu, răspunse Renisenb, şocată de acest aspect al problemei. „Asta aşa e”, gândi. Se întoarse recunoscătoare spre Hori. Oh, Hori cât de… Cât de reconfortant eşti!

El zâmbi.

— Odată, i-am reparat un leu de lemn micuţei Renisenb. Acum… Are alte jucării.

În faţa casei, Renisenb se opri.

— Nu vreau să intru, încă. Simt că-i urăsc pe toţi. Oh, cu adevărat, mă înţelegi ce vreau să spun. Dar toţi sunt atât de neliniştiţi şi ciudaţi. N-am putea să mergem sus la tine, la Mormânt? E atât de plăcut acolo… Te simţi… Oh, rupt de toate.

— E o dovadă de isteţime din partea, ta, Renisenb. Şi eu simt acelaşi lucru. Casa şi plantaţiile şi păşunile… Toate astea sunt nimicuri, n-au nici o importanţă. Le cuprinzi cu privirea şi vezi dincolo de ele… Şi dincolo de ele… Întreg Egiptul. Foarte curând, Egiptul va fi din nou unul singur, unit… Puternic şi măreţ cum a fost cândva.

Renisenb îngână:

— Oh… Asta e aşa de important?

Hori zâmbi.

— Pentru micuţa Renisenb, nu. Pentru ea e important doar leul ei de lemn.

— Râzi de mine, Hori. Deci, pentru tine e important?

Hori şopti:

— De ce-ar fi? Da, de ce-ar fi? Eu sunt doar administratorul unui preot al lui Ka. De ce mi-ar păsa dacă Egiptul e mare sau mic?

— Uite! Renisenb îi atrase atenţia spre stânca de deasupra lor. Yahmose şi Satipy au fost sus, la Mormânt. Acum coboară.

— Da, spuse Hori. Au mai fost nişte lucruri de pus la punct, nişte suluri de pânză pe care îmbălsămătorii nu le-au folosit. Yahipose spunea că o s-o ia pe Satipy sus, cu el, să-i ceară sfatul cam ce s-ar putea face cu ele.

Rămaseră privind la cei doi care coborau poteca de deasupra.

Lui Renisenb îi trecu brusc prin minte că ajunseseră chiar în locul de unde trebuie să se fi prăbuşit Nofret.

Satipy mergea înainte, iar Yahmose puţin în spatele ei.

Dintr-odată Satipy întoarse capul să-i spună ceva lui Yahmose. Renisenb gândi că, probabil, vroia să-i spună că

acela era locul unde se întâmplase accidentul.

Şi atunci, brusc, Satipy înţepeni. Stătea pironită locului, privind în spate, în lungul potecii. Îşi ridică braţele, ca şi cum ar fi văzut ceva îngrozitor sau ca şi cum ar fi vrut să se ferească de o lovitură. Strigă ceva, se împletici, se balansa şi apoi, în timp ce Yahmose se repezi la ea, scoase un urlet, un urlet de groază, şi se prăbuşi peste marginea stâncii, cu capul în jos…

Renisenb urmărise cu mâna la gât acea incredibilă cădere.

Satipy zăcea, o masă zdrobită, exact pe locul pe care zăcuse şi trupul lui Nofret.

Renisenb alergă spre ea. Yahmose striga şi fugea în jos, pe potecă.

Renisenb ajunse lângă trupul cumnatei sale şi se aplecă asupra lui. Satipy zăcea cu ochii deschişi, cu privirea înceţoşată. Buzele i se mişcau, încercând să spună ceva. Renisenb se aplecă şi mai mult. Groaza din ochii lui Satipy o cutremură.

Apoi muribunda reuşi să vorbească, dar nu fu decât un horcăit stins.

— Nofret…

Capul îi căzu într-o parte şi rămase pe veci înţepenită.

Hori se întoarse să-i iasă în întâmpinare lui Yahmose, iar acum veneau împreună.

Renisenb se întoarse spre fratele ei.

— Ce a strigat acolo, sus, înainte de a cădea?

Yahmose gâfâia, abia dacă putu vorbi…

— Privea peste mine… Peste umărul meu… ca şi cum ar fi văzut pe cineva venind pe potecă… Dar nu era nimeni… Nu era nimeni acolo.

Hori confirmă.

— Nu era nimeni…

Yahmose şopti încet, îngrozit:

— Şi atunci a strigat…

— Ce? Întrebă Renisenb, nerăbdătoare.

— A spus… A spus… Vocea îi tremura. A spus… Nofret…

CAPITOLUL XII.

Prima lună de vară – ziua a 12-a.

— Deci, asta vrei să zici?

Vorbele lui Renisenb adresate lui Hori sunau mai mult ca o afirmaţie decât ca o întrebare.

Adăugă în surdină, cu oroare şi cu o comprehensiune crescândă:

— Satipy a fost cea care a omorât-o pe Nofret…

Stând în uşa cămăruţei lui Hori, cu obrajii în mâini, Renisenb privea spre valea ce se întindea dedesubt.

Se gândea cât de adevărate sunt cuvintele pe care le rostise ieri… (oare chiar trecuse doar atât de puţin timp?). De acolo, de sus, casa şi oamenii, care alergau preocupaţi şi grăbiţi după treburi, i se păreau tot atât de neînsemnate ca un muşuroi de furnici.

Doar soarele, maiestos în înaltul cerului, luminând şi învăluind în strălucirea sa totul şi făcând ca Nilul să pară o panglică de argint în lumina dimineţii, doar soarele şi Nilul erau eterni, veşnici, Khay murise, şi Nofret şi Satipy… Şi într-o zi, cândva, va muri şi ea şi Hori. Dar Ra va domina pe mai departe cerul şi ia căderea nopţii va călători în barca sa spre împărăţia Umbrelor, ca a doua zi să apară din nou. Şi Nilul va curge în continuare dinspre îndepărtata Elephantina spre Theba, va traversa satele şi-şi va continua drumul spre nordul Egiptului unde trăise Nofret, veselă şi senină, şi apoi mai departe, dincolo de graniţele Egiptului.

Satipy şi Nofret…

Renisenb gândi cu glas tare, deşi Hori nu-i răspunse la întrebare.

— Vezi tu, eram atât de sigură că Sobek…

Se opri brusc.

Hori rosti îngândurat:

— Asta înseamnă să ai o idee preconceptă.

— Şi totuşi am fost o proastă, continuă Renisenb. Henet îmi spusese, sau mai degrabă îmi dăduse de înţeles, că Satipy se plimba pe cărarea asta când Nofret tocmai urca.

Asta ar fi trebuit să-mi spună că, întâlnindu-se pe potecă, Satipy i-a făcut vânt peste marginea stâncii lui Nofret. Doar cu puţin înainte spusese că e mai curajoasă decât oricare din fraţii mei.

Renisenb se opri şi se înfioră.

— Iar când am întâlnit-o, atunci, continuă Renisenb, ar fi trebuit să-mi dau seama de asta. Era cu totul schimbată… Îi era frică. A încercat să mă facă să mă întorc spre casă, cu ea. Nu vroia să găsesc trupul lui Nofret. Am fost oarbă dacă n-am înţeles adevărul. Dar eram atât de înspăimântată de Sobek…

— Ştiu. De când l-ai văzut omorând şarpele acela.

Renisenb se grăbi să confirme.

— Da, din cauza asta. Apoi am avut un vis… Sărmanul Sobek, cât l-am nedreptăţit! După cum spui tu, a ameninţa nu înseamnă şi a face. Sobek a fost tot timpul un mare lăudăros. Însă Satipy a fost cea care întotdeauna a fost curajoasă, bărbătoasă şi nu s-a temut de nimic. Şi apoi, chiar şi după aceea… Felul ei de-a umbla prin casă, ca un strigoi… Ceea ce ne-a mirat pe toţi… De ce nu ne-a dat de gândit, de ce n-am văzut care era adevărata explicaţie?

Apoi adăugă, ridicându-şi iute privirea:

— Sau tu te-ai gândit?

— De la un timp încoace, răspunse Hori. Eram convins că cheia adevărului morţii lui Nofret se află în extraordinara schimbare a caracterului lui Satipy. Era atât de bătătoare la ochi încât nu se putea să n-aibă vreo legătură cu asta.

— Şi totuşi n-ai spus nimic?

— De ce s-o fi spus, Renisenb? Cum aş fi putut dovedi-o?

— Da, ai dreptate.

— Dovezile se bazează puternic pe fapte.

— Totuşi, ai spus odată că oamenii nu se schimbă cu adevărat.

— Acum, însă, admiţi că Satipy s-a schimbat.

Hori zâmbi.

— Ar trebui să-i aperi pe oameni în faţa tribunalului lui Nemarch.

— Nu, Renisenb, ceea ce am spus e destul de adevărat… Oamenii sunt mereu ei înşişi. Satipy, ca şi Sobek, erau tari la vorbe, le plăcea să se laude cu curajul lor. Ea, totuşi, poate a trecut de la vorbă la faptă… Dar eu cred că e una din acele persoane care nu cunosc însemnătatea unui lucru sau a unei fapte decât atunci când se petrece cu adevărat. Până în ziua aceea, Satipy n-a avut niciodată de ce să se teamă. Frica a cuprins-o pe neaşteptate. Atunci a înţeles că numai curajul este puterea de a face faţă neprevăzutului… Însă ea n-a avut acel curaj.

Renisenb îngână încet:

— Când te cuprinde frica… Da, asta ni s-a întâmplat tuturor de când a murit Nofret. Satipy a purtat-o întipărită pe faţă ca s-o vedem cu toţii. Era acolo, înfiptă în ochii ei când a murit… Când a spus „Nofret…” de parcă vedea…

Renisenb se opri. Îşi întoarse faţa spre Hori, cu ochii tot o întrebare.

— Hori, ce a văzut? Acolo, pe potecă. Noi n-am văzut nimic! Nu era nimic.

— Nu pentru noi… Nu.

— Dar pentru ea? A văzut-o pe Nofret… Nofret venind să se răzbune. Dar Nofret e moartă şi mormântul ei este sigilat. Atunci ce a văzut?

— Imaginea pe care propria-i minte i-a arătat-o.

— Eşti sigur? Pentru că altfel…

— Da, Renisenb, pentru că altfel?

— Hori… Renisenb întinse mâinile. Acum s-a terminat? Acum când Satipy e moartă? S-a terminat cu adevărat?

El îi cuprinse mâinile într-ale sale, într-o strânsoare reconfortantă.

— Da, da, Renisenb… Sigur. Iar tu, cel puţin, n-ai de ce să te temi.

Renisenb zise în surdină:

— Dar Esa spune că Nofret mă ura…

— Nofret te ura?

— Aşa spune Esa.

— Nofret era parcă făcută pentru a urî… Uneori mă gândesc că nu era persoană în casa asta pe care să n-o urască. Dar tu, cel puţin, nu i-ai făcut nici un rău.

— Nu… Nu, asta-i adevărat.

— Tocmai de aceea, Renisenb, mintea ta nu va zămisli nici o imagine care să-ţi întunece conştiinţa.

— Vrei să spui, Hori, că dacă aş coborî pe poteca asta singură… la apusul soarelui… Chiar la ora când a murit Nofret… Şi aş întoarce capul… N-aş vedea nimic? Aş fi în siguranţă?

— Vei fi în siguranţă, Renisenb, pentru că dacă ai coborî pe potecă, voi fi lângă tine şi n-o să ţi se întâmple nimic rău.

Dar Renisenb se încruntă şi scutură din cap.

— Nu, Hori. Voi merge singură.

— Dar de ce, micuţă Renisenb? N-o să-ţi fie frică?

— Ba da. Cred că o să-mi fie. Dar e acelaşi lucru şi prefer să-l fac. Toţi ceilalţi tremură şi dârdâie prin casă şi aleargă la temple să-şi cumpere amulete şi susţin că nu e bine să mergi pe poteca asta la ora apusului. Numai că nu o minune, un duh, a făcut-o pe Satipy să se împleticească şi să se prăbuşească… ci frica… Frica din cauza răului pe care îl făcuse. Pentru că e un lucru rău să curmi viaţa cuiva tânăr şi puternic şi îndrăgostit de viaţă. Dar eu n-am făcut nimic rău, şi chiar dacă Nofret m-a urât, ura ei nu-mi poate pricinui nici un rău. Asta e credinţa mea. Şi oricum, decât să trăieşti toată viaţa cu frica în suflet, mai bine să mori… Aşa că îmi voi învinge frica.

— Curajoase cuvinte, Renisenb.

— Poate mai curajoase decât ceea ce simt, Hori. Zâmbi şi se ridică în picioare. Dar mi-a făcut bine să le spun.

Hori se ridică şi el.

— Am să ţin minte cuvintele tale, Renisenb, dar şi felul în care ţi-ai înălţat capul şi le-ai rostit. Asta îmi demonstrează

că n-am greşit când am crezut că ai o inimă curajoasă şi curată.

Îi luă mâinile într-ale sale.

— Priveşte, Renisenb, priveşte peste întreaga vale, spre râu, şi dincolo de el. Ăsta-i Egiptul, pământul nostru. Ciopârţit de războaie şi conflicte de-a lungul atâtor ani, împărţit în regate mărunte, dar acum… Foarte curând… Se vor aduna laolaltă şi vor forma din nou un pământ unit… Egiptul de Sus şi cel de Jos contopiţi din nou într-unui singur… Sper şi cred că-şi va recăpăta vechea grandoare! Atunci Egiptul va avea nevoie de bărbaţi şi femei inimoşi şi curajoşi… Femei ca tine, Renisenb. Nu de bărbaţi ca Imhotep, preocupaţi în permanenţă de măruntele lor câştiguri sau pierderi, nici ca Sobek, încrezuţi şi leneşi, nici de băieţi ca Ipy care se gândesc numai cum să le fie lor bine, nu, nici măcar de fii conştiincioşi şi cinstiţi ca Yahmose nu va avea nevoie Egiptul atunci. Stând aici, sus, în vecinătatea morţilor, pierdut în calcule privitoare la câştiguri şi pierderi, am ajuns să înţeleg că există lucruri care nu pot fi exprimate în termeni cantitativi şi pierderi care pot fi mai dăunătoare decât pierderea unei recolte… Mă uit la Nil şi văd sângele viu al Egiptului, care a existat înainte de a ne fi născut şi va continua să existe şi după moartea noastră. Viaţa şi moartea, Renisenb, n-au o importanţă chiar atât de mare. Eu sunt doar Hori, administratorul lui Imhotep, dar când privesc de aici, de sus, peste întreg Egiptul, simt o pace… Da, un sentiment de mulţumire pe care nu le-aş schimba nici pentru funcţia de guvernator al provinciei. Înţelegi ce vreau să spun, Renisenb?

— Cred că da, Hori… Puţin. Tu eşti altfel decât ceilalţi, de jos… Mi-am dat seama mai demult. Şi uneori când sunt cu tine simt şi eu ca şi tine… Dar vag… Nu foarte clar. Însă ştiu ce vrei să spui. Când mă aflu aici, lucrurile de acolo, de jos, par să nu mai aibă importanţă. Certurile şi şicanele şi necontenitele agitaţii şi zarve. Aici scapi de toate astea.

Se opri cu fruntea încreţită şi apoi continuă bâlbâindu-se uşor:

— Uneori, eu… Sunt fericită să evadez. Şi totuşi… Nu ştiu… E ceva… Acolo jos… Care mă cheamă înapoi.

Hori îi lăsă mâna şi se retrase un pas. Rosti blând:

— Da… Înţeleg… E Kameni care cântă în curte.

— Ce vrei să spui, Hori? Nu mă gândeam la Kameni.

— Poate că nu te gândeai la el. În orice caz, Renisenb, cred că ceea ce tu auzi fără să-ţi dai seama că auzi, sunt cântecele lui.

Renisenb îl privi lung, cu fruntea încruntată.

— Ce lucruri fantastice spui, Hori. De aici de sus, cântecele lui nu se pot auzi. E mult prea departe.

Hori dădu blând din cap. Privirea lui amuzată o uimi. Se simţi uşor supărată şi înciudată că nu poate înţelege.

CAPITOLUL XIII.

Prima lună de vară – ziua a 12-a

— Putem sta de vorbă un minut, Esa?

Esa îşi miji repede ochii spre Henet, care se afla în pragul uşii, cu un zâmbet mieros pe buze.

— Despre ce? Întrebă bătrâna tăios.

— Nu e nimic concret… Cel puţin aşa sper… Însă m-am gândit doar să te întreb…

Esa i-o reteză scurt:

— În cazul ăsta, intră. Iar tu, atinse cu bastonul umărul tinerei sclave care înşira nişte mătănii, du-te la bucătărie. Să-mi aduci câteva măsline… Şi să-mi prepari un suc de rodii.

Fetiţa alergă afară, iar Esa se întoarse nerăbdătoare spre Henet.

— E vorba doar despre asta, Esa.

Esa se chiorî la obiectul pe care Henet i-l arăta. Era o cutiuţă pentru bijuterii cu capac glisant, fixat în două butoane.

— Ce-i cu asta?

— A fost a ei. Şi am găsit-o acum… În camera ei.

— Despre cine vorbeşti? Despre Satipy?
— Nu, nu, Esa. Despre cealaltă.
— Nofret, adică? Şi care-i problema?
— Toate bijuteriile ei şi obiectele de toaletă, sticlele ei cu parfum, totul… A fost îngropat odată cu ea.
Esa apăsă pe butoane şi cutiuţa se deschise. Înăuntru se găseau un şirag din coral şi o jumătate dintr-o amuletă cu email verde care fusese ruptă în două.
— Puuh! Pufni Esa. Nu-i mare lucru aici. Cutia asta trebuie că s-a rătăcit şi s-a uitat de ea.
— Îmbălsămătorii au luat absolut totul.
— Îmbălsămătorii sunt şi ei oameni. Pur şi simplu le-a scăpat.
— Eu susţin, Esa, că această cutiuţă nu era în cameră nici când am intrat ultima oară.
Esa îi aruncă o privire tăioasă.
— De fapt, ce vrei să spui? Că Nofret s-a întors de pe lumea cealaltă şi se află aici, în casă? Nu eşti deloc proastă, Henet, deşi uneori îţi place să te prefaci. Ce urmăreşti cu prostiile astea magice?
Henet clătină din cap.
— Ştim cu toţii ce-a păţit Satipy… Şi de ce!
— Se poate, spuse Esa. Se poate şi ca unii din noi s-o fi ştiut dinainte! Ei, ce zici, Henet? Întotdeauna am avut sentimentul că tu ştii mai multe despre moartea lui Nofret decât noi, ceilalţi.
— Oh, Esa, cred că nu te-ai gândit o clipă…
Esa i-o reteză.
— La ce să mă mai fi gândit, Henet? Mie nu mi-e frică să gândesc. În ultimele două luni am văzut-o pe Satipy umblând ca o umbră prin casă, mereu speriată ca de moarte… Şi abia ieri mi-a trecut prin minte că poate asta se datora faptului că cineva, care cunoştea adevărul, n-o slăbea o clipă… Ameninţând-o c-o va pâri lui Yahmose… Sau chiar lui Imhotep.

Henet izbucni într-un val strident de proteste şi exclamaţii. Esa închise ochii şi se lăsă pe spate, în scaun.

— Bineînţeles că n-ai să recunoşti că tu erai acel cineva. Nu mă pot aştepta de la tine s-o faci.

— De ce aş fi făcut-o? Spune-mi, de ce?

— N-am nici cea mai mică idee, spuse Esa. Tu, Henet, faci o groază de lucruri din motive pe care niciodată n-am fost în stare să le ghicesc.

— Poate crezi că vroiam să mă plătească să tac. Jur pe cei nouă zei…

— Lasă-i pe zei în pace. De fapt, poate că nu ştii cum a murit Nofret. În schimb cunoşti aproape tot ce se petrece în casă. Iar dacă e vorba de jurat, ei bine, eu pot jura că tu ai fost cea care a pus cutia asta de bijuterii în camera lui Nofret… Deşi nu-mi imaginez de ce. Trebuie să existe un motiv… Pe Imhotep poţi să-l duci de nas cu trucurile tale, dar nu şi pe mine. Şi nu te miorlăi! Sunt o femeie bătrână şi nu suport să văd pe cineva miorlăindu-se. Du-te şi miorlăie în faţa lui Imhotep. Se pare că lui îi place asta, deşi doar Ra ştie de ce!

— Am să-i duc cutia lui Imhotep şi am să-i spun…

— Cutia am să i-o dau eu personal. Vezi-ţi de treabă, Henet, şi încetează să mai răspândeşti superstiţiile astea prosteşti. Casa este mult mai liniştită fără Satipy. Moartea lui Nofret ne-a făcut mai mult bine decât dacă ar fi trăit. Acum când conturile sunt încheiate, lasă-i pe fiecare să se întoarcă la treburile lor.

— Ce se-ntâmplă aici? Întrebă Imhotep, în timp ce intra agitat în camera Esei, câteva minute mai târziu. Henet e complet dărâmată. A venit la mine cu ochii şiroind de lacrimi. De ce nimeni din casă nu-i arată nici cel mai elementar respect acestei devotate femei…

Nemişcată, Esa chicoti scurt.

Imhotep continuă:

— Am înţeles că ai acuzat-o c-a furat o cutie… O cutie de bijuterii.

— Aşa ţi-a spus? Nu i-am zis nimic de genul ăsta. Uite cutia. Se pare că a fost găsită în camera lui Nofret.

Imhotep o luă.

— Ah, da, e cea pe care i-am dat-o eu. O deschise. Hm, nu-i mai nimic înăuntru. Îmbălsămătorii au fost foarte neatenţi dacă n-au pus şi cutia asta lângă celelalte lucruri care i-au aparţinut. Dacă te gândeşti ce preţ au cerut Ipy şi Montu, neatenţia asta n-are nici o scuză. În fine, am impresia că se face mult zgomot pentru nimic.

— Chiar aşa.

— Am să-i dau cutia lui Kait… ba nu, lui Renisenb. Ea s-a purtat întotdeauna frumos cu Nofret.

Oftă.

— Cât e de greu pentru un bărbat să aibă parte de puţină linişte. Femeile astea… Numai lacrimi şi scandaluri şi ciondăneli.

— Ei bine, Imhotep, cel puţin acum e o femeie mai puţin!

— Într-adevăr. Sărmanul meu Yahmose! Totuşi, Esa… Cred că… Ăăă… Tot răul e spre bine. Satipy a născut copii sănătoşi, asta-i drept, dar în multe privinţe n-a fost deloc o soţie bună. A fost şi vina lui Yahmose că i-a permis prea mult. În fine, totul s-a terminat. Trebuie să mărturisesc că sunt mult mai mulţumit de cum a lucrat Yahmose în ultimul timp. Pare mult mai sigur pe el… Nu mai e atât de timid… Şi felul lui de a judeca în anumite probleme a fost chiar excelent… Da, excelent.

— Întotdeauna a fost un băiat bun, ascultător.

— Da, da, însă înclinat spre încetineală şi teamă de responsabilitate.

Esa spuse sec:

— Responsabilitatea e un lucru pe care nu i l-ai permis niciodată să şi-l asume.

— Bine, de acum totul va fi altfel. Tocmai scriu actele de asociere. În câteva zile vor fi semnate. Mă asociez cu toţi cei trei fii ai mei.

— Sigur şi cu Ipy?

— Ar fi umilit să fie lăsat deoparte. E un băiat atât de scump şi de plin de avânt, energic.

— Asta e cert, nu se poate spune despre el că ar fi încet.

— Şi-apoi, Sobek… Înainte eram nemulţumit de el, dar văd că s-a schimbat foarte mult. Nu-şi mai iroseşte timpul prosteşte şi e mai ascultător faţă de mine şi de Yahmose.

— Asta chiar e un imn de laudă, spuse Esa. Ei bine, Imhotep, cred că faci un lucru bun. Nu era bine ca fiii tăi să fie nemulţumiţi. Totuşi, părerea mea e că Ipy e prea tânăr pentru ceea ce ţi-ai propus. E caraghios să vezi un băiat de vârsta lui într-o poziţie de răspundere. Cum ai să-l mai poţi controla?

— Mda, şi asta-i adevărat, rosti gânditor Imhotep.

Apoi se ridică.

— Trebuie să plec. Am o grămadă de lucruri de făcut, îmbălsămătorii sunt aici… Trebuie pregătit totul pentru funeraliile lui Satipy. Înmormântările astea sunt costisitoare… Foarte costisitoare. Şi atât de dese, una după alta!

— Lasă, să sperăm că asta e ultima, zise Esa, pe un ton de consolare. Cel puţin până îmi vine şi mie rândul!

— Tu mai ai mulţi ani de trăit, aşa sper, mamă dragă.

— Sunt convinsă că aşa speri, spuse Esa cu un rânjet. Cu mine să nu faci economie! Nu s-ar cădea! Eu vreau să-mi dai o mulţime de lucruri care să mă distreze pe lumea cealaltă. Mâncare şi băutură din belşug şi multe figurine de sclavi… Table de joc frumos ornamentate, seturi de parfumuri şi unguente, şi, mai ales, ţin foarte mult să-mi pui cele mai scumpe amfore… Cele din alabastru.

— Da, da desigur, zise Imhotep, mutându-se nervos de pe un picior pe altul. Bine-nţeles că ţi se vor acorda toate onorurile când îţi va sosi timpul. Trebuie să-ţi mărturisesc că nu acelaşi lucru simt şi în legătură cu Satipy. Nu e bine să dai naştere la bârfe, totuşi, în împrejurările acestea…

Imhotep nu-şi termină fraza şi ieşi în fugă.

În urma lui, Esa zâmbi sardonic, căci cuvintele „în împrejurările astea…” dovedeau că Imhotep nu crezuse niciodată pe deplin că iubita lui concubină îşi găsise moartea printr-un accident.

CAPITOLUL XIV.

Prima lună de vară – ziua a 25-a.

Întorcându-se acasă de la curtea nomarhului, actul asocierii fiind ratificat conform legii, peste membrii familiei se aşternu un văl de bună dispoziţie colectivă. De la ceremonie absentase doar Ipy, şi asta datorită vârstei sale fragede. Ca urmare, se bosumflase şi plecase de acasă.

Imhotep, într-o bună dispoziţie de zile mari, trimise să se aducă un ulcior cu vin care fu aşezat pe o masă pe verandă.

— Beţi, fiii mei, rosti el, bătându-l pe umăr pe Yahmose. Uitaţi pentru moment mâhnirea ce vă apasă. Să ne gândim numai la zilele bune ce vor veni.

Imhotep, Yahmose, Sobek şi Hori băură. Apoi se zvoni că un bou fusese furat şi cei patru băieţi plecară în grabă să cerceteze problema.

Când Yahmose reveni în curte, o oră mai târziu, era obosit şi înfierbântat. Se îndreptă spre locul în care încă se mai afla ulciorul cu vin. Îşi turnă într-o cupă de bronz şi se aşeză pe verandă savurându-şi încet vinul. Puţin mai târziu apăru şi Sobek care exclamă încântat:

— Hai! Şi-acum să beau pe cinste! Să bem pentru viitorul nostru care, în sfârşit, ne surâde. Asta e o zi fericită pentru noi, Yahmose!

Yahmose încuviinţă.

— Da, este. Viaţa ne va fi mai uşoară din toate punctele de vedere.

— Întotdeauna ai ştiut să-ţi stăpâneşti sentimentele, Yahmose, Sobek râse şi-şi turnă vin, dădu cupa pe gât, apoi o puse deoparte şi-şi linse buzele.

— Să vedem dacă tata va mai fi tot atât de învechit ca până acum sau am să fiu în stare să-l modernizez.

— În locul tău aş lua-o mai moale, îl sfătui Yahmose. Întotdeauna ai fost repezit.

Sobek îi surâse fratelui său cu căldură. Era foarte bine dispus.

— Vechiul „încet da' sigur”, rosti el, ironic.

Yahmose zâmbi, deloc supărat.

— În definitiv, e cea mai bună cale. În plus, tata a fost foarte bun cu noi. N-ar trebui să facem ceva care să-l supere.

Sobek îl privi curios.

— Tu chiar ţii la tata? Eşti o fiinţă foarte afectuoasă, Yahmose! Mie… Mie nu-mi prea pasă de nimeni… De nimeni… În afară de Sobek, o mie de ani să trăiască!

Îşi turnă din nou vin.

— Ai grijă, rosti îngrijorat Yahmose, azi ai mâncat foarte puţin. De multe ori, când bei fără…

Se opri brusc cu buzele contorsionate.

— Ce ai Yahmose?

— Nimic… O durere bruscă… Eu, nu e nimic…

Îşi duse mâna la fruntea care i se umpluse de sudoare.

— Nu arăţi bine.

— N-am avut nimic până acum.

— Doar dacă n-a otrăvit cineva vinul. Sobek râse de propriile-i cuvinte şi întinse din nou mâna spre ulcior. Brusc, în acelaşi moment, mâna i se chirci şi se prăbuşi cu un spasm agonic.

— Yahmose, horcăi el, Yahmose… Şi. Eu.

Yahmose încercă să ajungă până la el, dar se prăbuşi şi el. Un strigăt stins ieşi din pieptul său.

Sobek se contorsionă de durere. Încercă să strige.

— Ajutor. Chemaţi un doctor… Un doctor…

Henet ieşi în fugă din casă.

— Ai strigat? Ce se-ntâmplă aici?

Ţipetele ei îi aduseră şi pe ceilalţi.

Ambii fraţi se zvârcoleau de durere.

Yahmose spuse încet:

— Vinul… Otravă… Aduceţi un doctor…

Henet ţipă:

— Altă nenorocire! Într-adevăr casa asta e blestemată. Repede! Grăbiţi-vă! Aduceţi-l pe marele preot Mersu de la templu. El se pricepe la leacuri şi are multă experienţă ca doctor.

Imhotep străbătea în sus şi în jos sala principală a casei, îmbrăcămintea sa elegantă era şifonată şi murdară. Nu se îmbăiase şi nici nu se schimbase. Chipul îi era marcat de supărare şi teamă.

Din spatele casei răzbătea un zgomot surd de vaiete şi bocete; femeile, şi Henet în special, îşi manifestau în felul acesta durerea pricinuită de noua catastrofă ce se abătuse asupra casei lor.

Dintr-o cameră alăturată se putea auzi glasul preotului şi doctorului Mersu care stătea aplecat deasupra trupului inert al lui Yahmose. Renisenb care tocmai ieşea din încăperile femeilor, fu atrasă de sunet. Paşii o purtară spre uşa deschisă şi se opri în cadrul ei, simţind cum vorbele preotului o învăluie ca un balsam.

— Oh Isis, tu, cea mai mare între minuni, eliberează-mă de toate relele, de pedeapsa zeilor, de blestemul morţilor, de orice duşman, bărbat sau femeie, care îmi vrea răul…”

O uşoară răsuflare apăru pe buzele lui Yahmose.

Renisenb îşi alătură în gând rugăciunea la cea a preotului. „Oh, Isis… Oh, mărită Isis… Salvează-l, salvează-l pe fratele meu Yahmose… Tu care poţi face totul…”

Rugăciunea preotului făcu loc, în mintea ei, unor gânduri confuze.

„De toate relele…” Da, asta li se întâmplase tuturor din casă… Lucruri rele, nenorociri, supărări… Toate erau răzbunarea unei moarte.

În gând, se adresă direct celei la care se gândea:

— Yahmose nu ţi-a făcut nici un rău, Nofret… Şi chiar dacă Satipy era soţia lui, nu poţi să-l consideri vinovat pentru faptele ei… N-a putut niciodată s-o stăpânească… Nimeni n-

a putut. Cea care ţi-a pricinuit moartea, Satipy, e moartă. Nu-i de-ajuns? Sobek e mort… Sobek care doar te-a vorbit de rău, fără să-ţi facă nimic. Oh, Isis, nu-l lăsa şi pe Yahmose să moară… Salvează-l de răzbunarea lui Nofret”.

Imhotep, umblând fără astâmpăr prin sală, îşi ridică privirea şi, la vederea fiicei sale, chipul i se lumină.

— Vino, aici, Renisenb, draga mea copilă.

Ea alergă la el şi o cuprinse în braţe.

— Oh, tată ce-au spus?

Imhotep rosti cu greu:

— Au spus că în cazul lui Yahmose există o speranţă. Sobek… ai aflat?

— Da. Nu ne-ai auzit bocind?

— El a murit în zori. Sobek, fiul meu viteaz şi chipeş. Glasul i se frânse.

— Este nedrept, cred… Nu s-a putut face nimic?

— Tot ce se poate face, s-a făcut. I s-au dat loţiuni care să-i provoace voma. I s-au turnat pe gât fierturile unor ierburi foarte puternice. Au fost aduse amulete sfinţite şi s-au înălţat rugăciuni. Toate au fost în zadar. Mersu e un doctor priceput. Dacă el n-a putut să-mi salveze fiul… Înseamnă că zeii au dorit ca el să nu fie salvat.

Glasul preotului se auzi pentru ultima oară şi-l văzură ieşind tamponându-şi fruntea asudată.

— E bine? Îl întrebă repede Imhotep.

Doctorul preot rosti grav:

— Prin bunăvoinţa lui Isis fiul tău va trăi. E slăbit, însă efectul otrăvii a fost înlăturat. Influenţa răului nu-l mai poate atinge.

Continuă, glasul revenindu-i treptat la tonul obişnuit:

— Din fericire, Yahmose a băut din vinul otrăvit mult mai puţin decât Sobek. El doar a sorbit din vin, pe când Sobek l-a dat pe gât dintr-odată.

Imhotep mormăi:

— Asta era diferenţa dintre ei. Yahmose era timid, precaut şi molatic în tot ce făcea, chiar când mânca sau bea. Sobek

a fost întotdeauna omul exceselor, generos, mână spartă şi… Imprudent!

Apoi adăugă aspru:

— E sigur că vinul a fost otrăvit?

— În privinţa asta nu există dubiu, Imhotep. Vinul rămas a fost testat de tânărul meu asistent… Toate animalele cărora li s-a administrat au murit mai mult sau mai puţin repede.

— Şi totuşi, din vinul ăsta am băut şi eu cu o oră mai înainte şi n-am avut nimic.

— Nu încape îndoială că la ora aceea nu era otrăvit… Otrava a fost introdusă după aceea.

Imhotep izbi cu pumnul drept în palma stângă şi rosti cu un aer bătăios:

— Nimeni, nici o făptură vie n-ar fi îndrăznit să-mi otrăvească fiii aici, sub acoperişul casei mele! Lucrul ăsta e imposibil. Am zis, nici o făptură vie!

Mersu îşi înclină uşor capul. Chipul căpătă o expresie de nepătruns.

— În privinţa asta, tu eşti cel mai în măsură să se pronunţe.

Imhotep se scărpină nervos după ureche.

— Aş vrea să auzi ceva, spuse el brusc.

Bătu din palme şi, când apăru un servitor, porunci:

— Adu-l pe păstor la mine.

Se întoarse spre Mersu.

— Băiatul ăsta e un prostănac. Înţelege cu greu ce-i spui şi nici nu-i prea întreg la minte. Totuşi are ochi şi vede bine şi îi este cum nu se poate mai devotat lui Yahmose, care a fost mereu bun cu el şi nu şi-a bătut joc de infirmitatea lui.

Servitorul se întoarse, aducând de mână un băiat slab, cu pielea aproape neagră, cu ochii puţin saşii şi speriaţi şi chipul lipsit de inteligenţă.

— Vorbeşte, spuse Imhotep tăios. Repetă ce tocmai mi-ai povestit.

Băiatul îşi plecă fruntea şi începu să mototolească poalele veşmântului său.

— Vorbeşte! Strigă Imhotep.

Esa intră în sală sprijinindu-se în baston şi mijindu-şi ochii aproape orbi.

— Sperii copilul. Uite, Renisenb, dă-i bomboana asta. Hai, băiete, spune-ne ce-ai văzut.

Băiatul se uită de la unul la altul.

Esa îl ajută:

— E vorba de ieri, când ai trecut pe lângă poarta curţii şi ai văzut… Ce ai văzut?

Băiatul scutură din cap şi se uită într-o parte. Îngână:

— Unde-i stăpânul meu Yahmose?

Preotul vorbi cu blândeţe, dar şi cu autoritate:

— Dorinţa stăpânului tău Yahmose e să ne spui tot ce ştii. Nimeni nu-ţi va face nici un rău.

Faţa băiatului păru să se lumineze.

— Stăpânul meu Yahmose a fost bun cu mine. Am să-i îndeplinesc porunca.

Se opri. Imhotep păru gata să explodeze, însă o privire a preotului îl opri.

Brusc, băiatul începu să vorbească repede, cu nervozitate, privind în toate părţile, ca şi cum s-ar fi temut de prezenţa cuiva nevăzut.

— Eram cu măgăruşul meu… Cel protejat de Seth şi mereu pus pe joacă. Am alergat după el cu băţul. Am trecut pe lângă poarta mare a curţii iar eu m-am uitat prin poartă, spre casă. Nu era nimeni pe verandă, doar masa cu ulciorul de vin. Apoi o femeie, o doamnă din casă, a ieşit din clădire şi s-a dus pe verandă. A mers spre ulciorul cu vin, şi-a întins mâinile deasupra şi pe urmă… Şi pe urmă… S-a întors din nou în casă… Aşa cred. Nu ştiu. Pentru că am auzit paşi şi m-am întors şi l-am văzut pe stăpânul meu Yahmose venind dinspre câmp. Aşa că am plecat să-mi caut măgăruşul, iar stăpânul meu Yahmose a intrat în curte.

— Şi nu l-ai avertizat! Strigă supărat Imhotep. Nu i-ai spus nimic?

Băiatul ţipă:

— Nu ştiam că-i vorba de ceva rău. N-am văzut nimic, în afară de doamna aceea care zâmbea, în timp ce-şi îndrepta mâinile spre ulciorul cu vin… N-am văzut nimic…

— Cine era doamna aceea? Întrebă preotul.

Băiatul îşi scutură capul cu o expresie neajutorată.

— Nu ştiu. Trebuie să fi fost una din doamnele din casă. Eu nu le cunosc. Turma mea se află în celălalt capăt al moşiei. Purta rochie colorată.

Renisenb tresări.

— Poate o servitoare? Sugeră preotul urmărindu-l pe băiat.

Băiatul neagă din cap.

— Nu era servitoare… Avea perucă şi purta bijuterii… O servitoare nu poartă bijuterii.

— Bijuterii? Strigă Imhotep. Ce bijuterii?

Băiatul începu să vorbească repede şi sigur pe sine ca şi cum şiar fi învins teama şi era foarte sigur de ceea ce văzuse.

— Trei şiraguri de mărgele cu un pandantiv susţinut de nişte gheare de leu din aur.

Bastonul Esei căzu pe podea. Imhotep scoase un strigăt de groază.

Mersu rosti ameninţător.

— Dacă minţi băiete…

— E adevărat. Jur că-i adevărat. Vocea băiatului se ridicase ascuţită şi clară.

Din camera de alături, Yahmose întrebă stins:

— Ce se întâmplă?

Băiatul se năpusti pe uşa deschisă şi se aruncă la podea, lângă rogojina pe care zăcea Yahmose.

— Stăpâne, or să mă tortureze.

— Nu, nu. Yahmose îşi întoarse capul cu greu. Să nu-i faceţi nimic copilului. Este prostuţ, dar cinstit. Promiteţi-mi!

— Desigur, desigur, spuse Imhotep. N-avem de ce. E clar că băiatul a spus tot ce ştie… Şi nu cred că a inventat. Fii pe

pace, copile, şi nu te mai întoarce la turmele tale, ci stai pe lângă casă, să te chemăm, dacă va mai fi nevoie.

Băiatul se ridică în picioare. Aruncă o privire îngrijorată spre Yahmose.

— Eşti bolnav, stăpâne?

Yahmose zâmbi uşor:

— Nu te teme. N-am să mor. Acum du-te… Şi fă tot ce ţi se va cere.

Zâmbind fericit, băiatul ieşi. Preotul examină ochii lui Yahmose şi-i luă pulsul. Apoi, recomandându-i să doarmă, se întoarse la ceilalţi în sala principală.

Îi spuse lui Imhotep:

— Ai recunoscut descrierea făcută de băiat?

Imhotep confirmă din cap. Obrajii săi scobiţi şi bronzaţi aveau o culoare pământie.

Renisenb spuse:

— Numai Nofret purta mereu o rochie colorată. Era noua modă pe care o adusese din nord. Dar rochiile au fost îngropate odată cu ea.

Imhotep adăugă:

— Iar cele trei şiraguri de mărgele cu lei din aur i le-am dat chiar eu. Nu mai există podoabe asemănătoare în casă. Erau scumpe şi neobişnuite. Toate bijuteriile ei, în afara unui şirag de mărgele de coral au fost băgate în mormânt odată cu ea şi totul e sigilat.

Îşi înălţă braţele.

— Ce crudă… Ce răzbunătoare e! Concubina mea căreia i-am acordat toate onorurile, pe care am tratat-o cum nu se poate mai bine şi pe care am înmormântat-o după toate datinile, fără să economisesc nimic. Am mâncat şi am băut cu ea ca doi prieteni… Toţi din casa asta îmi sunt martori. N-are nimic de care să se plângă… Am făcut pentru ea mai mult decât s-ar fi cuvenit. Eram pe cale s-o înstăresc în detrimentul fiilor mei. Atunci de ce să se întoarcă din morţi ca să mă persecute pe mine şi familia mea?

Mersu rosti grav:

— Se pare că moarta n-are ceva împotriva persoanei tale. Când ai băut tu, vinul nu era otrăvit. Cine dintre ai tăi i-a făcut vreun rău?

— O femeie care acum e moartă, răspunse scurt Imhotep.

— Înţeleg. Adică soţia lui Yahmose, nu?

— Da. Imhotep se opri, apoi izbucni: Dar, ce se poate face, părinte? Cum să-i anihilăm răutatea? Oh, blestemată a fost ziua în care am adus-o în casa mea!

— Într-adevăr blestemată, rosti Kait cu glas adânc, apropiindu-se dinspre încăperile femeilor.

Ochii îi erau grei de lacrimi, iar faţa plată avea o duritate şi o expresie hotărâtă care nu putea trece neobservată. Vocea sa adâncă şi răguşită, mustea de supărare.

— Blestemată a fost ziua în care ai adus-o pe Nofret aici! Căci din cauza ei ţi-ai pierdut cel mai frumos şi mai deştept dintre fiii tăi! Ea le-a cauzat moartea lui Satipy şi lui Sobek al meu şi puţin a lipsit să nu-l omoare şi pe Yahmose. Cine va urma? Se va năpusti şi asupra copiilor, ea care a lovit-o pe micuţa mea Ankli? Trebuie să facem ceva, Imhotep!

— Trebuie să facem ceva… Repetă ca un ecou Imhotep, privindu-l rugător pe preot.

Acesta dădu gânditor din cap.

— Există căi şi mijloace, Imhotep. Mă gândesc la soţia ta moartă, Ashayet. Era o femeie care provenea dintr-o familie influentă. Ea poate să solicite protecţia spiritelor din lumea

morţilor în favoarea ta, astfel încât Nofret să nu mai poată face nimic. Trebuie să ne sfătuim.

Kait râse scurt.

— Nu aşteptaţi prea mult. Bărbaţii sunt toţi la fel… Da, chiar şi preoţii! Totul trebuie făcut după lege, cum se cuvine. Eu însă vă spun – acţionaţi repede, altfel vor mai fi şi alţi morţi în casa asta.

Se răsuci şi plecă.

— Grozavă femeie, murmură Imhotep. O mamă devotată copiilor săi, o soţie bună… Însă, uneori, purtarea faţă de stăpânul casei nu e cea care ar trebui să fie. Normal că în condiţiile de acum o iert. Toţi suntem răvăşiţi şi nu ne prea dăm seama ce facem.

Îşi duse mâinile la cap.

— Unii dintre noi rareori ştiu ce fac, remarcă Esa.

Imhotep îi aruncă o privire scurtă şi enervată. Preotul se pregăti de plecare şi Imhotep ieşi cu el pe verandă, primind instrucţiunile pentru îngrijirea bolnavului.

Esa stătea foarte liniştită. Era încruntată şi avea o expresie atât de ciudată încât Renisenb întrebă timidă:

— La ce te gândeşti, bunico?

— Chiar aşa, mă gândesc. Ăsta-i cuvântul, Renisenb. În casa asta se petrec atâtea lucruri ciudate, încât este neapărat nevoie ca cineva să gândească.

— E îngrozitor, rosti Renisenb înfiorându-se. Mi-e frică.

— Şi mie mi-e frică, spuse Esa. Probabil, însă, nu din acelaşi motiv.

Cu un gest familiar, îşi împinse spre spate peruca.

— Dar Yahmose n-o să moară, zise Renisenb. O să trăiască.

Esa încuviinţă.

— Da, doctorul a ajuns la timp. Totuşi, data viitoare s-ar putea să nu mai fie atât de norocos.

— Crezi… Crezi că se va mai întâmpla aşa ceva?

— Cred că Yahmose şi tu şi Ipy… Şi, probabil, şi Kait aţi face bine să fiţi foarte atenţi la ce mâncaţi şi ce beţi. Puneţi întotdeauna sclavii să guste mai întâi.

— Dar tu, bunico?

Esa zâmbi sardonic.

— Eu, Renisenb, sunt bătrână şi iubesc viaţa aşa cum numai un bătrân o poate iubi, savurând fiecare oră, fiecare minut care i-a mai rămas. Dintre toţi, eu am cea mai mare şansă să trăiască… Pentru că voi fi mai atentă decât oricare dintre voi.

— Şi tata? Sigur Nofret n-o să-i facă nici un rău?

— Tatăl tău? Nu ştiu… Nu, nu ştiu. Nu-mi dau seama foarte clar. Mâine, după ce mă voi gândi la toate astea, am să vorbesc din nou cu păstorul. E ceva în povestea lui…

Se opri, încruntându-se. Apoi se ridică şi, ajutându-se de baston, o porni agale spre încăperile sale.

Renisenb intră în camera fratelui său. Acesta dormea şi ea se strecură uşor din nou afară. După câteva clipe de ezitare, se îndreptă spre încăperile lui Kait. Rămase neobservată în cadrul uşii, urmărind-o pe Kait cum îşi adormea cântând copiii. Chipul lui Kait redevenise calm şi placid… Arăta ca de obicei, încât Renisenb avu impresia că toate câte se întâmplaseră în ultimele douăzeci şi patru de ore nu fuseseră decât un coşmar.

Se răsuci încet şi o porni spre camera sa. Pe o masă, printre borcănaşele de cosmetice şi flacoanele de parfum era o mică casetă de bijuterii care îi aparţinea lui Nofret.

Renisenb o ridică şi se uită lung la ea. Nofret o atinsese… Fusese un bun al ei.

Şi din nou Renisenb simţi cum o cuprinse acel sentiment neînţeles de milă. Nofret fusese nefericită. Şi, poate, în timp ce ţinea în mână acea cutiuţă, nefericirea ei s-a transformat în răutate şi ură… O ură nepotolită… Care chiar acum căuta să se răzbune. Oh nu, cu siguranţă nu… Sigur nu!

Aproape mecanic, Renisenb răsuci cele două butoane şi deschise capacul. Şiragul de mărgele era acolo, şi amuleta ruptă şi încă ceva…

Inima începu să-i bată violent, în timp ce scotea un colier de mărgele de care atârna un pandantiv susţinut de nişte

gheare de leu din aur…

CAPITOLUL XV.

Prima lună de vară – ziua a 30-a.

Găsirea colierului de aur o înspăimântă pe Renisenb.

Sub imperiul unui impuls momentan îl puse la loc în casetă şi închise capacul. Instinctul îi spuse să nu-şi trădeze descoperirea. Privi speriată în jur să se asigure că n-o văzuse nimeni.

Petrecu noaptea fără să doarmă, răsucindu-se neliniştită şi tot schimbându-şi poziţia capului pe perna din lemn.

Spre dimineaţă se decise să se destăinuie cuiva. Nu se simţea în stare să suporte singură povestea acelei descoperiri. Peste noapte tresărise şi se ridicase de două ori căutând să vadă dacă nu cumva ar putea distinge silueta lui Nofret aplecată ameninţător peste patul ei. Nu văzu nimic.

Scoţând colierul cu lei de aur din cutie, Renisenb îl aruncă printre faldurile veşmântului său. În clipa următoare, Henet năvăli în cameră. Ochii îi străluceau de plăcerea de a fi purtătoarea unor noi veşti.

— Închipuie-ţi, Renisenb, ce groaznic! Băiatul ăla, îl ştii, păstorul… A fost găsit mort lângă hambarele de grâu, a fost zgâlţâit, strigat… Parcă nu s-ar mai trezi niciodată. Parc-ar fi băut o infuzie de mac şi poate chiar a băut-o… Dar cine i-a dat-o? Nimeni dintre cei de aici, sunt sigură, iar lui nu-i stătea în obicei să ia singur. Oh, ar fi trebuit să ştiu de ieri! Mâna lui Henet se întinse spre multele amulete pe care le purta. Amon să ne apere de spiritele rele ale morţilor! Băiatul a povestit ce-a văzut. A spus c-a văzut-o pe Ea. Iar Ea s-a întors şi i-a dat infuzie de mac ca să-i închidă gura pentru totdeauna. Oh, Ea e foarte puternică! Ştii că fusese în străinătate, dincolo de Egipt. Pot să jur că Nofret ştia tot felul de vrăji necunoscute pe aici. În casa asta nu suntem în siguranţă… Niciunul dintre noi. Tatăl tău ar trebui să sacrifice câţiva boi în cinstea lui Amon… ar trebui chiar o turmă întreagă, nu e cazul să se facă acum economie. Trebuie să ne protejăm. Trebuie să apelăm la mama ta…

Asta se pregăteşte să facă Imhotep. Aşa a spus Mersu. Să trimită o scrisoare solemnă în lumea morţilor. În momentul ăsta Hori de ocupă de conceperea ei. Tatăl tău să i-o adreseze lui Nofret… Să apeleze la ea. Ştii tu, „Preamărită Nofret, ce rău ţi-am făcut”… Etc. Însă, cum a spus şi marele preot Mersu, e nevoie de ceva mai puternic. Mama ta, Ashayet, a fost o mare doamnă. Fratele mamei ei a fost Nomarh şi un alt frate a fost mare intendent al Vizirului Thebei. Dacă i s-ar aduce la cunoştinţă totul, cu siguranţă ea n-ar permite ca o simplă concubină să-i distrugă copiii. Oh, da, asta trebuie să facem. Cum îţi spuneam, Hori se ocupă de asta acum.

Renisenb intenţionase să-l caute pe Hori şi să-i vorbească despre colierul cu lei de aur. Dar cum el era ocupat cu scrisoarea şi cu preoţii în templul lui Isis, cu siguranţă n-avea cum să-l prindă singur.

Să meargă la tatăl ei? Nemulţumită, Renisenb scutură din cap. Încrederea în atotputernicia tatălui său pe care o nutrise în copilărie dispăruse aproape cu totul. Acum îşi dădea seama că în momentele de criză el se pierdea cu firea şi îşi masca lipsa bărbăţiei printr-o atitudine aferată şi pompoasă. Dacă Yahmose n-ar fi fost bolnav s-ar fi dus la el, deşi se îndoia că i-ar fi putut da vreun sfat practic. Probabil că ar fi insistat ca problema să-i fie prezentată lui Imhotep.

Acesta era însă un lucru care trebuia evitat. Iar primul fapt pe care l-ar fi făcut Imhotep ar fi fost să trâmbiţeze tuturor ce s-a întâmplat, ori Renisenb simţea din instinct că totul trebuia să rămână secret, deşi nici ea n-ar fi putut spune de ce.

Nu, singurul cu care vroia să se sfătuiască era Hori. Ca de obicei, Hori ar şti ce e de făcut. El i-ar lua colierul şi odată cu el, supărarea şi frământările. Ar privi-o cu ochii săi blânzi şi gravi şi dintr-o dată ea s-ar simţi din nou liniştită… Poate dacă ar lua-o de lângă copii… Nu, nu era bine. Kait era drăguţă, dar proastă.

Renisenb gândi: „Mai e Kameni… Şi mai e şi bunica”.

Kameni?… Gândul de a vorbi cu Kameni era plăcut. Îi vedea foarte limpede în minte chipul… Expresia feţei devenind interesată… Dorinţa de a-i veni în ajutor… Dar, oare, chiar în ajutor?

De ce acea suspiciune că Nofret şi Kameni fuseseră mai buni prieteni decât doriseră să arate, îi încolţise din nou în minte? Să fi vrut Kameni s-o ajute pe Nofret să-l determine pe Imhotep să se îndepărteze de familia lui? El protestase, jurându-se că n-avusese încotro. Dar era adevărat? Nu-i fusese greu s-o spună. Tot ce spunea Kameni părea firesc şi drept. Râsul său era atât de senin că-ţi venea şi ţie să râzi. Unduirea trupului său când mergea era atât de plăcută… Capul atât de semeţ pe umerii bronzaţi… Ochii cu care te privea… Cu care te privea… Gândurile lui Renisenb se întrerupseră confuze. Ochii lui Kameni nu erau ca ai lui Hori, siguri şi blânzi. Ei cereau, sfidau.

Toate aceste gânduri îi aduseseră un val de sânge în obraji şi-i făcură ochii să strălucească. Totuşi se decise să nu-i spună lui Kameni despre colierul lui Nofret. Nu, se va duce la Esa. Esa o impresionase ieri. Bătrână cum era, avea un discernământ şi un simţ practic pe care nu le puteai întâlni la nimeni altcineva din familie.

Renisenb gândi: „E bătrână, însă va şti ce e de făcut”.

De la prima menţionare a colierului, Esa se uită repede în jur şi-şi duse degetul la buze. Apoi întinse mâna. Renisenb scoase din faldurile rochiei colierul de aur şi-l depuse în palma Esei. Ea şi-l apropie o clipă de ochii-i orbi, apoi îl făcu să dispară în hainele ei. Rosti cu glas scăzut şi autoritar:

— Şi-acum, gata. Casa asta are o mie de urechi. Cea mai mare parte a nopţii mi-am petrecut-o gândind şi am ajuns la concluzia că sunt multe de făcut.

— Tata şi cu Hori au plecat la templul lui Isis să se consulte cu preotul Mersu în privinţa întocmirii unei scrisori către mama ca s-o roage să intervină.

— Ştiu. Bine, lasă-l pe tatăl tău să se ocupe de spiritele morţilor. Ei am să mă ocup de lucruri lumeşti. Când se

întoarce Hori, adu-l la mine. Sunt multe de vorbit, iar în Hori am încredere.

— Hori va şti ce-i de făcut, rosti Renisenb, fericită.

Esa o privi curioasă.

— Te duci des la el, sus, la Mormânt, nu-i aşa? Despre ce vorbiţi?

Renisenb făcu o mişcare vagă cu capul.

— Oh, despre Nil… Şi Egipt… Şi despre felul în care se schimbă lumina şi despre culoarea nisipului şi despre stânci… Însă cel mai adesea nu vorbim deloc. Stăm doar, şi e linişte şi pace, nu-s glasuri certăreţe, nici ţipete de copii şi nici zarvă. Mă gândesc la ale mele fără ca Hori să mă deranjeze. Uneori, când îmi ridic privirea îl văd urmărindu-mă şi atunci zâmbim amândoi… Acolo, sus mă simt fericită.

Esa rosti agale:

— Eşti norocoasă, Renisenb. Ai găsit fericirea care există în propria-ţi inimă. Pentru cele mai multe femei, fericirea constă în cu totul altceva. În a avea grijă de copii, în a râde şi a discuta şi a te certa cu celelalte femei, în a-ţi revărsa dragostea sau supărarea asupra unui bărbat. Fericirea e alcătuită din lucruri mărunte înşirate unul lângă altul ca mărgelele pe aţă.

— Aşa a fost şi viaţa ta, bunico?

— Cea mai mare parte din ea. Acum, însă, sunt bătrână şi-mi petrec mult timp în singurătate şi ochii-mi sunt aproape orbi şi merg greu… Şi în clipele astea îmi dau seama că viaţa nu e numai ceea ce te înconjoară, ci şi ceea ce ai în tine. Dar acum sunt prea bătrână ca s-o iau de la capăt şi atunci îmi hărţui micuţa servitoare şi savurez mâncarea pe care mi-o aduce de la bucătărie şi mă încânt cu parfumul ciorchinilor de struguri şi al licorilor de rodii. Copiii pe care i-am iubit cel mai mult sunt morţi. Tatăl tău, Ra să-l aibă în pază, a fost întotdeauna un prost. L-am iubit când era un băieţel care abia învăţa să meargă, însă acum mă enervează aerele lui de om important. Dintre nepoţi, pe tine

te iubesc, Renisenb… Dar, apropo de nepoţi, unde e Ipy? Nu l-am văzut nici azi, nici ieri.

— E foarte ocupat cu supravegherea strânsului recoltei. Tata i-a dat sarcina asta.

Esa rânji.

— Asta o să-i placă tânărului nostru gânsac. N-o să-şi mai încapă în piele de mândrie şi importanţă. Când vine la masă, trimite-l la mine.

— Da, Esa.

— Cât despre restul, Renisenb, tăcere…

— Vroiai să-mi spui ceva, bunico?

Ipy zâmbea arogant, cu capul uşor înclinat într-o parte, iar în dinţii albi ţinea o floare. Părea foarte mulţumit de sine şi de viaţă în general.

— Dacă-ţi poţi rupe câteva minute din preţiosul tău timp, spuse Esa, ascuţindu-şi privirea ca să-l poată vedea mai bine. Ironia din glasul ei nu-l impresionă deloc pe Ipy.

— Realitatea e că azi sunt foarte ocupat. Trebuie să supraveghez totul cât timp tata e plecat la templu.

— Căţeii latră tare.

Ipy rămase impasibil.

— Hai, bunico, probabil că nu m-ai chemat numai să-mi spui asta.

— Bine-nţeles că nu. Pentru început, îţi reamintesc că această casă e în doliu. Trupul fratelui tău Sobek e încă în mâinile îmbălsămătorilor. Cu toate astea, arăţi atât de voios de parcă ar fi sărbătoare.

Ipy rânji:

— Tu nu eşti ipocrită, Esa. Atunci de ce îmi ceri mie să fiu? Ştii foarte bine că Sobek şi cu mine nu ne-am iubit deloc. A făcut tot ce a putut ca să mă enerveze şi să mă dea de-o parte. M-a tratat ca pe un ţânc. Mi-a dat să fac cele mai umilitoare şi copilăreşti treburi. Adesea îşi bătea joc de mine… Iar când tata a vrut să mă ia asociat împreună cu ceilalţi fraţi, Sobek a fost cel care l-a îndemnat să n-o facă.

— Ce te face să crezi că Sobek îl îndemna să n-o facă? Întrebă tăios Esa.

— Aşa mi-a spus Kameni.

— Kameni? Esa înălţă din sprâncene, îşi dădu peruca de-o parte şi se scărpină în cap. Aşadar, Kameni. Interesant!

— Kameni mi-a spus că aflase de la Henet… Şi doar ştim cu toţii că lui Henet nu-i scapă nimic.

— Şi totuşi, uite că în treaba asta Henet s-a înşelat, rosti sec Esa. E drept că atât Sobek, cât şi Yahmose erau de părere că eşti prea tânăr pentru afaceri… Dar eu am fost… Da, eu l-am împiedicat pe tatăl tău să te includă şi pe tine.

— Tu, bunico? Băiatul o privi de-a dreptul surprins. Apoi i se schimbă expresia. Chipul i se întunecă şi floarea-i căzu din dinţi. De ce ai făcut asta? Ce te priveşte pe tine?

— Treburile familiei sunt şi ale mele.

— Şi tata te-a ascultat.

— Atunci, pe moment, nu, răspunse sec Esa. Dar am să te învăţ ceva, băiete. Femeile acţionează, băiete. Femeile acţionează pe ocolite… Şi învaţă (dacă nu s-au născut cu ştiinţa asta) să exploateze slăbiciunea bărbaţilor. Cred că-ţi aminteşti când am trimis-o pe Henet cu o tablă de joc pe verandă.

— Îmi amintesc. Am jucat cu tata. Şi ce-i cu asta?

— Aţi jucat trei partide şi, de fiecare dată, fiind un jucător mai isteţ, l-ai bătut pe tatăl tău.

— Da.

— Asta-i tot, spuse Esa închizând ochii. Tatălui tău, ca tuturor jucătorilor slabi, nu-i place să piardă… Mai ales în faţa unui mucos. Aşa că şi-a amintit cuvintele mele… Şi a decis că eşti, într-adevăr, prea tânăr ca să-i fii asociat.

Ipy o privi lung, apoi izbucni în râs… Un râs deloc plăcut.

— Eşti deşteaptă, Esa. Da, eşti tu bătrână, însă eşti deşteaptă. E clar că noi doi suntem creierul familiei. Ai câştigat prima partidă, însă pe-a doua eu am s-o câştig, ai să vezi. Aşa că ai grijă, bunico.

— Asta am să şi fac. În schimb, dă-mi voie să-ţi dau şi eu un sfat: ai şi tu grijă de tine. Unul din fraţii tăi e mort, celălalt era cât pe ce să moară. Şi tu eşti fiul tatălui tău. Şi poţi avea aceeaşi soartă.

Ipy râse batjocoritor.

— Eu n-am de ce să mă tem.

— De ce? Şi tu ai ameninţat-o şi ai insultat-o pe Nofret.

— Nofret! Pufni dispreţuitor Ipy.

— Ce-i în capul tău? Întrebă tăios Esa.

— Am planurile mele, bunico, şi te asigur că Nofret şi trucurile spiritului ei n-or să mă deranjeze. Las-o să-şi facă de cap.

Cu un ţipăt Henet năvăli în cameră.

— Băiat prost… Copil imprudent! S-o sfidezi pe moartă! Şi asta după ce am văzut cu toţii puterea ei! Şi nici măcar nu porţi vreo amuletă care să te protejeze!

— Să mă protejeze? Mă protejez singur. Pleacă din calea mea, Henet, am treabă. Am să le arăt leneşilor ălora de ţărani ce înseamnă un adevărat stăpân.

Împingând-o pe Henet într-o parte, Ipy părăsi grăbit încăperea.

— Ascultă-mă, Henet, şi încetează să te mai revolţi împotriva lui Ipy. O fi ştiind el ce face. Comportarea lui e foarte ciudată. În schimb, vreau să-i răspunzi la următoarea întrebare: i-ai spus lui Kameni că Sobek s-a opus ca Imhotep să-l includă şi pe Ipy printre asociaţii săi?

Glasul lui Henet reveni la obişnuitul ton văicăreţ.

— Sunt mult prea ocupată cu treburile casei ca să-mi pierd timpul ducând vorba de colo-colo… Şi să-i spun lui Kameni despre alţii. Nu i-aş fi spus un cuvânt dacă n-ar fi venit el să vorbească cu mine. E un tânăr foarte manierat, asta nu poţi s-o negi, Esa… Şi nu sunt singura care gândeşte aşa… Oh, dragă, nu! Iar dacă o văduvă tânără doreşte să-şi facă o nouă relaţie, ei bine, se orientează spre un tânăr chipeş… Deşi nu ştiu ce-ar spune Imhotep. Kameni e doar un scrib învăţăcel.

— Nu contează ce e Kameni! I-ai spus sau nu că Sobek s-a opus ca Ipy să fie asociat cu el?

— Păi, Esa, nu-mi amintesc. Nu obişnuiesc să duc vorba de colo-colo, asta-i sigur. Dar vorbele zboară şi ştii şi tu că Sobek spunea… ca de altfel şi Yahmose, că Ipy e doar un copilandru… Şi poate Kameni a auzit şi el, nu trebuia să i-o spun eu. Eu nu şuşotesc pe la colţuri… Şi, de altfel, limba ţi-e dată să vorbeşti, iar eu nu sunt mută.

— Asta-i mai mult ca sigur, spuse Esa. Numai că limba poate fi şi o armă cauzatoare de moarte… Şi mai mult decât atât. Sper ca limba ta să nu fi cauzat moartea cuiva, Henet.

— Vai, Esa, cum poţi vorbi aşa! Ce e în mintea ta? Te asigur că n-am spus niciodată vreun cuvânt cuiva fără să fiu convinsă că n-o să se audă mai departe. Sunt atât de devotată întregii familii… Sunt în stare să-mi dau viaţa pentru oricare dintre voi. Oh, devotamentul bătrânei Henet e subestimat. I-am promis dragii lor mame…

— Ha! Rosti Esa, tăindu-i vorba, iată că-mi vine pasărea friptă cu garnitură de praz şi ţelină. Miroase grozav… Dacă eşti atât de devotată, Henet, gustă puţin ca să vedem dacă nu e otrăvită.

— Esa! Se înfioră Henet. Otrăvită! Cum poţi spune una ca asta! E gătită în bucătăria noastră.

— Bine, oricum cineva tot trebuie să guste şi ar fi bine să fii tu aceea, dacă tot spui că eşti gata să-ţi dai viaţa pentru oricare dintre noi. Presupun că moartea nu-i prea dureroasă. Hai, Henet, gustă din pasăre şi din garnitură, să vedem cum sunt. Nu, mulţumesc, nu vreau s-o pierd pe micuţa mea sclavă. E tânără şi veselă. Ţie ţi-a trecut timpul, Henet, şi n-ar conta prea mult dacă ţi se întâmplă ceva. Acum, hai, deschide gura… Delicios, nu-i aşa? Observ că te-ai făcut verde la faţă. Nu-ţi place mica mea glumă? Nu cred. Ha, ha, he he!

CAPITOLUL XVI.

A doua lună de vară – ziua 1.

Consultările de la templu luară sfârşit. Conţinutul final al scrisorii fusese desăvârşit şi transcris. Hori şi cu alţi doi scribi de la templu avuseseră mult de lucru. În sfârşit, primul pas fusese făcut.

Preotul îşi dăduse acordul ca scrisoarea în ciornă să fie citită în public.

„Către preamăritul spirit al lui Ashayet, din partea fratelui şi soţului tău. Şi-a uitat sora fratele? Şi-a uitat mama fiii născuţi din carnea ei? Ştie preaînţeleapta Ashayet că un spirit rău ameninţă viaţa copiilor ei? Deja Sobek, fiul ei, a plecat la Osiris din cauza otrăvii.

Cât ai trăit, te-am tratat cu toate onorurile cuvenite. Ţi-am dat bijuterii şi veşminte, unguente şi parfumuri, şi uleiuri pentru pielea ta. Împreună am mâncat tot ce e mai bun şi am stat în pace şi înţelegere la mesele încărcate. Când ai fost bolnavă, nu m-am reţinut de la nici o cheltuială. Ţi-am adus cel mai bun doctor. Ai fost înmormântată cu toate onorurile şi ceremoniile de rigoare şi ţi s-au procurat toate cele necesare pentru viaţa de dincolo: servitori şi boi, mâncare şi băutură, bijuterii şi haine. Am purtat mulţi ani doliu după tine… Şi doar după mulţi, mulţi ani mi-am luat şi eu o concubină ca să pot trăi ca un bărbat care nu e încă bătrân.

Această concubină e cea care acum le face rău copiilor tăi Nu ştii asta? Mai mult ca sigur că nu ştii. Nu mă îndoiesc că dacă Ashayet ar cunoaşte, n-ar pregeta să vină în ajutorul copiilor născuţi de ea.

Să ştie oare Ashayet, dar răul se produce totuşi, pentru că acea concubină e mai puternică în magia neagră? Totuşi, cu siguranţă, toate astea sunt contra voinţei tale, preamărită Ashayet. De aceea mă gândesc că pe Câmpul Ofrandelor ai rude importante şi ajutoare puternice. Marele şi nobilul Ipy, marele intendent al Vizirului. Apelează la ajutorul lui! De asemenea, fratele mamei tale, marele şi puternicul Mariptah, Nomarhul. Adu-i la cunoştinţă ruşinosul adevăr. Să fie expus la curtea sa. Să fie audiaţi martorii. Cazul să fie

judecat şi poate Nofret va fi condamnată şi i se va interzice să mai facă rău acestei case.

Oh, mărită Ashayet, dacă eşti supărată pe fratele tău, Imhotep, că s-a lăsat influenţat de răutatea acelei femei şi a fost pe cale să-şi nedreptăţească fiii născuţi din carnea ta, gândeşte-te că nu el e singurul care a suferit, ci şi copiii tăi. Iartă-l pe fratele tău, Imhotep, care se zbate pentru sănătatea copiilor".

Scribul şef se opri din citit. Mersu dădu din cap aprobator.

— Exprimarea e bună. Cred că n-a fost nimic omis.

Imhotep se ridică.

— Îţi mulţumesc, părinte. Ofrandele mele vor ajunge la tine mâine, înainte de apusul soarelui – vite, ulei şi în. Apoi vom fixa ziua pentru ceremonie… Să punem bolul cu acest înscris în camera ofrandelor de la Mormânt?

— Totul trebuie făcut de azi în trei zile. Textul trebuie înscris pe bol şi preparativele pentru ritual terminate.

— Cum doreşti. Mi-e teamă să nu se întâmple altă nenorocire.

— Îţi înţeleg foarte bine neliniştea, Imhotep, dar să nu-ţi fie frică. Bunul spirit Ashayet va răspunde cu siguranţă la acest apel, iar rudele ei au autoritate şi putere şi pot să facă dreptate acolo unde e atâta nevoie de ea.

— Fie ca Isis să te audă! Îţi mulţumesc, Mersu… Şi pentru grija şi faptul că l-ai vindecat pe Yahmose. Hai, Hori, avem multe de făcut. Să ne întoarcem acasă. Ah, această scrisoare mi-a luat o greutate de pe inimă. Buna Ashayet n-o să-şi lase fratele la necaz.

Când Hori intră în curte cu sulul de papirus în mână, Renisenb îl aştepta. Veni spre el alergând.

— Hori!

— Da, Renisenb.

— Vrei să vii cu mine la Esa? Vrea să te vadă.

— Desigur. Lasă-mă să întreb numai dacă Imhotep…

Însă Imhotep fusese acaparat de către Ipy şi amândoi păreau cufundaţi într-o discuţie aprinsă.

— Să las doar acest papirus şi lucrurile astea şi merg cu tine, Renisenb.

Când Hori şi Renisenb intrară la Esa, o găsiră arătând mulţumită.

— Iată-l pe Hori, bunico. Ţi l-am adus imediat ce l-am găsit.

— Bine. E plăcut afară?

— D…da, cred că da. Renisenb păru oarecum uşor descumpănită.

— Atunci, dă-mi bastonul. Vreau să mă plimb puţin prin curte.

Renisenb fu surprinsă, căci Esa părăsea foarte rar casa. O conduse, luând-o de braţ. Traversară holul principal şi ieşiră afară, pe verandă.

— Vrei să stăm aici, bunico?

— Nu, fetiţo, vreau să merg până la lac.

Esa înainta încet, însă cu toate că şchiopăta, se ţinea bine pe picioare şi nu dădea nici un semn de oboseală. Privind în jur, alese un loc lângă un mic strat de flori proaspăt sădite, peste care un bătrân smochin îşi proiecta umbra binecuvântată.

Apoi, odată aşezată, rosti satisfăcută:

— Aşa! Acum putem vorbi fără să fim auziţi.

— Eşti înţeleaptă, Esa, rosti Hori aprobator.

— Despre ceea ce vom vorbi nu trebuie să ştim decât noi trei. Am încredere în tine, Hori. Eşti la noi de când erai un băieţel. Întotdeauna ai fost credincios şi discret şi înţelept. Renisenb mi-e cea mai dragă dintre toţi nepoţii. Nu trebuie să i se întâmple nimic rău, Hori.

— N-o să i se întâmple, Esa.

Hori nu-şi ridicase glasul, însă tonul lui şi expresia feţei când îşi încrucişă privirea cu a Esei, o satisfăcură pe deplin.

— Ai spus-o bine, Hori… Calm, fără ardoare, ci ca un om care ştie ce spune. Şi acum, povesteşte-mi ce s-a stabilit azi.

Hori îi rezumă conţinutul scrisorii solemne. Esa ascultă cu atenţie.

— Acum, fii atent, Hori, şi uită-te la asta. Scoase colierul cu leii de aur şi i-l întinse. Apoi adăugă: Spune-i, Renisenb, unde l-ai găsit.

Renisenb se conformă. Esa întrebă:

— Ei bine, care e părerea ta?

Hori rămase tăcut câteva clipe, apoi întrebă:

— Esa, tu eşti bătrână şi înţeleaptă. Tu ce crezi?

Esa răspunse:

— Hori, tu nu eşti din aceia care vorbesc fără să se bazeze pe ceva. Spune-mi, Hori, nu-i aşa că ai ştiut încă de la început cum a murit Nofret?

— Bănuiesc care e adevărul, Esa, dar nu-i decât o bănuială.

— Exact. Acum avem doar o bănuială. Şi totuşi, aici, lângă lac unde suntem numai noi trei, bănuiala aceasta poate fi destăinuită… Iar după aceea n-o să mai vorbim despre ea. Părerea mea e că există trei explicaţii pentru tragediile petrecute. Prima ar fi că păstorul a spus adevărul cu privire la faptul că a văzut fantoma lui Nofret, întoarsă dintre cei morţi, iar ea e foarte hotărâtă să se răzbune în continuare pe familia noastră, provocând moarte şi durere. Se poate să fie aşa… Asta o spun şi preoţii şi ceilalţi, iar noi ştim că, într-adevăr, bolile sunt cauzate de spiritele rele. Numai că eu, care sunt bătrână şi nu prea cred tot ce spun preoţii şi lumea, sunt de părere că există alte explicaţii.

— Şi anume? Întrebă Hori.

— Să admitem că Nofret a fost omorâtă de Satipy, că la câtva timp după aceea, în acelaşi loc, Satipy a văzut fantoma lui Nofret şi, îngrozită, a căzut şi a murit. Toate astea sunt destul de clare. Dar să trecem acum la cealaltă ipoteză conform căreia cineva, din motive pe care încă nu le cunoaştem, a dorit să provoace moartea celor doi fii ai lui Imhotep, şi că acel cineva a contat pe o superstiţie înfricoşătoare, atribuind faptele acţiunii spiritului lui Nofret – o explicaţie deosebit de convenabilă.

— Cine ar fi vrut să-i omoare pe Yahmose şi Sobek? Strigă Renisenb.

— În nici un caz vreun servitor, spuse Esa, ei n-ar cuteza. Asta face să rămână puţine persoane dintre care să alegem.

— Unul dintre noi? Dar, nu poate fi adevărat, bunico!

— Întreabă-l pe Hori, rosti sec Esa. Cred că ai observat că el n-a protestat.

Renisenb se întoarse spre el.

— Hori… De bună seamă…

Hori scutură grav din cap.

— Renisenb, tu eşti tânără şi credulă. Tu crezi că toţi cei pe care-i cunoşti şi-i iubeşti sunt exact cum îi vezi tu. Tu nu cunoşti natura umană, nu ştii câtă perfidie… Şi, da, câtă răutate poate conţine.

— Dar cine… cine…?

Esa interveni brutal.

— Să ne întoarcem la povestea pe care ne-a zis-o păstorul. Spunea că a văzut-o pe Nofret în veşmântul ei colorat şi purtând colierul cu lei. În cazul în care n-a fost vorba de un spirit, înseamnă că a văzut exact ceea ce a spus c-a văzut… Ceea ce înseamnă că a zărit o femeie care, în mod deliberat, încerca să treacă drept Nofret. Putea fi Kait… Putea fi Henet… Puteai fi tu, Renisenb! De la distanţă, putea fi oricine, purtând veşmânt de femeie şi perucă. Sstt… Lasă-mă să continui. Altă posibilitate ar fi aceea că băiatul a minţit. A spus o poveste pe care fusese învăţat s-o zică. A ascultat de cineva care avea dreptul să-i comande şi era prea sărac cu duhul pentru a înţelege cu adevărat însemnătatea istorioarei pe care, prin daruri, sau prin vorbe mieroase, fusese convins s-o spună. Asta n-o s-o ştim niciodată, căci băiatul e mort… E doar o presupunere. Sunt înclinată să cred că băiatul a spus o poveste învăţată pe de rost. Întrebat, mai în amănunţime, ceea ce trebuia să se întâmple azi, povestea s-ar fi dovedit o minciună… Cu puţină răbdare nu e greu de ghicit dacă un copil minte sau nu.

— Deci, tu crezi că avem un criminal printre noi? Întrebă Hori.

— Da. Dar tu?

— Şi eu.

Renisenb îi privea pe rând, înspăimântată.

Hori continuă:

— Numai că nu-mi sunt deloc clare motivele.

— De acord, spuse Esa. De aceea sunt îngrijorată. Nu ştiu cine va fi următorul.

Renisenb izbucni:

— Dar… Unul dintre noi?

Esa răspunse plat:

— Da, Renisenb, unul dintre noi. Henet sau Kait sau Ipy, sau Kameni, sau chiar Imhotep… Da, sau Esa sau Hori, ori chiar, zâmbi… Renisenb.

— Ai dreptate, Esa, spuse hotărât Hori. Trebuie să ne includem şi pe noi.

— Dar de ce? Glasul lui Renisenb era plin de oroare. De ce?

— Dacă am cunoaşte asta, am fi foarte aproape de a şti tot ce dorim, spuse Esa. Noi ne luăm numai după cine a fost atacat. Amintiţi-vă că Sobek a venit pe neaşteptate lângă Yahmose, după ce Yahmose începuse să bea. De aceea e sigur că se urmărea omorârea lui Yahmose şi mai puţin sigur că se dorea otrăvirea lui Sobek.

— Dar cine să fi vrut să-l ucidă pe Yahmose? Întrebarea lui Renisenb suna sceptic. Nu încape nici o îndoială că, dintre noi toţi, Yahmose e singurul care n-are duşmani. El e mereu blând şi amabil.

— Din cauza asta, e limpede că n-a fost vorba de o ură personală, spuse Hori. După cum zice Renisenb, Yahmose nu e genul de om care să aibă duşmani.

— Nu, răspunse Esa. Motivul trebuie căutat în altă parte. E vorba, fie de ură împotriva întregii familii, fie de acea pizmă împotriva căreia, ne avertizează maximele lui Ptahotep.

— Voinţa de a face rău care îşi află în ea însăşi explicaţia şi justificarea.

— Înţeleg ce vrei să spui, Esa, rosti Hori. Însă, ca să putem ajunge la vreo concluzie, trebuie să analizăm lucrurile din perspectiva viitorului.

Esa dădu cu putere din cap şi peruca sa mare îi alunecă pe-o ureche. Deşi arăta caraghios, nimănui nu-i veni să râdă.

— Analizează-le, atunci, zise ea.

Hori rămase tăcut câteva clipe, cu ochii gânditori. Cele două femei aşteptau. În cele din urmă, vorbi:

— Dacă Yahmose murea, aşa cum se intenţiona, cei care ar fi beneficiat de pe urma morţii lui ar fi fost ceilalţi doi fii ai lui Imhotep, Sobek şi Ipy… Mai ales Sobek.

— O parte din moşie ar fi rămas, fără îndoială, copiilor lui Yahmose, dar administrarea acesteia ar fi fost în mâinile unchilor lor. Cu siguranţă, Sobek ar fi avut cel mai mult de câştigat. El ar fi preluat funcţia de preot al lui Ka în lipsa lui Imhotep şi şi-ar fi însuşit-o definitiv după moartea acestuia. Însă, deşi el ar fi fost cel mai câştigat, nu el e vinovatul, din moment ce a băut din vinul otrăvit, cu atâta plăcere, fapt care i-a cauzat şi moartea. Prin urmare, după părerea mea, de pe urma morţii celor doi fraţi putea beneficia o singură persoană, iar acea persoană e Ipy.

— De acord, spuse Esa. Observ, Hori, că ai o minte ascuţită şi-ţi apreciez logica. Dar, hai să-l analizăm pe Ipy. E tânăr şi n-are răbdare, de cele mai multe ori judecă prost la vârsta la care îndeplinirea dorinţelor sale i se pare lucrul cel mai important în viaţă. E supărat şi pornit pe fraţii lui mai mari şi consideră că i s-a făcut o mare nedreptate că n-a fost inclus şi el printre asociaţii lui Imhotep. De asemenea, se pare că tânărul Kameni i-a spus anumite lucruri necugetate…

— Kameni?

Cea care intervenise fusese Renisenb. Imediat ce rosti cuvântul, se înroşi ca focul şi-şi muşcă buza. Hori întoarse

capul şi o privi. O privire blândă, lungă şi pătrunzătoare totodată care, fără să poată spune cum şi de ce, îi făcu rău. Esa îşi întinse gâtul şi se miji la ea.

— Da, spuse ea. Kameni. Că a fost pus sau nu de Henet, e altă treabă. Fapt este că Ipy e ambiţios şi arogant şi răzvrătit împotriva fraţilor săi mai mari care erau investiţi cu autoritate şi era hotărât să se impună căci, după cum mi-a spus acum câtva timp, el e cel mai deştept din familie.

Glasul Esei suna sec.

Hori întrebă:

— Ţi-a spus asta ţie?

— A fost destul de amabil să mă includă şi pe mine, alături de el, în minţile luminate ale familiei.

Renisenb întrebă, neîncrezătoare:

— Crezi că Ipy i-a otrăvit în mod deliberat pe Yahmose şi Sobek?

— Consider că e posibil, nimic mai mult. Ceea ce dezbatem acum e doar o ipoteză, o bănuială… N-avem încă nici o dovadă. Oamenii şi-au omorât fraţii încă de la începuturile lumii, ştiind că omorurile nu erau pe placul zeilor, şi totuşi ura şi pizma au fost mai puternice… Iar dacă Ipy a făcut-o, n-o să ne fie prea uşor s-o dovedim căci Ipy, sunt absolut convinsă, e foarte isteţ.

Hori încuviinţă.

— Însă, cum spuneam, ceea ce dezbatem noi aici, sub smochin, e doar o bănuială. Şi sub acest aspect, al bănuielii, o să-i analizăm pe toţi ceilalţi membrii ai familiei. Cum am mai spus, exclud servitorii, căci nu cred nici în ruptul capului că vreunul din ei ar fi îndrăznit să facă aşa ceva. Însă n-o exclud pe Henet.

— Henet? Strigă Renisenb. Dar Henet ne e tuturor devotată! Ne-o spune fără încetare.

— E uşor să faci minciuna să pară adevăr. O cunosc pe Henet de mult timp. Am cunoscut-o de când era tânără, când a venit aici cu mama ta. Era o rudă de-a ei… Săracă şi nefericită. Bărbatul ei nu avusese grijă de ea – într-adevăr,

Henet n-a fost niciodată gingaşă şi atrăgătoare – şi divorţase de ea. Singurul ei copil a murit de mic. A venit aici susţinând că-i era devotată mamei tale, însă eu i-am văzut ochii urmărind-o prin casă şi prin curte şi îţi spun, Renisenb, nu era pic de dragoste în ei. Nu, erau mai degrabă marcaţi de acreală şi invidie… Aşa că, n-am deloc încredere în devotamentul de care tot vorbeşte.

— Spune-mi, Renisenb, tu ţii la Henet? Întrebă Hori.

— N…nu. Nu pot. Îmi reproşez adesea că nu pot s-o sufăr.

— Oare nu din cauză că, instinctiv, ştii că vorbele ei sunt false? Ţi-a demonstrat, vreodată, renumita ei dragoste pentru tine printr-un serviciu concret? N-a băgat zâzanie între voi toţi şuşotind şi repetând lucruri menite să rănească şi să provoace supărări?

— Da… Da, asta-i foarte adevărat.

Esa cârâi sec.

— Ai şi ochi şi urechi, bunule Hori.

Renisenb adăugă:

— Însă tata are încredere şi ţine la ea.

— Fiul meu e prost şi aşa a fost mereu, spuse Esa. Tuturor bărbaţilor le place să fie flataţi… Iar Henet n-a făcut economie de linguşeli şi proslăviri. S-ar putea ca într-adevăr să-i fie devotată, uneori cred asta, însă sunt absolut convinsă că nimănui altcuiva.

— Dar cu siguranţă n-ar… N-ar ucide! Protestă Renisenb. De ce să fi vrut să otrăvească pe vreunul din noi? Ce-ar fi câştigat?

— Nimic. Nimic. Cât despre „de ce”… N-am idee ce e în capul ei. Ce crede, ce simte, nu ştiu. Însă uneori mă gândesc că, în spatele purtării sale umile şi linguşitoare, se ascund lucruri stranii. Iar dacă e aşa, motivele ei sunt motivele pe care noi, eu şi tu, Hori, le-am înţelege.

Hori încuviinţă.

— Ăsta e un rău care vine dinăuntru. I-am vorbit odată lui Renisenb despre asta.

— Iar eu nu te-am înţeles, spuse Renisenb. Acum, însă, încep să înţeleg. Totul a început odată cu venirea lui Nofret… Atunci mi-am dat seama că niciunul dintre noi nu era ceea ce crezusem eu a fi. Asta m-a speriat… Iar acum… Dădu neajutorată din umeri – nu văd în jur decât teamă.

— Teama provine doar din incompleta înţelegere a lucrurilor, zise Hori. În momentul în care vom şti, n-o să ne mai fie teamă, Renisenb.

— Mai e, desigur, şi Kait, reveni Esa la subiect.

— Nu Kait! Protestă Renisenb. Kait n-ar fi încercat să-l omoare pe Sobek. E de neconceput.

— Nimic nu e de neconceput, spuse Esa. Cel puţin atât lucru am învăţat de-a lungul întregii mele vieţi. Kait este cu desăvârşire proastă, iar eu n-am avut niciodată încredere în femeile proaste. Sunt periculoase. Nu văd decât ceea ce le înconjoară strict, şi atunci doar un singur lucru. Kait trăieşte într-o lume restrânsă formată din ea, copiii ei şi Sobek, ca tată al copiilor ei. Se poate să-i fi trecut prin cap că înlăturându-l pe Yahmose şi-ar face copiii bogaţi. Sobek n-a fost niciodată prea bine văzut de Imhotep… Era pripit, nu se putea controla şi nu era deloc maleabil. Yahmose era fiul pe care Imhotep se baza. Însă o dată Yahmose înlăturat, Imhotep ar fi trebuit să se bazeze pe Sobek. Cam aşa cred eu că a judecat Kait.

Renisenb se înfioră. Împotriva voinţei sale, trebuia să recunoască adevărul celor spuse de Esa privind atitudinea lui Kait faţă de viaţă. Toată blândeţea ei, tandreţea, dragostea ei calmă erau îndreptate spre copiii săi. Pentru ea, altă lume decât cea formată din copiii săi, Sobek şi ea, nu exista. Curiozitatea şi interesul ei nu depăşeşte cadrul familiei.

Renisenb rosti încetişor:

— Dar cu siguranţă s-ar fi gândit că Sobek poate oricând să se întoarcă, cum a şi făcut-o, însetat şi să bea din vin.

— Nu, spuse Esa. Nu cred că s-ar fi gândit. După cum am zis Kait e proastă. Ea ar fi gândit numai ce ar fi vrut să

gândească… L-ar fi văzut pe Yahmose bând şi murind şi toată povestea căzând pe intervenţia magică a relei şi frumoasei Nofret. Ea n-ar fi văzut decât un lucru simplu… Nicidecum diverse posibilităţi şi probabilităţi şi, din moment ce ea nu vroia ca Sobek să moară, nu i-ar fi trecut nicicum prin minte că el s-ar fi putut întoarce pe neaşteptate.

— Iar acum Sobek e mort şi Yahmose trăieşte! Ce îngrozitor trebuie să fie pentru ea, dacă tot ce ne-ai sugerat e adevărat!

— Aşa se întâmplă când eşti prost, spuse Esa. Lucrurile iau o cu totul altă întorsătură de cum le-ai plănuit.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Şi acum am ajuns la Kameni.

— Kameni?

Renisenb se strădui să pronunţe cuvântul cu calm, fără protest. Din nou se simţi stingherită de privirea lui Hori.

— Da, nu-l putem exclude pe Kameni. Aparent, n-are nici un motiv să ne facă rău… Dar, de fapt, ce ştim noi despre el? Că vine din nord, din acelaşi loc ca şi Nofret. A ajutat-o – cu voie sau fără voie, cine poate ştii?

— Să-l facă pe Imhotep să se întoarcă împotriva propriilor săi copii. L-am urmărit de multe ori, însă adevărul e că nu pot spune nimic despre el. În mare, mi se pare un tânăr obişnuit, cu o oarecare agerime a minţii şi, de asemenea, pe lângă faptul că e chipeş, are ceva anume care atrage femeile. Da, femeile îl vor plăcea întotdeauna pe Kameni şi totuşi eu cred, deşi s-ar putea să greşesc, că el nu e cu adevărat sensibil la sentimentele lor. Pare mereu vesel şi senin şi n-a fost prea afectat de moartea lui Nofret.

Dar totul poate fi o aparenţă. Cine poate spune cu certitudine ce e în sufletul unui om? Un bărbat tare poate cu uşurinţă să joace un rol… Să se prefacă. Dacă în realitate moartea lui Nofret l-a marcat foarte tare şi acum caută s-o răzbune? A omorât-o pe Satipy, care o omorâse pe Nofret, şi Yahmose, soţul ei, trebuia să moară şi el? Da, la fel şi Sobek, care a ameninţat-o… Şi Kait care i-a făcut mici

şicane, şi Ipy care a urât-o şi el? Pare fantastic, dar cine poate spune?

Esa se opri. Se uită la Hori.

— Cine poate spune, Esa?

Esa îl privi răutăcios.

— Poate ne poţi spune tu, Hori? Cred că ştii, nu-i aşa?

Hori rămase tăcut câteva clipe, apoi zise:

— Am bănuiala mea referitor la cine a otrăvit vinul şi de ce… Dar nu-mi e încă prea clar… Şi chiar că nu văd… Se opri o clipă încruntându-se, apoi clătină din cap. Nu, nu pot să acuz în mod cert.

— Acum înşirăm doar ipoteze. Continuă, Hori, vorbeşte!

Hori dădu din cap.

— Nu, Esa. E doar o bănuială tulbure… Şi dacă ar fi adevărat e mai bine pentru tine să nu ştii. Poate fi periculos. Acelaşi lucru e valabil şi pentru Renisenb.

— Atunci şi pentru tine e periculos, Hori.

— Da, e periculos… Cred, Esa, că noi toţi suntem în pericol… Deşi Renisenb poate mai puţin.

Un timp, Esa îl privi fără să vorbească. În cele din urmă spuse:

— Aş da orice să ştiu ce e în mintea ta, Hori.

Hori nu răspunse imediat. După un timp, în care păru să reflecteze, spuse:

— Singurul mod de a afla ce e în mintea unui om este să-l urmăreşti cum se poartă. Dacă purtarea lui e ciudată, stranie, dacă nu e el însuşi…

— Îl suspectezi? Întrebă Renisenb.

— Nu, răspunse Hori. Chiar asta vroiam să spun. Un bărbat care se gândeşte să facă rău, care are intenţii rele, face tot posibilul să şi le ascundă. Prin urmare, nu-şi permite să se poarte ciudat…

— Un bărbat? Întrebă Esa.

— Bărbat sau femeie, e totuna.

— Înţeleg, spuse Esa, aruncându-i o privire tăioasă. Apoi zise: Dar noi trei? Ce bănuială poate plana asupra noastră?

— Şi despre asta trebuie să vorbim, răspunse Hori. Mie mi s-a acordat foarte multă încredere. Încheierea contractelor şi vânzarea recoltelor au fost în mâinile mele. Ca scrib, am avut acces la toate datele şi, în special, am făcut toate socotelile. S-ar fi putut să le fi falsificat… Cum a descoperit Kameni că s-a întâmplat în nord. Atunci Yahmose ar fi început să mă suspecteze. Era, deci, imperios necesar pentru mine să-l reduc la tăcere. Zâmbi uşor la propriile-i cuvinte.

— Oh, Hori, zise Renisenb, cum poţi spune aşa ceva! Nimeni dintre cei ce te cunosc n-ar crede una ca asta.

— Nimeni nu poate cunoaşte pe altul, Renisenb. Dă-mi voie să ţi-o spun o dată.

— Şi eu? Întrebă Esa. În cazul meu, în ce-ar consta bănuiala? Ei bine, eu sunt bătrână. Când îmbătrâneşti, se întâmplă uneori ca mintea să o ia razna, să urăşti ceea ce înainte iubeai. S-ar putea să mă simt agasată de copiii copiilor mei şi să caut să-mi distrug propria-mi stirpe. E o nenorocire care ţi se poate întâmpla uneori, când eşti bătrân.

— Dar eu? Întrebă Renisenb. De ce-aş fi încercat să-mi omor fraţii pe care îi iubesc?

Hori spuse:

— Dacă Yahmose şi Sobek şi Ipy mureau, tu ai fi rămas singurul copil al lui Imhotep. El ţi-ar fi găsit un soţ şi tot ce e aici ar fi devenit al tău… Iar tu şi soţul tău aţi fi fost tutorii copiilor lui Yahmose şi ai lui Sobek.

Apoi zâmbi.

— Însă aici, sub smochin, nu te suspectăm, Renisenb.

— Sub smochin, sau fără smochin, noi te iubim, zise Esa.

CAPITOLUL XVII.

A doua lună de vară – ziua 1

— Ai ieşit prin urmare din casă? Zise Henet, năvălind, în timp ce Esa intra în cameră. N-ai mai făcut asta de aproape un an!

Ochii ei priveau interogativ spre Esa.

— Oamenii bătrâni au toane, răspunse Esa.
— Te-am văzut şezând lângă lac… Cu Hori şi Renisenb.
— Ambii sunt o companie plăcută. Există oare ceva ce nu vezi tu, Henet?
— Zău, Esa, nu ştiu ce vrei să spui! Unde stăteai, oricine putea să te vadă.
— Dar nu destul de aproape ca să mă şi audă.
Esa rânji, iar Henet făcu pe supărata.
— Nu ştiu de ce eşti atât de răutăcioasă cu mine, Esa! Mereu mă înţepi. Sunt prea ocupată cu treburile casei ca să trag cu urechea la ce discută alţii. Ce mă interesează ce spune lumea?
— Asta mă-ntreb şi eu de multe ori.
— Dacă n-ar fi Imhotep care mă apreciază…
Esa i-o reteză scurt:
— Da, dacă n-ar fi Imhotep! Căci tu de Imhotep depinzi, nu? Dacă i s-ar întâmpla ceva lui Imhotep…
Fu rândul lui Henet să intervină:
— Lui Imhotep n-o să i se întâmple nimic!
— De unde ştii, Henet? Totul e în deplină siguranţă în casa asta? Lui Yahmose şi lui Sobek li s-au întâmplat.
— Adevărat… Sobek a murit… Iar Yahmose era cât pe ce să-şi dea duhul…
— Henet! Esa se aplecă în faţă. De ce zâmbeşti când spui asta?
— Eu? Eu zâmbesc? Henet se fâstâci. Visezi, Esa! Cum aş putea zâmbi… Într-un astfel de moment… Când vorbesc despre lucrurile astea îngrozitoare!
— E drept că sunt aproape oarbă, spuse Esa, dar nu-s oarbă de tot. Uneori, în jocul luminii, văd chiar foarte bine. De multe ori se întâmplă ca cineva, care stă de vorbă cu o persoană despre care ştie că nu vede bine, să nu se controleze, şi îşi permite să afişeze o expresie pe care, în alte condiţii, s-ar feri din răsputeri s-o arate. Aşa că te întreb încă o dată: De ce zâmbeşti cu atâta satisfacţie?
— Tot ce spui e jignitor… Foarte revoltător!

— Acum eşti speriată.

— Cine n-ar fi cu tot ce se petrece în casa asta? Strigă ascuţit Henet. Tuturor ne e frică, sunt sigură, de spiritele rele care s-au întors dintre moarte ca să ne tortureze! Însă ştiu eu despre ce-i vorba, l-ai ascultat pe Hori. Ce ţi-a spus despre mine?

— Ce ştie Hori despre tine, Henet?

— Nimic… Absolut nimic. Mai bine m-ai întreba ce ştiu eu despre el.

Privirea Esei deveni tăioasă.

— Ei bine, ce ştii?

Henet clătină din cap.

— Ah, toţi o dispreţuiţi pe sărmana Henet! Credeţi că e urâtă şi proastă. Dar eu ştiu ce se petrece! Ştiu o grămadă de lucruri… Aproape tot ce se întâmplă în casa asta. Oi fi eu proastă, dar ştiu să număr câte boabe de fasole se pun pe un rând. Poate că văd şi înţeleg mai bine decât deştepţii ca Hori. Când se întâmplă să mă întâlnesc cu el undeva, se uită la mine de parcă ar vedea ceva dincolo de mine, în spatele meu, ceva ce de fapt nu există acolo. Ar face mai bine să se uite la mine, aşa să ştie! Poate mă crede neînsemnată şi proastă… Dar nu totdeauna cel care ştie tot e şi deştept. Satipy credea că e deşteaptă şi unde-i acum, pot să te-ntreb?

Se opri cu un aer triumfător… Apoi păru să fie cuprinsă de-o remuşcare, bătu vizibil în retragere, uitându-se neliniştită la Esa.

Dar Esa părea cufundată în propriile-i gânduri. O expresie aproape speriată, tulburată, i se aşternu pe chip. Rosti în surdină:

— Satipy…

Henet vorbi pe tonul ei obişnuit, plângăcios:

— Îmi pare rău, Esa, crede-mă, îmi pare rău că mi-am ieşit din fire. Zău, nu ştiu ce-a fost cu mine. Nu cred nimic din tot ce-am spus…

Esa i-o reteză:

— Pleacă, Henet. Nu contează dacă crezi sau nu ce-ai spus. Ai rostit însă o frază care îmi dă de gândit… Pleacă, Henet, şi te avertizez… Ai grijă ce spui şi ce faci. Nu mai vreau morţi în casa asta. Sper să înţelegi.

Totul e teamă…

Renisenb rostise aceste cuvinte în mod automat, în timpul discuţiei de lângă lac. Abia după aceea înţelese adevărul conţinut de ele.

Se ridică mecanic să meargă spre Kait care stătea înconjurată de copii lângă micul pavilion, însă paşii îi deveniră şovăielnici ca, în final, să refuze s-o mai poarte.

Descoperi că-i era teamă să i se alăture lui Kait, să-i privească faţa plată şi placidă care putea fi faţa unei criminale. O văzu pe Henet ieşind în fugă de pe verandă şi întorcându-se din nou; obişnuita ei senzaţie de repulsie păru să se intensifice. Disperată, se întoarse către poartă şi în clipa următoare se întâlni cu Ipy care tocmai intra cu capul sus şi cu un zâmbet şmecher pe chipul său impertinent.

Renisenb se trezi privindu-l lung. Ipy, răsfăţatul familiei, copilaşul frumos şi încăpăţânat pe care-l părăsise când plecase cu Khay…

— Ei, Renisenb, ce e? De ce te uiţi la mine atât de ciudat?

— Zău?

— Ai o expresie neghioabă ca a lui Henet, spuse Ipy râzând.

Renisenb scutură din cap.

— Henet nu e neghioabă. E foarte isteaţă.

— Ceea ce ştiu este că e plină de răutate. De fapt, ea e pacostea casei. Am de gând să scap de ea.

Gura lui Renisenb se deschise şi se închise la loc. Şopti:

— S-o dai afară!

— Draga mea soră, ce se întâmplă cu tine? Ai văzut şi tu spiritele rele ca acel nenorocit şi neghiob păstor?

— Pentru tine toţi sunt neghiobi?

— Băiatul acela sigur era. Ei bine, recunosc că nu suport prostia. Am avut prea mult parte de ea. Nu-i deloc plăcut, pot să-ţi spun, să fii blagoslovit cu doi fraţi mai mari care nu-s în stare să vadă dincolo de vârful nasului! Acum că s-a dus şi a rămas doar tata cu care să tratez, ai să vezi diferenţa! Tata va face ceea ce-i voi spune eu.

Renisenb se uită la el. Părea mai frumos şi mai arogant ca niciodată. Emana o vitalitate, o senzaţie de viaţă clocotitoare şi vigoare, care o izbiră în mod deosebit. O anume conştiinţă a propriei valori părea să stea la baza acestei vizibile transformări.

Renisenb spuse tăios:

— Fraţii mei nu s-au dus amândoi, cum ai spus. Yahmose trăieşte.

Ipy o privi cu un aer ironic.

— Şi crezi că va mai fi vreodată cum a fost?

— De ce nu?

Ipy râse.

— De ce nu? Ei bine, dă-mi voie să-ţi spun că nu-s de acord cu tine. Yahmose e terminat, distrus… O să se poată doar târî de ici-colo şi să moţăie la soare. Dar nu mai e bărbat. A fost salvat de la otrăvire, dar, după cum vezi, nu face nici un progres şi nici nu va face.

— Asta s-o crezi tu! Protestă Renisenb. Doctorul a spus că în scurt timp va fi din nou sănătos şi puternic cum a fost.

Ipy ridică din umeri.

— Doctorii nu ştiu chiar totul. Fac pe înţelepţii şi folosesc vorbe mari. Blesteam-o pe reaua Nofret, dacă-ţi place… Însă Yahmose, dragul tău frate Yahmose, e osândit pe viaţă.

— Tu nu te temi, Ipy?

— Să mă tem? Eu? Băiatul începu să râdă, cu capul dat pe spate.

— Nofret nu te-a iubit câtuşi de puţin, Ipy.

— Atât timp cât eu nu vreau, nimic nu mă poate atinge, Renisenb! Sunt încă foarte tânăr, dar fac parte dintre acei oameni născuţi să reuşească. Cât despre tine, Renisenb, ai

face bine să fii de partea mea, mă auzi? Adesea mă tratezi ca pe-un copil fără minte. Dar nu mai sunt. Fiecare lună care trece îţi va dovedi asta. Curând, în casa aceasta, nu se va face decât ceea ce voi dori eu. Ordinele pe care le va da tata vor fi doar rostite de el, dar cel care le va concepe voi fi eu!

Făcu doi paşi, se opri şi spuse peste umăr:

— Aşa că ai grijă, Renisenb, să nu încep să fiu nemulţumit de tine.

În timp ce Renisenb rămase privind lung după el, auzi paşi şi, întorcându-se, o văzu pe Kait lângă ea.

— Ce vroia Ipy, Renisenb?

Renisenb rosti încet:

— A spus că în curând el va fi stăpân aici.

— Zău? Eu cred că dimpotrivă.

Ipy urcă vioi treptele verandei şi intră în casă.

Vederea lui Yahmose pe rogojină păru să-i facă plăcere. Spuse şmechereşte:

— Ei, cum îţi merge, frate? N-o să te mai vedem niciodată pe câmp? Nu înţeleg cum de nu s-a ales praful de toate, fără tine!

Yahmose rosti cu voce slabă:

— Nu pricep de loc. Otrava e acum eliminată din corp. De ce nu-mi recapăt puterile? Azi dimineaţă am încercat să merg şi nu m-au ţinut picioarele. Sunt moale… Moale… Şi, ce-i mai rău, cu fiecare zi mă moleşeşte şi mai tare.

Ipy dădu din cap cu o milă prefăcută, compătimitoare.

— Asta e într-adevăr rău. Şi doctorii nu pot să te ajute?

— Asistentul lui Mersu vine în fiecare zi. Nici el nu-mi înţelege starea. Beau ceaiuri foarte concentrate. În fiecare zi se rostesc rugăciuni. Mi se prepară mâncare specială, foarte hrănitoare. Nu există nici un motiv, m-a asigurat doctorul, ca să nu-mi recapăt în foarte scurt timp puterile. Şi totuşi, parcă mă sfârşesc.

— Asta-i rău, spuse Ipy.

Îşi continuă drumul îngânând un cântecel în surdină până ce dădu peste tatăl său şi Hori adânciţi în nişte socoteli. Chipul lui Imhotep, neliniştit şi îngrijorat, se lumină la vederea mult iubitului său fiu.

— Iată-l pe Ipy al meu. Ce ai să-mi raportezi despre treburile domeniului?

— Totul merge strună, tată. Am recoltat orzul. Avem o recoltă bogată.

— Da, să-i mulţumim lui Ra că treburile merg bine în afară. De-ar merge tot aşa şi în casă! Îmi pun toată încrederea în Ashayet... Ea n-o să refuze să ne-ajute în nenorocirea noastră. Sunt îngrijorat în privinţa lui Yahmose. Nu pot înţelege această oboseală... Slăbiciunea extraordinară de care e cuprins.

Ipy surâse cu îngâmfare.

— Yahmose a fost mereu un slăbănog, spuse el.

— Nu-i adevărat, răspunse cu voce joasă Hori. Întotdeauna a fost puternic şi sănătos.

Ipy rosti atotştiutor:

— Sănătatea unui om depinde de curajul lui. Yahmose n-a avut niciodată nici un pic de curaj. Îi era frică până şi să dea ordine.

— Încă nu-i târziu pentru asta, interveni Imhotep. În aceste ultime luni Yahmose s-a dovedit a fi foarte autoritar. Am fost chiar surprins. Ceea ce mă îngrijorează e lipsa lui de vlagă. Mersu m-a asigurat că, odată înlăturate efectele otrăvii, recuperarea va fi uşoară.

Hori puse sulurile de papirus de-o parte.

— Există şi alte otrăvuri, spuse liniştit.

— Ce vrei să zici? Întrebă Imhotep, răsucindu-se spre el.

— Se cunosc otrăvuri care nu acţionează imediat, violent. Sunt insidioase. Luate câte puţin în fiecare zi, se acumulează în organism şi abia doar după multe luni de slăbiciune se ajunge la moarte... Printre femei se cunoaşte asta... Unele le folosesc ca să scape de bărbaţii lor, făcând ca moartea să pară naturală.

Imhotep păli.

— Vrei să insinuezi că… Că asta se întâmplă şi cu Yahmose?

— Am sugerat doar că ar fi o posibilitate. Deşi mâncarea lui e gustată înainte de un sclav, precauţia asta e inutilă, căci cantitatea de otravă introdusă la o masă e prea mică pentru a avea un efect dăunător imediat.

— Prostii! Strigă Ipy. Toate astea-s prostii! Nu cred că există asemenea otrăvuri. Eu n-am auzit niciodată de ele.

Hori îşi ridică privirea.

— Tu eşti foarte tânăr, Ipy. Mai sunt multe lucruri de care n-ai auzit.

Imhotep exclamă:

— Dar ce putem face? Am apelat la Ashayet. Am trimis ofrande la templu… Deşi n-am crezut niciodată în temple. Femeile cred în treburi din astea. Ce-am putea face mai mult?

Hori rosti gânditor:

— Pune pe un singur sclav să prepare mâncarea lui Yahmose, iar sclavul ăsta să fie supravegheat în permanenţă.

— Dar asta înseamnă… Că aici, în această casă…

— Aiureli! Strigă Ipy. Numai şi numai aiureli!

Hori înălţă din sprâncene.

— Să încercăm, totuşi, spuse el. Vom vedea dacă sunt numai aiureli.

Ipy ieşi nervos din cameră. Hori privi gânditor în urma lui, cu chipul marcat de uimire.

Ipy era atât de furios, încât fu gata s-o răstoarne pe Henet, când să iasă din casă.

— Lasă-mă să trec! Strigă el. Mereu se împiedică omul de tine.

— Cât eşti de brutal, Ipy! M-ai lovit la braţ.

— Iată un lucru bun. M-am săturat de tine şi de purtarea ta. Cu cât ne vei părăsi mai repede, cu atât va fi mai bine… Voi avea eu grijă să nu mai rămâi aici multă vreme.

Henet îl fixă cu ochii săi maliţioşi.

— Ai fi în stare să mă dai pe uşă afară, nu? După tot ce am făcut pentru tine şi pentru ceilalţi. Am fost totuşi devotată familiei şi tatăl tău ştie acest lucru.

— I-o repeţi doar de atâta vreme! Am ajuns s-o ştim cu toţii. După părerea mea însă, nu eşti decât o scorpie bătrână, a cărei limbă ascuţită nu face decât să creeze neplăceri! Ai ajutat-o pe Nofret în urzelile ei, ştiu foarte bine. După moartea ei ai început din nou să te dai bine pe lângă noi. Asta însă n-o să împiedice ca până la urmă tata să mă creadă pe mine şi nu minciunile tale!

— Tare mai eşti furios, Ipy. De ce oare?

— Asta nu te priveşte!

— Nu cumva, din întâmplare, ţi-e frică? Se petrec lucruri cam ciudate aici.

— N-o să mă sperii tu pe mine, caţă bătrână!

Dând din umeri, îşi continuă drumul, în timp ce Henet intră în casă. Un geamăt o atrase în camera lui Yahmose. Acesta se ridicase şi încerca să meargă, dar picioarele-i erau moi, şi fără ajutorul bătrânei, care se îndreptă repede spre el, s-ar fi prăbuşit. Ea îl ajută să se culce din nou.

— Ce voinică eşti Henet, spuse el, aşezându-şi capul pe perna de lemn. N-aş fi crezut doar privindu-te… Îţi mulţumesc, dar ce-o fi cu mine? De ce mi s-or fi înmuiat muşchii?

— Casa-i blestemată, Yahmose. Asta-i opera acelui drac de femeie venită din nord. Niciodată nu ajunge la noi ceva bun din nord!

Yahmose murmură cu o voce disperată.

— O să mor, Henet, o să mor…

— Alţii vor muri înaintea ta, rânji Henet posomorâtă.

— Ce spui?

Sprijinit într-un cot, o privea. Ea dădu îndelung din cap.

— Ştiu eu ce spun, Yahmose! Nu tu eşti următoarea victimă. Vei vedea.

— De ce mă ocoleşti, Renisenb?

Kameni îi tăiase hotărât calea. Renisenb se îmbujoră şi nu găsi nici un răspuns potrivit. Era adevărat, vrusese să se întoarcă din drum când îl zărise venind.

— De ce, Renisenb, spune-mi de ce?

Cum n-avea ce să-i răspundă, dădu din umeri.

Apoi ridică ochii şi-l privi. Pentru o clipă îi fusese teamă că faţa lui ar putea fi alta de cum o ştia. Cu o bucurie neînţeleasă, văzu că era neschimbată, că ochii lui o priveau gravi şi că pentru prima dată; surâsul dispăruse de pe buzele sale.

Sub privirea lui, îşi coborî ochii. Kameni reuşea întotdeauna s-o tulbure. Apropierea lui o afectă fizic, inima începu să-i bată mai repede.

— Ştiu de ce mă eviţi, Renisenb.

Renisenb făcu un efort şi îşi regăsi vocea.

— Eu… Nu te-am evitat. N-am văzut că veneai.

— Minţi.

Acum zâmbea, Renisenb îşi putea da seama de asta din glasul lui.

— Renisenb, frumoasă Renisenb.

Îi simţi mâna fierbinte şi puternică pe braţul ei şi imediat şi-l eliberă cu o smucitură.

— Nu mă atinge! Nu-mi place să fiu atinsă.

— De ce mi te opui, Renisenb? Ştii foarte bine ce e între noi. Eşti tânără şi în putere şi frumoasă. E împotriva naturii ca să-ţi jeleşti soţul toată viaţa. Am să te duc departe de casa asta. E plină de morţi şi de spirite rele. Ai să pleci cu mine şi vei fi în siguranţă.

— Şi dacă nu vreau? Întrebă Renisenb cu curaj.

Kameni râse. Dinţii îi străluceau, albi şi puternici.

— Dar vrei, numai că nu o recunoşti! Când fratele şi sora sunt împreună, viaţa e frumoasă, Renisenb. Eu am să te iubesc şi-am să te fac fericită, iar tu vei fi nepreţuită pentru mine, stăpânul tău. Ştii, n-am să-i mai cânt lui Ptah „Dă-mi sora la noapte”, ci am să mă duc la Imhotep şi am să-i spun: „Dă-mi-o pe sora mea Renisenb”. Cred că aici nu eşti în

siguranţă, aşa că te voi duce de aici. Sunt un scrib bun şi, dacă vreau, pot să intru în orice casă a marii nobilimi din Theba, deşi îmi place viaţa de aici, de la ţară: plantaţiile şi vitele, cântecele secerătorilor şi micile ambarcaţiuni de pe Nil. Mi-ar place să navighez cu tine pe Nil, Renisenb. Şi-o vom lua şi pe Teti cu noi. E un copil frumos şi sănătos, o voi iubi şi-i voi fi un tată bun. Hai, Renisenb, ce spui?

Renisenb asculta în tăcere. Era conştientă de faptul că inima îi bătea mai repede şi simţurile îi erau cotropite de-o moleşeală perfidă. Însă odată cu această stare atât de plăcută, apăru şi un sentiment de răzvrătire.

„Atingerea mâinii lui m-a înmuiat complet" gândi ea. „Mă pierd în faţa forţei lui… A umerilor largi… A gurii surâzătoare… Dar nu ştiu nimic despre mintea lui, despre gândurile lui, despre sufletul lui. Între noi nu-i nici tihnă, nici blândeţe… Nu-i tandreţe… Ce vreau?… Nu ştiu… Dar nu asta… Nu, nu asta…"

Se trezi vorbind moale şi nesigur:

— Nu-mi doresc alt bărbat… Vreau să fiu singură… Stăpână pe mine.

— Nu, Renisenb, greşeşti. Nu eşti făcută să trăieşti singură. O spune mâna ta care tremură într-a mea. Vezi?

Cu un efort, Renisenb îşi trase mâna.

— Nu te iubesc, Kameni. Cred că te urăsc.

El zâmbi.

— Nu-mi pasă de ura ta, Renisenb. Între ură şi dragostea ta e doar un pas. Vom mai vorbi despre asta.

Se îndepărtă cu uşurinţa şi graţia unei gazele. Renisenb porni încet spre locul în care Kait se juca cu copiii, lângă lac.

Kait îi vorbea, însă Renisenb îi răspundea în doi peri.

Oricum, Kait nu păru să observe, sau cel puţin, ca de obicei, mintea îi era prea plină de ceea ce făceau copiii ca să mai poată fi atentă şi la altceva.

Îndreptând brusc tăcerea, Renisenb spuse:

— Să-mi iau alt bărbat? Tu ce spui, Kait?

Kait răspunse placid, fără interes:

— Cred c-ar fi bine. Eşti tânără şi puternică, Renisenb, şi ai putea avea încă mulţi copii.

— În asta constă toată viaţa unei femei, Kait? Să mă afund în treburile casei, să am copii şi să-mi petrec după-amiezele cu ei, lângă lac, sub smochini?

— Asta e tot ce contează pentru o femeie. Ştii asta. Nu vorbi ca şi cum ai fi o sclavă… Femeile deţin puterea în Egipt… Prin ele se transmit moştenirea copiilor lor. Femeile sunt sângele vital al Egiptului.

Renisenb se uită gânditoare la Teti care împletea o ghirlandă de flori pentru păpuşa sa. Teti era uşor încruntată şi foarte concentrată la ceea ce făcea. Fusese o vreme când Teti semănase cu Khay, cu buza de jos împinsă înainte, cu capul uşor dat pe spate şi, de câte ori se uita la ea, Renisenb îşi simţea inima strângându-se de durere şi iubire. Acum însă, chipul lui Khay se estompase în mintea lui Renisenb, căci Teti nu-şi mai ţinea capul pe spate şi nu-şi mai răsfrângea buza de jos. Existaseră momente când Renisenb o cuprindea pe Teti şi-o ţinea strâns lângă ea, simţind că fetiţa făcea parte din ea, din carnea ei, cu un acut sentiment al proprietăţi. „E a mea, e toată a mea” – îşi spunea.

Urmărind-o acum, Renisenb gândi: „Ea sunt eu… Şi Khay…”

Teti îşi ridică privirea şi, văzându-şi mama, surâse. Era un surâs grav, prietenos, încrezător şi plăcut.

Renisenb gândi: „Nu, nu e nici eu, nici Khay… E ea însăşi. E singură, ca şi mine, ca şi noi toţi. Dacă între noi e dragoste vom fi prietene toată viaţa… Dar dacă nu e dragoste, va creşte şi vom fi străine. Ea e Teti şi eu sunt Renisenb”.

Kait se uită curioasă la ea.

— De fapt, ce vrei, Renisenb? Nu te înţeleg.

Renisenb nu răspunse. Ce să-i fi spus lui Kait, când ea însăşi nu se înţelegea? Privi în jur la pereţii curţii, la

coloanele colorate ale verandei, la apa limpede a lacului şi la micul pavilion încântător, la straturile de flori şi la liziere de papiruşi. Totul era liniştit, sigur, fără nimic care să le facă să te temi; era înconjurată de murmurele familiare ale casei, de gunguritul copiilor, de glasurile servitorilor care se strigau unul pe altul şi mugetul îndepărtat al cirezilor de vite.

Spuse încetişor:

— De aici, nu se vede Nilul…

Kait păru surprinsă.

— De ce-ar trebui să se vadă?

Renisenb îngână:

— Sunt o proastă. Nu ştiu…

În faţa ochilor ei se deschise, foarte limpede, panorama câmpurilor mănoase scăldate în verdeaţă şi dincolo de ele, parcă separând nuanţele roz şi de ametist ale orizontului, albastru pal argintiu al Nilului…

În faţa acestei viziuni, zgomotele obişnuite din jur pieiră şi, în locul lor, se instalară pacea şi o senzaţie de infinită mulţumire… Îşi spuse: „Dacă întorc capul, am să-l văd pe Hori. El îşi va ridica privirea de pe sulul de papirus şi-mi va zâmbi… Îndată soarele va apune şi va cădea întunericul şi apoi voi adormi… Asta va fi moartea.”

— Ce-ai spus, Renisenb?

Renisenb tresări. Nu-şi dădu seama că vorbea cu glas tare. Reveni brusc la realitate. Kait se uita curioasă la ea.

— Ai spus „moartea”, Renisenb. La ce te gândeai?

Renisenb scutură din cap.

— Nu ştiu. N-am vrut să… Privi din nou în jur. Cât de plăcută era scena aceasta familială a copiilor jucându-se lângă lac… Respiră adânc:

— Ce tihnit e locul ăsta! Nu-ţi poţi imagina că aici se poate petrece ceva îngrozitor.

Şi totuşi, chiar acolo, lângă lac, fu găsit Ipy în dimineaţa următoare. Era întins cu faţa în jos, cu capul în apa, unde-l ţinuse o mână în timp ce se îneca.

CAPITOLUL XVIII.

A doua lună de vară – ziua a 10-a.

Imhotep era răvăşit şi gârbovit. Părea că îmbătrânise foarte tare… Un bătrân distrus, împuţinat la trup. Pe chip îi era întipărită o expresie de neajutorare.

Henet îi adusese mâncarea şi-l silea să mănânce.

— Da, da, Imhotep, trebuie să-ţi menţii forţa, să rămâi în putere.

— De ce? Ce e puterea? Ipy era puternic… Puternic şi tânăr şi frumos… Iar acum zace în baia de apă, sărată… Fiul meu, mult iubitul meu fiu. Ultimul dintre fii mei.

— Nu, nu, Imhotep, îl ai pe Yahmose… pe bunul tău Yahmose.

— Pentru cât timp? Nu, şi el e condamnat. Toţi suntem condamnaţi. Ce rău e ăsta care s-a abătut asupra noastră? Ce blestem? Puteam eu să ştiu că se vor întâmpla toate astea dacă îmi aduc o concubină în casă? Ce-am făcut e un lucru normal… Drept şi în deplin acord cu legea oamenilor şi zeilor. Am tratat-o cum se cuvine, i-am acordat toate onorurile. Atunci de ce a căzut năpasta asta pe mine? Oare să fie Ashayet cea care vrea să se răzbune pe mine? Ea să fie cea care nu vrea să ierte? E sigur că n-a răspuns rugăminţilor mele căci, uite, nenorocirile continuă.

— Nu, nu, Imhotep. Nu trebuie să spui asta. A trecut prea puţin de când bolul a fost pus în camera ofrandelor. Nimeni nu ştie care e rânduiala pe lumea cealaltă şi cât timp trebuie să treacă până să se facă dreptate, cât de nesfârşite sunt judecăţile la curtea Nomarhului şi durează şi mai mult când cazul ajunge la Vizir: Justiţia e justiţie, şi în lumea asta şi în cealaltă, un mecanism care se mişcă încet dar care, în cele din urmă, se face simţită.

Imhotep scutură neîncrezător din cap. Henet continuă:

— În plus, Imhotep, trebuie să ţii seama de faptul că Ipy nu era fiul lui Ashayet, ci al sorei tale Ankh. În cazul ăsta, de ce să fi intervenit Ashayet în favoarea lui? Cu Yahmose, însă, va

fi altfel… Yahmose se va înzdrăveni pentru că Ashayet va avea grijă de asta.

— Trebuie să recunosc că vorbele tale îmi fac bine, Henet… Şi-apoi, e şi mai mult adevăr în ele. Ce-i drept, Yahmose pare să-şi revină din zi în zi. E un fiu bun şi credincios… Dar, oh! Ipy al meu… Ce curajos… Ce frumos era!

— Lasă, lasă, Imhotep, îl consolă Henet.

— Blestemată să fie fata aia cu frumuseţea ei cu tot! De ce-a trebuit să-mi opresc privirea asupra ei?!

— Într-adevăr, stăpâne. O fiică a lui Seth cum n-am mai văzut. Nu încape nici o îndoială că era meşteră în vrăjitorii şi avea legătură cu spiritele rele.

Bocănitul unui baston anunţă intrarea Esei.

Spuse batjocoritor:

— Chiar nimeni nu mai are bun simţ în casa asta? Nu ai altceva mai bun de făcut decât să behăi împotriva nefericitei fete care ţi-a luat minţile şi care şi-a permis mici răutăţi şi şicane, incitată de purtarea răutăcioasă a neghiobilor tăi fii şi a proastelor lor neveste?

— Mici răutăţi şi şicane… Aşa le numeşti tu, Esa? Când, din cei trei fii ai mei, doi sunt morţi iar unul pe moarte? Oh, iată ce poate să-mi spună propria mea mamă!

— Se pare că cineva trebuie să-ţi spună din moment ce nu judeci aşa cum sunt. Scoate-ţi din cap superstiţia asta tâmpită că spiritul fetei moarte a produs toate nenorocirile. O mână vie i-a ţinut lui Ipy capul în apă ca să se înece şi tot o mână vie a pus otravă în vinul din care au băut Yahmose şi Sobek. Da Imhotep, ai un duşman, dar un duşman aici, în casă. Iar dovada e că, de când s-a ţinut cont de sfatul lui Hori ca hrana lui Yahmose să fie preparată de un singur sclav, pe care l-a supravegheat Renisenb, de atunci zic, Yahmose a început să-şi recapete puterea. Încearcă să nu mai fii prost, Imhotep, şi nu te mai da cu capul de pereţi… la care văd că te ajută din plin şi Henet.

— Oh, Esa, ce greşit mă judeci!

— Am spus că te ajută din plin şi Henet… Fie că e şi ea la fel de proastă, fie din alte motive.

— Să te ierte Ra, Esa, pentru cruzimea ta faţă de biata femeie singură!

Esa înaintă, agitându-şi bastonul ameninţător.

— Adună-ţi minţile, Imhotep, şi judecă. Soţia ta moartă, Ashayet, care era o femeie încântătoare şi nu o proastă, poate să facă uz de influenţa ei în favoarea ta pe lumea cealaltă, însă nu i se poate cere să gândească ea pentru tine, pe lumea asta! Trebuie să acţionăm, căci altfel vor mai fi şi alţi morţi.

— Un duşman în carne şi oase? Un duşman în casa asta? Chiar crezi aşa ceva?

— Bine-nţeles că eu cred, pentru că e singurul lucru care are un sens.

— Dar, atunci, suntem cu toţii în pericol?

— Desigur. Şi nu un pericol datorat unor spirite, ci unei fiinţe… Unor degete care presară otravă în mâncare şi băutură, a unei făpturi umane, care se furişează în spatele unui băiat ce se întoarce târziu din sat şi-i ţine cu forţa capul sub apă!

Imhotep rosti gânditor:

— Pentru asta era nevoie de forţă.

— Aşa se pare, dar nu sunt convinsă. Ipy băuse multă bere în sat. Era într-un hal fără de hal. Se poate să se fi întors mergând pe două cărări şi, cum nu se temea de persoana care l-a acostat, să se fi aplecat singur să-şi spele faţa în lac. Pentru restul, nu era nevoie de prea multă forţă.

— Ce vrei să insinuezi, Esa? Că asta a făcut-o o femeie? Dar e cu neputinţă… Tot ce spui e imposibil… Nu există nici un duşman în casă, altfel l-am cunoaşte… Eu l-aş cunoaşte!

— Există un rău care se ascunde în adâncul inimii, Imhotep, şi pe care nu-l poţi vedea la faţă.

— Vrei să spui că unul dintre servitori sau vreun sclav…

— Nici servitor, nici sclav, Imhotep.

— Unul dintre noi? Sau poate… Hori sau Kameni? Dar Hori face parte din familie, şi-a dovedit sinceritatea şi fidelitatea. Iar Kameni… E drept că e un străin, dar e, totuşi, din sângele nostru şi şi-a demonstrat devotamentul prin zelul pe care l-a depus în serviciul meu. Mai mult, azi dimineaţă a venit la mine şi m-a rugat să consimt la căsătoria lui cu Renisenb.

— Oh, a făcut el asta? Esa păru foarte interesată. Şi ce i-ai spus?

— Ce puteam să-i spun? Ăsta e momentul potrivit să vorbim de căsătorie? Exact aşa i-am spus.

— Şi el ce-a răspuns?

— A spus că, după părerea lui, tocmai ăsta e momentul, căci Renisenb nu e în siguranţă în casa asta.

— Mă mir, răspunse Esa. Mă mir foarte tare… Nu e în siguranţă? Eu credeam că e… şi Hori ca şi mine… Dar acum…

Imhotep continuă:

— Poţi să faci căsătorii şi ceremonii de înmormântare în acelaşi timp? E indecent. Întreaga Nomă ar vorbi despre asta.

— Acum nu e timp de convenţii, spuse Esa. Mai ales că se pare că îmbălsămătorii vor rămâne permanent lângă noi. Toate astea sunt o binecuvântare pentru Ipy şi Montu… Afacerile le merg strună.

— Şi-au mărit preţurile cu zece la sută! Imhotep se animase. Lacomii! Spun că operaţiile sunt mai costisitoare.

— Ar putea să ne facă o reducere pentru cantitate! Esa zâmbi mucalit la propria-i glumă.

— Mamă! Imhotep o privi îngrozit. Cu asta nu-i de glumit.

— Viaţa însăşi e o farsă, Imhotep… Iar cea care râde la urmă e moartea. N-auzi asta la fiecare ospăţ? Mănâncă, bea, înveseleşte-te căci ca mâine mori? Ei bine, asta se potriveşte de minune pentru noi, cei de-aici… Problema constă doar în cine-i cel ce va muri mâine.

— E îngrozitor ce spui… Îngrozitor! Ce-i de făcut?

— Să n-ai încredere în nimeni, spuse Esa. Asta e primul şi cel mai important lucru. Să n-ai încredere în nimeni.

Henet începu să scâncească.

— De ce te uiţi la mine… Eu sunt singura de încredere în casa asta. Am dovedit-o în toţi anii ăştia. N-o asculta, Imhotep.

— Hai, hai, buna mea Henet… Se-nţelege că am încredere în tine. Doar îţi cunosc atât de bine inima sinceră şi devotată.

— Nu cunoşti nimic, spuse Esa. Niciunul din noi nu cunoaşte nimic. Tocmai în asta constă pericolul în care ne aflăm.

— Mă acuzi pe mine, se miorlăi Henet.

— Nu pot să acuz. Nu ştiu şi n-am nici dovezi… Doar bănuieli.

Imhotep îşi ridică iute privirea.

— Pe cine… bănuieşti?

Esa răspunse încet:

— Am bănuit o dată… De două… De trei ori. Am să fiu sinceră, Imhotep. Prima dată l-am suspectat pe Ipy… Dar Ipy e mort, deci prima mea bănuială a fost greşită. Apoi am suspectat pe altcineva, dar, chiar în ziua în care a murit Ipy, mi-a venit în minte a treia bănuială…

Se opri.

— Hori şi Kameni sunt în casă? Trimite după ei, să vină aici… Da, aduceţi-o şi pe Renisenb din bucătărie. Să vină şi Kait şi Yahmose. Am de spus ceva pe care vreau să-l audă toată lumea.

Esa se uită la familia adunată. Întâlni privirea blândă şi gravă a lui Yahmose, zâmbetul deschis al lui Kameni, neliniştea întrebătoare din ochii lui Renisenb, privirea placidă, lipsită de curiozitate a lui Kait, calmul ermetic al chipului gânditor al lui Hori, spaima iritantă a feţei schimonosite a lui Imhotep şi curiozitatea avidă şi, da, plăcerea din ochii lui Henet.

Gândi: „Chipurile lor nu-mi spun nimic. Trădează doar o emoţie de suprafaţă. Şi cu toate astea, dacă nu greşesc, între ei trebuie să fie un trădător”.

Cu glas tare, zise:

— Vreau să vă spun ceva tuturor… Dar mai întâi, mă voi adresa lui Henet, aici, de faţă cu toţi.

Expresia lui Henet se schimbă. Din ochi îi dispăruseră curiozitatea şi plăcerea. Părea speriată. Protestă strident:

— Mă suspectezi, Esa. Ştiam eu! Ai să mă acuzi iar, o biată femeie fără nici un sprijin, n-am să am cum să mă apăr. Voi fi condamnată… Condamnată fără drept de apel.

— Nu fără drept de apel, zise ironic Esa şi-l văzu pe Hori zâmbind.

Henet continuă tot mai isteric:

— N-am făcut nimic… Sunt nevinovată… Imhotep, bunul meu stăpân, salvează-mă…

Se aruncă la podea şi-i cuprinse genunchii. Imhotep începu să se înroşească de indignare şi-i mângâie liniştit creştetul.

— Zău, Esa, nu permit… E o nedreptate…

Esa i-o reteză scurt:

— N-am formulat nici o acuzaţie… Eu nu acuz fără dovezi. Cer doar ca Henet să ne explice acum, tuturor, semnificaţia unor cuvinte pe care le-a rostit.

— N-am spus nimic… Absolut nimic…

— Ba da, ai spus, zise Esa. Ai spus cuvinte pe care le-am auzit cu urechile mele… Şi auzul meu e foarte bun chiar dacă vederea mi-e slabă. Ai spus că ştii ceva despre Hori. Ei bine, ce ştii despre Hori?

Hori păru uşor surprins.

— Da, Henet. Ce ştii despre mine? Spune s-auzim cu toţii.

Henet se ridică şi-şi şterse ochii. Părea sigură pe ea şi sfidătoare.

— Nu ştiu nimic. Ce-aş putea ştii?

— Asta aşteptăm de la tine să ne spui, zise Hori.

— Nu mai ţin minte ce-am spus.

Esa interveni.

— Am să repet propriile tale cuvinte. Ai spus că noi te dispreţuim, dar că tu ştii o grămadă de lucruri care se petrec în casa asta… Şi că înţelegi mai multe decât oamenii deştepţi ca Hori… Iar apoi ai zis că, atunci când Hori te întâlneşte, se uită la tine de parcă n-ai existat, de parcă ar vedea ceva dincolo de tine, în spatele tău, ceva ce de fapt nu există acolo.

— Întotdeauna se uită aşa la mine, zise Henet cu îndrăzneală. Parcă-aş fi o insectă, ceva ce practic nu contează.

Esa rosti încet:

— Mi-a rămas în minte frază asta… Ceva ce de fapt nu există acolo. Şi apoi Henet a spus: „Ar face mai bine să se uite la mine”. Pe urmă a vorbit despre Satipy, da, despre Satipy… Cât de deşteaptă se credea Satipy… Şi unde e Satipy acum…?

Esa privi în jur.

— Asta nu vă spune nimic la niciunul? Gândiţi-vă la Satipy… Satipy care e moartă… Şi ţineţi cont de faptul că trebuie să te uiţi la o persoană… Nu la ceva ce de fapt nu există acolo…

Se lăsă o tăcere adâncă, apoi Henet începu brusc să ţipe. Era un ţipăt puternic, ascuţit, asemănător unui ţipăt de groază. Striga incoerent:

— Eu nu… Salvează-mă… N-o lăsa, stăpâne… N-am spus nimic… Nimic.

Imhotep explodă:

— E ceva de neiertat, n-am să permit ca această biată femeie să fie terorizată şi acuzată. Ce-aveţi cu ea? Din cele ce-aţi spus nu reiese absolut nimic.

Yahmose i se alătură, cu un glas din care lipsea obişnuita-i timiditate:

— Tata are dreptate. Dacă aveţi vreo acuzaţie clară împotriva lui Henet, formulaţi-o!

— Eu n-o acuz, răspunse Esa liniştită.

Se sprijinea în baston, iar trupul părea să i se fi chircit. Vorbise încet şi apăsat.

Autoritar, Yahmose se întoarse spre Henet.

— Esa nu te acuză de a fi cauzat nenorocirile care s-au petrecut, însă, dacă am înţeles eu bine, crede că ştii anumite lucruri legate de ele pe care le ascunzi. De aceea, Henet, dacă ştii ceva despre Hori sau altcineva, e timpul să spui, aici, tuturor. Vorbeşte. Ce ştii?

Henet scutură din cap.

— Nimic.

— Eşti sigură? Tăinuirea e periculoasă.

— Nu ştiu nimic. Jur. Jur pe cei nouă zei din cer, pe zeiţa Maat, pe însuşi Ra.

Henet tremura. Vocea ei avea o fermitate neobişnuită, suna speriată, dar sinceră.

Esa o privi lung, atent. Capul îi căzu în piept. Îngână:

— Ajutaţi-mă să mă întorc în camera mea.

Hori şi Renisenb se apropiară repede de ea.

Esa spuse:

— Tu, nu, Renisenb. Merg cu Hori.

Se sprijini de el şi o porniră spre încăperile ei. Privindu-l, văzu că faţa lui era aspră şi nefericită. Şopti:

— E bine, Hori?

— Ai fost imprudentă, Esa, foarte imprudentă.

— Trebuia să ştiu.

— Da… Dar ţi-ai asumat un risc teribil.

— Ştiu. Prin urmare şi tu crezi ce cred şi eu?

— Mă gândesc la asta de mai mult timp, numai că n-am nici o dovadă… Nici cea mai mică dovadă. Şi nici măcar acum, nici tu, Esa, n-ai nici o dovadă. Totul e în mintea ta.

— Îmi ajunge că ştiu.

— Asta poate însemna prea mult.

— Ce vrei să spui? Oh, da, bineînţeles.

— Păzeşte-te, Esa. De azi eşti în pericol.

— Trebuie să acţionăm rapid.

— Asta ştiu, însă ce putem face? Ne trebuie dovezi.

— Ştiu.

Nu putură să mai vorbească. Mica servitoare a Esei intră în fugă, şi veni spre stăpâna ei. Hori i-o lăsă în grijă şi ieşi. Chipul îi era grav şi încurcat.

Mica servitoare sporovăia şi se învârtea în jurul Esei, însă aceasta abia dacă o băga în seamă. Se simţea bătrână, şi bolnavă, şi rece… Revăzu din nou, în minte, chipurile celor ce-o înconjuraseră.

Doar o singură privire… O licărire de-o clipă de teamă şi intuiţiei… Se putuse ea înşela? Putea fi sigură că într-adevăr văzuse? Mai ales că era aproape oarbă…

Da, era sigură. Mai grăitoare decât expresia feţei fusese brusca încordare a întregului trup… Tensiunea… Rigiditatea lui. Pentru o persoană, pentru o singură persoană numai, vorbele ei dezlânate avuseseră sens. Sensul acela desăvârşit, infailibil, care e adevărul.

CAPITOLUL XIX.

A doua lună de vară – ziua a 15-a

— Acum totul depinde de tine, Renisenb. Ce ai de spus?

Renisenb se uita încruntată când la tatăl său, când la Yahmose. Îşi simţea capul vuind ca un roi de albine.

— Nu ştiu.

Vocea îi era lipsită de inflexiuni.

— În condiţii normale, continuă Imhotep, ar fi fost destul timp pentru discuţii. Mai sunt şi alţi pretendenţi, ne-am fi putut gândi în tihnă până să ne stabilim la unul, la cel mai potrivit soţ pentru tine. Dar, acum totul e nesigur… Da, cum viaţa e nesigură…

Vocea i se frânse. După o clipă, continuă:

— Aşa stau lucrurile, Renisenb. Moartea ne dă târcoale la toţi trei. Lui Yahmose, ţie, mie. Care dintre noi va urma? Asta mă face să-mi pun problemele la punct. Dacă i s-ar întâmpla ceva lui Yahmose, tu, unica mea fiică o să ai nevoie de un bărbat care să stea lângă tine şi să administreze şi treburile domeniului, lucru pe care nu-l poate face o femeie. Căci cine ştie când îmi vine şi mie rândul? Cu îngrijirea

copiilor lui Sobek l-am însărcinat, prin testament, pe Hori, pentru cazul în care n-ar mai fi în viaţă Yahmose… ca şi cu îngrijirea copiilor lui Yahmose… După cum chiar el a dorit… Ei, Yahmose?

Yahmose aprobă.

— Hori şi cu mine am fost mereu foarte apropiaţi. E ca şi cum ar face parte din familia mea.

— Perfect, perfect, spuse Imhotep. În realitate, însă, nu face parte din familie. Acum va face parte Kameni. Ţinând cont de toate astea, el e cel mai potrivit soţ pentru Renisenb, în momentul de faţă. Deci, ce spui, Renisenb?

Renisenb repetă:

— Nu ştiu.

Se simţea îngrozitor de obosită.

— E frumos şi plăcut, eşti de acord?

— Oh, da.

— Dar nu vrei să te măriţi cu el? Întrebă blând Yahmose.

Renisenb îi aruncă fratelui său o privire recunoscătoare.

Era atât de hotărât să nu permită să fie grăbită sau presată să facă ceva ce nu vroia.

— Adevărul e că nu ştiu ce vreau. Continuă repede: Ştiu că e o prostie, dar azi nu pot gândi. E… e din cauza tensiunii în care trăim.

— Avându-l pe Kameni alături, te vei simţi protejată, spuse Imhotep.

Yahmose îşi întrebă tatăl:

— Consideri că Hori ar fi un posibil soţ pentru Renisenb?

— Păi, da, e o posibilitate…

— Soţia i-a murit pe când era foarte tânăr. Renisenb îl cunoaşte bine şi-l place.

În timp ce cei doi vorbeau, Renisenb părea că visează. Se discuta despre căsătoria sa, şi Yahmose încerca s-o ajute să aleagă după dorinţa ei, însă ea se simţea tot atât de lipsită de viaţă ca şi păpuşa de lemn a lui Teti.

Apoi vorbi brusc, întrerupându-le discuţia, fără măcar să fi auzit ce spuneau:

— Mă voi mărita cu Kameni din moment ce credeţi că aşa e bine.

Imhotep scoase un oftat de uşurare şi ieşi în grabă din sală. Yahmose se apropie de sora sa şi-i puse o mână pe umăr.

— Îţi convine căsătoria asta, Renisenb? Vei fi fericită?

— De ce n-aş fi? Kameni e chipeş, şi vesel, şi blând.

— Ştiu. Yahmose părea nemulţumit şi îndoit. Dar ceea ce e important e fericirea ta, Renisenb. Nu-l lăsa pe tata să te forţeze să faci ceva ce nu vrei. Îl ştii cum e.

— Oh, da, dacă-i vine vreo idee, trebuie să fim cu toţii de acord cu ea.

— Nu neapărat. Yahmose vorbea ferm. Eu nu voi fi de acord atâta timp cât nu eşti şi tu de acord.

— Oh, Yahmose, tu nu i te-ai opus niciodată tatălui nostru.

— În cazul ăsta am s-o fac. Nu mă poate forţa să fiu de acord cu el, şi n-am să fiu.

Renisenb îl privi lung. Ce hotărâtă şi fermă era faţa lui, atât de indecisă de obicei!

— Eşti bun cu mine, Yahmose, spuse recunoscătoare. Însă n-aş vrea să abuzez de sentimentele tale. Viaţa pe care am trăit-o odată aici şi la care m-am întors cu atâta plăcere, nu mai e aceeaşi, timpurile alea s-au dus. Kameni şi cu mine ne vom făuri o nouă viaţă şi vom trăi ca frate şi soră.

— Dacă eşti sigură că…

— Sunt sigură, spuse Renisenb şi zâmbindu-i cu căldură ieşi din sală pe verandă.

De acolo, traversă curtea. Lângă lac, Kameni se juca cu Teti. Renisenb se furişă mai aproape şi-i urmări, fără ca ei să-i remarce prezenţa. Kameni, vesel ca de obicei, părea să se bucure de joc tot atâta ca şi copila. Renisenb gândi mulţumită: „Va fi un tată bun pentru Teti”.

Kameni întoarse capul, o văzu, şi se ridică râzând.

— Teti şi cu mine am făcut din păpuşă un preot al lui Ka, iar el aduce ofrande şi participă la ceremoniile de la Mormânt.

— Îl cheamă Meriptah, spuse Teti. Era foarte serioasă. Are doi copii şi un scrib ca Hori.

Kameni râse.

— Teti e foarte inteligentă. Şi e şi foarte frumoasă şi puternică.

Ochii i se mutară de la fetiţă la Renisenb şi din privirea lui duioasă ea înţelese că se gândea la copiii pe care, într-o zi, îi vor avea împreună.

Se înfioră uşor însă, în acelaşi timp simţi o undă bruscă de regret. I-ar fi plăcut ca în momentele acelea în ochii lui să fi văzut doar propria ei imagine. Gândi: „De ce n-o poate vedea decât pe Renisenb?”

Apoi sentimentul dispăru şi-i zâmbi blând.

— Mi-a vorbit tata despre…

— Şi ai consimţit?

Renisenb ezită un moment înainte de a răspunde.

— Da, consimt.

Vorbele fuseseră rostite, ăsta era sfârşitul. Totul era hotărât. Ar fi vrut să nu se simtă atât de obosită, de epuizată.

— Renisenb?

— Da, Kameni.

— Vei călători cu mine pe Nil în barca plăcerii? Ăsta e un lucru pe care mereu mi l-am dorit să-l fac cu tine.

Ce ciudat să-i spună asta! Din prima clipă în care îl văzuse se gândise la Nil, la o corabie, şi la faţa surâzătoare a lui Khay. Acum uitase faţa lui Khay, iar în locul lui, profilat pe argintul Nilului, ochii ei vedeau doar zâmbetul senin a lui Kameni.

„Asta era moartea. Aşa lucra ea. Cândva ai simţit-o, ai suferit, acum doar spui c-ai suferit dar nu mai simţi nimic. Morţii sunt morţi. N-a mai rămas decât amintirea”.

Da, dar există Teti. Există viaţă şi o revenire la viaţă, aşa cum în fiecare an apele inundaţiilor duceau cu ele ceea ce era vechi, pregătind terenul pentru noile recolte.

Ce spusese Kait: „Femeile din casă trebuie să se ajute între ele”. La urma urmei, ce era ea decât una din femeile casei… Renisenb sau alta… Ce importanţă avea…

Auzi glasul lui Kameni… Insistent, uşor neliniştit.

— La ce te gândeşti, Renisenb? Uneori pari a fi atât de departe… Ai să vii cu mine pe Nil?

— Da, Kameni, voi veni.

— O vom lua şi pe Teti.

Totul era ca într-un vis, gândea Renisenb… Corabia şi Nilul, Kameni, ea şi Teti. Scăpaseră de moarte şi de teama de moarte. Acesta era începutul unei noi vieţi.

Kameni vorbea, iar ea îi răspundea de parcă ar fi fost în transă.

„Asta e viaţa mea” – gândea – „nu există scăpare…”

Brusc, se întrebă uimită: „De ce am spus „scăpare„? Încotro aş fi putut zbura?”

Şi din nou în faţa ochilor îi apăru mica încăpere de piatră de lângă Mormânt şi se văzu stând acolo cu un genunchi ridicat şi cu obrazul odihnindu-i-se pe braţul ce înlănţuia genunchiul.

Gândi: „Acolo era ceva dincolo de viaţă… Asta este viaţa şi nu poţi scăpa de ea până la moarte…”

Kameni priponi barca la ţărm şi Renisenb sări pe mal. Apoi el o ridică pe Teti. Fetiţa îşi petrecu braţele după gâtul lui şi, din greşeală, îi rupse firul amuletei ce-o purta la gât. Aceasta căzu la picioarele lui Renisenb, care o ridică. Era o amuletă din chihlimbar şi aur, reprezentând semnul lui Ankh.

Renisenb scoase un strigăt de regret.

— E îndoită. Îmi pare rău. Ai grijă, zise când Kameni i-o luă din mână. Se poate rupe.

Însă degetele lui puternice îndoiră şi mai mult amuleta, până o rupse în două.

— Vai, ce-ai făcut?

— O jumătate o iei tu, Renisenb, iar cealaltă rămâne la mine. Va fi ca un simbol al nostru… Va însemna că suntem

jumătăţile aceluiaşi întreg.

Întinse mâna să i-o dea, dar chiar în clipa în care ea fu pe cale s-o apuce, ceva îi străfulgeră mintea şi-şi ţinu răsuflarea.

— Ce e, Renisenb?

— Nofret.

— Cum adică… Nofret?

Renisenb vorbi cu o certitudine promptă.

— Amuleta ruptă din caseta de bijuterii a lui Nofret. Tu ai fost cel care i-a dat-o… Tu şi Nofret… Acum înţeleg totul. De ce era atât de nefericită. Şi ştiu cine a pus caseta în camera mea. Ştiu tot… Să nu mă minţi, Kameni. Îţi spun că ştiu tot.

Kameni nu protestă. Se uită serios la ea, fără să-şi plece privirea. Când vorbi, glasul îi era grav şi, poate pentru prima dată, zâmbetul îi dispăru de pe chip.

— N-am să te mint, Renisenb.

Se opri un moment încruntându-se uşor, ca şi cum ar fi încercat să-şi ordoneze gândurile.

— Într-un fel, îmi pare bine că ştii tot, Renisenb. Deşi nu e chiar ce crezi tu.

— I-ai dat şi ei amuleta ruptă, exact cum voiai să mi-o dai şi mie, ca semn că eraţi jumătăţile aceluiaşi întreg. Sunt vorbele tale.

— Eşti mânioasă, Renisenb, şi asta mă bucură pentru că îmi arată că mă iubeşti. Totuşi, trebuie să te fac să înţelegi. Nu eu i-am dat amuleta lui Nofret. Ea mi-a dat-o mie…

Se opri, apoi continuă:

— Poate nu mă crezi, însă ăsta e adevărul. Jur că aşa a fost.

Renisenb rosti încetişor:

— Nu spun că nu te cred. S-ar putea foarte bine să fie adevărat.

În faţa ochilor îi apăru chipul întunecat, nefericit al lui Nofret.

Kameni continuă repede, copilăreşte:

— Încearcă să înţelegi, Renisenb. Nofret era foarte frumoasă. M-am simţit flatat şi încântat… Cine n-ar fi fost? Însă n-am iubit-o niciodată cu adevărat…

În inima lui Renisenb apăru o ciudată undă de milă. Nu, Kameni n-o iubise pe Nofret… Însă Nofret îl iubise pe Kameni… Îl iubise cu disperare şi amărăciune. Se aflau chiar pe locul în care, în dimineaţa aceea, vorbise cu Nofret, oferindu-i prietenia şi afecţiunea ei. Îşi amintea foarte bine, prea bine, unda de ură şi nefericire pe care o emanase în acele clipe întreaga făptură a lui Nofret. Abia acum o înţelegea. Biata Nofret… Concubina unui bătrân înfumurat, cu inima măcinată de dragoste pentru un tânăr chipeş, nepăsător care nu se sinchisea de ea, prea puţin sau deloc.

Kameni vorbea cu însufleţire.

— Nu înţelegi, Renisenb, că din clipa în care am sosit aici şi te-am văzut m-am îndrăgostit de tine? Că din momentul acela nu m-am gândit la nimeni altcineva? Nofret a înţeles-o din plin.

Da, gândi Renisenb, Nofret înţelesese. Din acel moment Nofret o urâse… Iar Renisenb simţi că nu poate s-o condamne.

— N-am vrut să scriu nici scrisoarea aceea către tatăl tău. N-am mai vrut să am nimic de a face cu tertipurile lui Nofret. Însă era dificil… Trebuie să înţelegi că era dificil.

— Da, da, rosti Renisenb sâcâită. Toate astea nu contează. Singura care contează e Nofret. A fost foarte nefericită. Cred că te-a iubit foarte mult.

— Ei bine, eu n-am iubit-o, răspunse nerăbdător Kameni.

— Eşti crud.

— Nu, sunt bărbat, asta-i tot. Dacă o femeie vrea să sufere din cauza mea, o priveşte, mă agasează, ăsta-i adevărul. Eu n-o vroiam pe Nofret. Te doream pe tine. Oh, Renisenb, poţi să fii supărată pe mine pentru asta?

Renisenb zâmbi fără să vrea.

— Să n-o lăsăm pe Nofret care e moartă să ne creeze probleme nouă, celor vii. Te iubesc, şi tu mă iubeşti şi nimic altceva nu mai contează.

Da, gândi Renisenb, asta-i tot ce contează.

Se uită la Kameni care stătea cu capul uşor aplecat într-o parte, şi cu o expresie rugătoare pe chipul său frumos, ştrengăresc. Părea foarte tânăr.

Renisenb îşi zise: „Are dreptate. Nofret e moartă iar noi suntem vii. Acum îi înţeleg ura faţă de mine, şi-mi pare rău că a suferit, dar n-a fost vina mea. Şi n-a fost nici vina lui Kameni că n-a iubit-o pe ea, ci m-a iubit pe mine. Sunt lucruri care nu depind de voinţa noastră”.

Teti, care se jucase pe ţărm, veni spre mama sa şi o trase de mână.

— Mergem acasă, acum? Mamă, mergem acasă?

Renisenb oftă adânc.

— Da, spuse, vom merge acasă.

Porniră către casă, Teti alergând puţin mai în faţa lor. Kameni suspină mulţumit.

— Eşti tot atât de bună pe cât eşti de frumoasă, Renisenb. Nimic nu s-a schimbat între noi, nu?

— Nu, Kameni, nu s-a schimbat nimic.

Vocea lui coborî:

— Acolo, pe Nil, m-am simţit foarte fericit. Dar tu, Renisenb?

— Şi eu am fost fericită.

— Arătai fericită, însă păreai că te gândeşti undeva departe. Aş vrea să te fi gândit la mine.

— Mă gândeam la tine.

Îi luă mâna şi ea i-o lăsă. Kameni începu să cânte încet, în surdină.

— Sora mea e ca un copac înflorit…”

Îi simţi mâna tremurând într-a lui şi-i auzi ritmul tot mai iute al respiraţiei şi, în sfârşit, fu satisfăcut.

Renisenb o chemă pe Henet în camera sa.

Henet intră ca o vijelie, dar se opri brusc când o văzu pe Renisenb lângă caseta de bijuterii deschisă, cu amuleta ruptă în mână. Chipul lui Renisenb era aspru şi mânios.

— Tu ai pus caseta asta în camera mea, nu-i aşa Henet? Ai vrut să găsesc amuleta asta în camera mea, nu-i aşa Henet? Ai vrut ca, într-o zi, eu…

— Să descoperi cine are jumătatea cealaltă? Văd că ai descoperit. Ei bine, întotdeauna e bine să ştii, Renisenb, nu-i aşa?

Henet râse cu răutate.

— Ai vrut ca descoperirea asta să mă doară, spuse Renisenb clocotind de mânie. Îţi face plăcere să chinui lumea, nu-i aşa, Henet? Niciodată nu spui nimic direct. Aştepţi… Până prinzi momentul cel mai potrivit. Ne urmăreşti pe toţi, nu-i aşa? Mereu ne-ai urât.

— Ce tot spui, Renisenb? Sper că nu crezi ce spui.

De data asta, însă, în glasul lui Henet nu mai există nici urmă de văicăreală, ci o abia reţinută notă de triumf viclean.

— Ai fi vrut ca între mine şi Kameni să existe probleme. Ei bine, nu e nici un fel de problemă, totu-i perfect.

— Asta-i foarte bine şi-i foarte drăguţ din partea ta că ştii să ierţi, Renisenb. Nu semeni deloc cu Nofret, nu-i aşa?

— Să nu vorbim de Nofret!

— Ba da, poate e mai bine să vorbim. Kameni e tot atât de norocos pe cât de arătos, nu-i aşa? A fost un noroc pentru el că Nofret a murit la timp. I-ar fi putut face o grămadă de necazuri şi l-ar fi influenţat şi pe tatăl tău. Ei nu i-ar fi plăcut deloc ca el să se însoare cu tine… Da, absolut deloc. De fapt, sunt sigură că ar fi găsit o cale ca să împiedice căsătoria asta. Fără îndoială, ar fi reuşit.

Renisenb o privi cu dispreţ rece.

— Întotdeauna ai avut o limbă veninoasă, Henet. Înţeapă ca un scorpion. Numai că pe mine nu mă poţi împiedica să fiu fericită.

— Păi, asta-i grozav, nu? Trebuie să fii tare îndrăgostită. Oh, ce tânăr frumos este Kameni, şi ce cântece de dragoste minunate ştie să fredoneze. Întotdeauna obţine ceea ce vrea, nu se teme de nimic. Îl admir, zău că da! Pare atât de simplu şi cinstit.

— Ce vrei să insinuezi, Henet?

— Spun doar că-l admir pe Kameni. Sunt foarte convinsă că e simplu şi cinstit. Nu-i prefăcătorie. Toată afacerea asta seamănă foarte mult cu acele povestioare pe care le spun recitatorii prin bazare. Tânărul scrib sărac ce se însoară cu fata stăpânului şi împarte moşia cu ea trăind fericiţi până la adânci bătrâneţe. Nemaipomenit ce noroc au tinerii chipeşi!

— Am avut dreptate, zise Renisenb. Ne urăşti.

— Cum poţi să spui asta, Renisenb, când ştii cum v-am slujit pe toţi chiar de când a murit mama ta?

În glasul lui Henet apăruse din nou nota aceea răutăcioasă, vicleană.

Renisenb se uită la caseta de bijuterii şi, brusc, o altă certitudine îi veni în minte.

— Tu ai fost cea care-a pus colierul cu lei de aur în caseta asta. Nu nega, Henet, sunt sigură de ce spun.

Bucuria răutăcioasă a lui Henet se stinse. Păru dintr-o dată înspăimântată.

— N-am avut încotro, Renisenb. Mi-a fost frică…

— Cum adică… Frică?

Henet se trase mai aproape şi coborî glasul.

— Ea mi l-a dat… vreau să spun, Nofret. Oh, puţin înainte de a muri. Mi-a dat vreo două… Cadouri. Nofret era generoasă, să ştii. Oh, da, a fost întotdeauna darnică.

— Eu aş spune că te-a plătit bine.

— Nu-i frumos din partea ta să priveşti în felul ăsta lucrurile, Renisenb. Am să-ţi povestesc cum a fost. Mi-a dat colierul cu lei de aur şi o agrafă de ametist şi încă vreo două lucruri. Mai târziu, când a apărut băiatul cu povestea lui c-ar fi văzut o femeie ce purta acest colier… Ei bine, m-am

speriat. M-am gândit că s-ar putea crede că eu am pus otravă în vinul lui Yahmose. De aceea am pus colierul în această casetă.

— Oare aşa să fie, Henet? Ai spus tu vreodată adevărul?

— Jur că-i adevărat, Renisenb. Mi-a fost frică…

Renisenb o privi curioasă.

— Tremuri, Henet. Arăţi de parcă şi acum ţi-ar fi frică.

— Da, mi-e frică… Am motive să-mi fie.

— De ce? Spune-mi.

Henet îşi linse buzele subţiri. Privi cu teamă în toate părţile. Ochii îi erau ca ai unui animal hăituit.

— Spune-mi, insistă Renisenb.

Henet scutură din cap şi rosti cu o voce nesigură:

— Nu e nimic de spus.

— Ştii prea multe, Henet. Mereu ai ştiut prea multe. Asta ţi-a plăcut, dar acum a devenit periculos. N-am dreptate, Henet?

Henet îşi scutură din nou capul. Apoi râse răutăcios.

— Aşteaptă, Renisenb. Într-o zi, eu voi fi cea care ţine biciul în casa asta… Şi-am să lovesc cu el. Aşteaptă şi-ai să vezi.

Renisenb îşi îndreptă spatele şi-şi înălţă capul.

— Mie n-ai să-mi poţi face nimic, Henet. Mama nu te va lăsa să-mi faci vreun rău.

Chipul lui Henet se schimbă… Ochii i se aprinseră.

— Am urât-o pe mama ta. Întotdeauna am urât-o… Iar tu, care ai ochii ei… Glasul ei… Frumuseţea şi aroganţa ei… Te urăsc şi pe tine, Renisenb.

Renisenb râse.

— Te-am făcut în sfârşit s-o spui!

CAPITOLUL XX.

A doua lună de vară – ziua a 15-a.

Bătrâna Esa îşi târa cu greu paşii spre camera sa.

Era uimită şi foarte obosită. Îşi dădea seama că ăsta era ultimul dangăt de clopot al vieţii. Oboseala asta cumplită îi cuprinsese tot corpul, dar era conştientă că nu-i atinsese

mintea. Însă trebuia să recunoască faptul că străduania de a-şi menţine intact, capacităţile mintale îi epuizase resursele fizice.

Acum ştia din ce parte vine pericolul (era convinsă că ştie), şi totuşi mintea îi rămânea în continuare încordată. De când atrăsese în mod deliberat atenţia asupra sa, mai mult ca oricând, trebuise să se ferească. Dovada… Dovada… Trebuie să obţină dovada… Dar cum?

Îşi dădea seama că vârsta lucrează împotriva ei. Era prea obosită ca să improvizeze… Să facă un efort mintal creativ. Singurul lucru de care era capabilă pentru a se apăra, era să rămână în alertă, să vegheze, să se păzească.

Pentru că criminalul (nu-şi făcea iluzii în privinţa asta), era pregătit să ucidă din nou.

Ei bine, ea nu vroia să fie următoarea victimă. Era sigură că metoda ce avea să fie folosită era otrăvirea. Violenţa n-ar fi fost convenabilă din moment ce nu era niciodată singură, ci întotdeauna înconjurată de servitori. Prin urmare, rămânea otrava, contase pe asta, astfel încât Renisenb era cea care îi pregătea mâncarea şi i-o servea. Îşi adusese în cameră un ulcior cu vin şi, după ce o sclavă îl testa, aştepta douăzeci şi patru de ore ca să fie sigură că n-avea nici un efect nociv. O făcuse pe Renisenb să mănânce şi să bea împreună cu ea, deşi nu se temea pentru Renisenb… Încă. Se putea ca pentru Renisenb să nu existe nici un pericol, niciodată. Totuşi, nu puteai fi sigur de nimic.

La răstimpuri, stătea nemişcată, încercând să-şi pună în mişcare creierul obosit pentru a găsi mijloace de a dovedi adevărul, sau urmărindu-şi mica sclavă apretându-i şi împăturindu-i rochiile, sau reînşirându-i colierele şi brăţările.

În seara aceea se simţea foarte obosită. Trebuise să discute cu Imhotep, la cererea lui, despre căsătoria lui Renisenb, înainte de a vorbi el personal cu fiica sa.

Imhotep, smochinit şi morocănos, era umbra celui de odinioară. Purtarea-i nu mai era atât de preţioasă şi

autoritară. Acum se lăsa în voia dorinţelor şi hotărârilor mamei sale.

Cât despre Esa, ea fusese extrem de atentă, îngrozitor de atentă, să nu spună cuvântul nepotrivit. Uneori, viaţa poate atârna de un singur cuvânt stângaci.

Da, în cele din urmă spusese că ideea căsătoriei era inteligentă, şi că nu mai era timp de căutat şi de ales un bărbat printre membrii familiilor importante din stat. În plus, cea care conta era linia maternă… Bărbatului revenindu-i doar rolul de administrator al averii ce ar fi moştenit-o Renisenb şi copii ei.

Problema a constat în a alege între Hori – un bărbat integru, prieten vechi şi devotat, fiul unui mic fermier din vecinătate – şi tânărul Kameni cu pretenţiile lui de rudenie.

Înainte de-a vorbi, Esa cântărise cu multă grijă situaţia. Un cuvânt greşit putea provoca dezastrul.

Apoi îşi făcu publică părerea, cu întreaga forţă a personalităţii sale. Fără îndoială, spuse ea, Kameni este bărbatul potrivit pentru Renisenb. Anunţurile şi pregătirile pentru festivităţi – care aveau să fie mult reduse din cauza recentelor decese – urmau să se facă într-o săptămână. Asta numai dacă dorea şi Renisenb. Kameni era tânăr, frumos… Împreună puteau avea copii reuşiţi. Pe deasupra, cei doi se iubeau.

„Ei bine, gândi Esa, am aruncat mănuşa morţii. Rezultatul se va stabili pe tabla de joc”. Prima mutare fusese făcută. Procedase cum crezuse că e mai bine. Dacă se hazardase… Ei bine, şi ei îi plăcea să joace, cum îi plăcuse şi lui Ipy. Viaţa nu era o problemă de siguranţă… ca să câştigi trebuia să rişti.

Privi cu atenţie în jurul său când pătrunse în cameră. Examină în mod special ulciorul cu vin. Era astupat şi sigilat aşa cum îl lăsase. Întotdeauna îl sigila când părăsea camera şi-şi ţinea sigiliul atârnat după gât, în siguranţă.

Da. Din punctul ăsta de vedere, nu există nici un risc. Esa cârâi cu o satisfacţie răutăcioasă. Nu era chiar atât de uşor

să omori o bătrână. Bătrânele cunoşteau valoarea vieţii… Şi cunoşteau majoritatea capcanelor. Mâine…

Îşi chemă servitoarea.

— Unde e Hori? Ştii?

Fata îi răspunse că, după plecarea ei, Hori era sus, în camera de lângă Mormânt.

Esa aprobă satisfăcută.

— Du-te la el şi spune-i că mâine dimineaţă, când Imhotep şi Yahmose vor fi pe câmp şi va fi şi Kameni cu ei, iar Kait va fi cu copiii lângă lac, să vină aici, la mine. Ai înţeles? Repetă!

Mica servitoare repetă întocmai şi Esa o expedie.

Da, planul ei era satisfăcător. O va trimite şi pe Henet după nişte sculuri de lână, aşa că va vorbi în deplină siguranţă cu Hori. Îl va pune la curent cu ceea ce avea să urmeze şi vor discuta deschis unul despre celălalt.

Când fata se întoarse şi-i spuse că Hori primise mesajul şi că va face întocmai, Esa scoase un suspin de uşurare.

Acum că pusese la punct lucrurile astea o năpădi o cumplită oboseală.

Trimise fata să-i aducă o cutie cu cremă plăcut mirositoare şi apoi o puse să-i maseze membrele.

Masajul o făcu să se simtă mai bine, iar unguentul îi mai alungă săgeţile din oase. În cele din urmă se relaxă complet şi adormi… Şi odată cu ea, aţipise şi toate temerile ei.

Se trezi mult mai târziu cu o stranie senzaţie de răceală. Picioarele, braţele, îi erau înţepenite şi parcă moarte… Era ca şi cum întreg corpul i se rigidizase. Simţea cum începe să-i amorţească şi creierul, paralizându-i voinţa şi cum amorţeala punea stăpânire pe inimă.

Gândi: „Asta e moartea…”

O moarte curioasă, survenită dintr-o dată, fără ca nimic s-o anunţe.

Aşa mor bătrânii, îşi zise.

Apoi o străfulgera un gând, o convingere de nezdruncinat. Asta nu era moartea firească! Acesta era Duşmanul care

acţionase din umbră.

Otravă…

Dar cum? Când? Tot ce mâncase, tot ce băuse… Gustat, testat, păzit… Nu se putea strecura nici o greşeală, nu avusese cum.

Atunci cum? Când?

Cu ultimele licăriri ale inteligenţei, Esa se încăpăţână să pătrundă misterul. Trebuia să ştie… Trebuia… Înainte să moară.

Simţea cum o răceală de gheaţă îi cuprinde inima… Răceala morţii, şi cum respiraţia îi devenea tot mai anevoioasă.

Cum reuşise duşmanul s-o răpună?

Şi brusc, ceva din trecut, fâlfâirea unei amintiri îi veni în ajutor. Pielea rasă a unui miel… Un bulgăre de grăsime mirositoare… O experienţă a tatălui său… Care dovedea că unele otrăvuri pot fi absorbite de piele. Lână grasă… Unguente preparate din lână grasă. În felul ăsta o învinsese duşmanul. Cutia ei cu cremă parfumată, atât de necesare unei femei egiptene. Acolo fusese otrava…

Iar mâine… Hori… N-avea să afle… Ea nu mai avea cum să-i spună… Era prea târziu.

Dimineaţa o mică sclavă înspăimântată alerga urlând prin casă că bătrâna ei stăpână murise în somn.

Imhotep privea în jos, la trupul neînsufleţit al Esei. Avea chipul îndurerat, însă nu bănuitor.

Mama lui, spuse el, murise de moarte naturală la o vârstă destul de înaintată.

— Era bătrână. Da, era bătrână. Fără îndoială, îi venise timpul să plece la Osiris, toate problemele şi supărările ei îi grăbiseră sfârşitul. Se pare că a murit destul de liniştită. Mulţumesc lui Ra că, de data asta, moartea n-a mai fost cauzată de un om sau de un spirit rău. În cazul ăsta nu e vorba de violenţă, priviţi cât de împăcată pare.

Renisenb plângea, iar Yahmose căuta s-o liniştească. Henet umbla de colo-colo dând din cap şi spunând că

moartea Esei era o mare pierdere şi cât de devotată îi fusese ea, Henet, moartei. Kameni nu mai cânta şi arborase o mină îndurerată.

Hori se uita lung la bătrâna moartă. Era chiar ora la care ar fi trebuit să se întâlnească. Se întreba ce anume voise să-i transmită în mod special.

Nu încăpea nici un dubiu că avusese să-i spună ceva foarte important. N-avea s-o mai afle niciodată. Se gândi că, totuşi, ar putea ghici…

CAPITOLUL XXI.

A doua lună de vară – ziua a 16-a

— Hori… A fost omorâtă?

— Aşa cred, Renisenb.

— Cum?

— Nu ştiu.

— Dar era atât de grijulie! Glasul fetei era în gardă. Îşi lua toate măsurile de siguranţă. Nu mânca şi nu bea nimic care să nu fi fost mai înainte gustat.

— Ştiu, Renisenb. În acelaşi timp, însă, cred că a fost omorâtă.

— Şi era cea mai înţeleaptă dintre noi… Cea mai deşteaptă! Era sigură că n-o să i se poată face nici un rău. Hori, trebuie să fie ceva magic, ceva făcut de vreun spirit rău.

— Crezi asta pentru că e lucru cel mai la îndemână. Aşa sunt oamenii. Dar Esa n-ar fi crezut-o. Dacă a ştiut – înainte să moară, şi dacă n-a murit în somn – a ştiut că era opera unei persoane vii.

— A ştiut şi cine era persoana?

— Da. Şi-a expus prea deschis bănuielile. Devenise un pericol pentru duşman. Faptul că a murit demonstrează că bănuielile ei au fost corecte.

— Şi ţi-a spus… Cine e?

— Nu, nu mi-a zis. N-a menţionat niciodată vreun nume. Totuşi, sunt convins că ea şi cu mine gândeam la fel.

— Atunci trebuie să-mi spui şi mie, Hori, în felul acesta mă voi putea apăra.

— Nu, Renisenb, ţin prea mult la siguranţa ta ca să fac una ca asta.

— Chiar sunt în siguranţă?

Chipul lui Hori se întunecă. Spuse:

— Nu, Renisenb, nu eşti în siguranţă. Nimeni nu este. Dar eşti mult mai în siguranţă aşa decât dacă ai şti adevărul… Căci atunci ai deveni o ameninţare care va trebui înlăturată imediat, cu orice risc.

— Dar tu, Hori? Tu ştii.

Hori o corectă:

— Eu cred că ştiu. Dar eu n-am spus şi n-am arătat nimic. Esa a fost imprudentă. Ea a vorbit. A arătat încotro se îndreaptă bănuielile ei. N-ar fi trebuit s-o facă… I-am spus-o prea târziu.

— Dar tu Hori… Dacă ţi se întâmplă ceva…

Se opri. Îşi dădu seama că ochii lui Hori priveau ţintă într-ai ei. O privire adâncă, gravă, ce-i străpungea mintea şi inima…

El îi luă mâinile într-ale sale.

— Să nu te temi pentru mine, micuţă Renisenb… Totul va fi bine.

Da, gândi ea, totul va fi bine dacă aşa spune Hori. Ce ciudat era sentimentul acela de mulţumire, de tihnă, de fericire calmă… Atât de plăcut şi îndepărtat ca şi distanţa de la Mormânt până la orizont – o distanţă în care nu existau reguli şi restricţii umane.

Brusc, aproape brutal, se auzi spunând:

— Mă mărit cu Kameni.

Hori îi lăsă mâinile încet şi foarte firesc.

— Ştiu, Renisenb.

— Ei… Tata… Ei cred că aşa e cel mai bine.

— Ştiu.

Hori se îndepărtă.

Zidurile curţii deveniră dintr-odată mai apropiate, glasurile ce răzbeau din casă şi din hambarele de grâu răsunară mai puternic şi mai zgomotos.

În mintea lui Renisenb era doar un gând: „Hori pleacă…”

Îl strigă timid:

— Hori, unde te duci?

— Pe câmp, cu Yahmose. E mult de lucru. Recoltatul se apropie de sfârşit.

— Şi Kameni?

— Kameni vine cu noi.

Renisenb strigă:

— Mi-e frică. Da, chiar în plină zi, cu toţi servitorii în jur şi cu Ra strălucind în cer, mi-e frică.

El se întoarse repede.

— Să nu te temi, Renisenb. Îţi jur că n-ai de ce să te temi. Nu azi.

— Dar mâine?

— E destul de lungă şi ziua de azi… Şi îţi jur că nu te paşte nici un pericol.

Renisenb îl privi încruntată.

— Dar suntem în pericol? Yahmose, tata, eu? Nu eu sunt prima ameninţată… Asta vrei să spui?

— Încearcă să nu te mai gândeşti la asta, Renisenb. Fac tot ce-mi stă în putere, deşi poate ai impresia că nu fac nimic.

— Înţeleg, spuse Renisenb privindu-l gânditoare. Da, înţeleg. Yahmose va fi primul. Duşmanul a încercat cu otravă de două ori şi a dat greş. Va încerca şi a treia oară. De asta vrei să fii lângă el, să-l protejezi. Apoi va veni rândul tatălui meu şi al meu. Cine urăşte familia noastră într-atât încât…

— Stt! Ar fi mai bine să nu vorbeşti despre asta. Ai încredere în mine, Renisenb. Încearcă să-ţi alungi frica din suflet.

Renisenb îşi înălţă capul şi-l privi mândră.

— Am încredere în tine, Hori. Tu n-ai să mă laşi să mor… Iubesc foarte mult viaţa şi nu vreau s-o părăsesc prea

curând.

— N-ai s-o părăseşti, Renisenb.

— Nici tu, Hori.

— Nici eu.

Îşi zâmbiră unul altuia, apoi Hori plecă să-l caute pe Yahmose.

Întinsă pe o parte, Renisenb o urmărea pe Kait.

Kait îi ajuta pe copii să modeleze jucării din argilă, folosind apa din lac. Degetele ei frământau cu pricepere lutul, iar glasul său îi înconjura pe cei doi băieţei ai săi. Chipul său era ca de obicei, afectuos, plat, lipsit de expresie. Morţile violente şi teama permanentă din atmosferă păreau să n-o afecteze câtuşi de puţin:

Hori îi ceruse lui Renisenb să nu se mai gândească, dar, în ciuda tuturor străduinţelor, Renisenb nu putea să-i dea ascultare. Dacă Hori ştia cine e duşmanul, dacă Esa ştiuse cine e duşmanul, nu vedea de ce nu ar şti şi ea. Poate era mai în siguranţă neştiindu-l, dar nu se putea complace în situaţia asta. Ea voia să-l ştie!

Şi trebuie să fie foarte uşor… Da, foarte uşor să afle. Tatăl ei, în mod sigur, n-ar fi putut dori să-şi omoare copiii. Aşa că asta cădea. Cine rămânea? Rămâneau doar două persoane: Kait şi Henet.

Două femei… Fără nici un motiv de a ucide.

Totuşi, Henet îi ura pe toţi… Da, nu încăpea îndoială, Henet îi ura. Recunoscuse c-o ura pe Renisenb. De ce nu i-ar fi urât la fel şi pe ceilalţi?

Renisenb încercă să se pună în pielea lui Henet, să gândească la fel ca ea. În toţi aceşti ani a trăit, a muncit, şi-a afirmat devotamentul, a minţit, a spionat, a bârfit… A văzut-o pe încântătoarea doamnă trăind fericită alături de soţ şi copii. Pe când ea, repudiată de soţ, pierzându-şi unicul fiu… Da, ăsta putea fi un motiv. Era ca o rană provocată de-o săgeată, pe care Renisenb o văzuse cândva. Se vindecase şi braţul devenise tare la atingere. Şi apoi venise un doctor care, după rugăciunile de rigoare, înfipse

un cuţit în braţul infectat şi înţepenit. Fusese ca şi cum s-ar fi rupt zăgazul unui râu. Un şuvoi puternic de puroi rău mirositor ţâşnise la suprafaţă…

Poate şi în mintea lui Henet se petrecuse ceva asemănător. Amărăciunea şi umilinţa înnăbuşite prea repede, dar clocind otrava care avea să se reverse ca un talaz de ură şi venin.

Dar îl ura Henet şi pe Imhotep? Cu siguranţă, nu. De ani de zile se învârtea în jurul lui linguşindu-l, flatându-l… Iar el credea în ea. Era cert că tot acest devotament nu putea fi în întregime simulat.

Iar dacă îi era devotată, ar fi putut să-i provoace în mod deliberat atâta supărare şi durere?

Ah, dar presupunând că-l ura şi pe el… Că-l urâse întotdeauna? Dacă toată linguşeala ei fusese doar un mod de-ai risipi bănuielile, neîncrederea? Dacă Imhotep era cel pe care-l ura cel mai tare? În cazul ăsta, ce plăcere mai mare decât asta ar fi putut avea o minte bolnavă? Să-l facă să-şi vadă copiii murind unul câte unul…

— Ce s-a întâmplat, Renisenb? Kait o privea lung. Arăţi foarte ciudat.

Renisenb se ridică.

— Mă simt ca şi cum mi-ar veni să vomit, răspunse.

Într-un fel, era adevărat. Tabloul pe care şi-l imaginase îi crease o puternică stare de ameţeală.

Kait luă vorbele ca atare.

— Ai mâncat prea multe curmale verzi… Sau poate peştele ţi-a căzut greu.

— Nu, n-are legătură cu ce-am mâncat. E din cauza întâmplărilor prin care trecem.

— Oh, de asta!

Exclamaţia lui Kait era atât de nonşalantă, încât Renisenb se uită lung la ea.

— Dar ţie nu ţi-e frică, Kait?

— Nu, nu cred. Kait se gândi o clipă. Dacă i s-ar întâmpla ceva lui Imhotep, copiii vor trece sub protecţia lui Hori.

Hori e cinstit. El le va păzi moştenirea.
— Asta o va face Yahmose.
— Şi Yahmose va muri.
— Kait spui atât de calmă una ca asta! Chiar nu-ţi pasă? Vreau să spun… Nu-ţi pasă dacă tata şi Yahmose or să moară?
Kait reflectă câteva momente, apoi ridică din umeri.
— Suntem acum între noi, între femei… Hai să fim sincere. Întotdeauna am considerat că Imhotep e tiranic şi nedrept. S-a comportat de-a dreptul revoltător atunci, când cu concubina lui, lăsându-se influenţat de ea, să-şi dezmoştenească fiii care erau din carnea şi sângele lui. Nu mi-a plăcut niciodată Imhotep. Cât despre Yahmose, e un nimic. Satipy făcea ce vroia din el. Mai târziu, după ce ea s-a dus, devine autoritar şi dă ordine. Întotdeauna îi va aranja pe copiii lui, nu pe-ai mei, ceea ce e firesc. Aşa că, dacă ar muri, ar fi mai bine pentru copiii mei… Aşa văd eu problema. Hori nu are copii şi e drept. Tot ce s-a petrecut e într-adevăr tulburător… Dar după ce m-am gândit mai profund, mi-am dat seama că tot răul e spre bine.
— Kait, poţi vorbi în felul ăsta… Calm, rece? Când chiar soţul tău, pe care l-ai iubit, a fost omorât primul?
Peste chipul lui Kait trecu o expresie vagă, nedefinită. Îi aruncă lui Renisenb o privire ce părea să conţină un anumit dispreţ ironic.
— Uneori parc-ai fi Teti, Renisenb. Zău, parcă n-ai avea minte!
— Tu n-ai purtat doliu după Sobek. Renisenb rosti cuvintele încetişor. Nu, am remarcat asta.
— Hai, Renisenb, am respectat obiceiurile. Ştiu cum trebuie să se poarte o proaspătă văduvă.
— Da… Asta a fost tot… Deci… Înseamnă… Că nu l-ai iubit pe Sobek?
Kait ridică din umeri.
— De ce să-l fi iubit?
— Kait! A fost soţul tău… Ţi-a dăruit copii.

Chipul lui Kait se îmblânzi. Se uită în jos la cei doi băieţei murdari de pământ şi apoi la Ankh care gângurea şi se clătina pe picioruşe.

— Da, mi-a dăruit copii. Pentru asta îi mulţumesc. Dar în rest, ce-a fost el? Un mascul chipeş care a alergat mereu după alte femei. Nu şi-a adus în casă, în mod decent, o soră, vreo persoană modestă care ne-ar fi fost de ajutor tuturor. Nu, el se ducea la case deocheate, cheltuind o groază de bani, bând peste măsură şi alegându-şi cele mai costisitoare dansatoare. Imhotep a făcut bine că l-a ţinut din scurt şi i-a cerut socoteală pentru toate cheltuielile. Cum aş fi putut iubi şi respecta un astfel de om? Şi-apoi, ce sunt bărbaţii? Nu-s buni decât să procreeze, atâta tot. Însă tăria rasei o dau femeile. Noi, Renisenb, noi suntem forţa copiilor noştri. Cât despre bărbaţi… Lasă-i să procreeze şi să moară cât mai repede…

Dispreţul şi dezaprobarea din vocea lui Kait sunase ca un instrument muzical. Chipul său urât era transfigurat.

Renisenb gândi înspăimântată: „Kait e puternică. Dacă e proastă, prostia lucrează în favoarea ei. Urăşte şi dispreţuieşte bărbaţii. Trebuia s-o ştiu. Am mai văzut-o odată privindu-i în felul acesta… Dispreţuitor şi ameninţător totodată. Da, Kait e puternică…”

Fără să vrea, ochii lui Renisenb căzură pe mâinile lui Kait. Frământau şi modelau lutul… Mâini puternice şi muşchiuloase, şi în timp ce Renisenb le privea lucrând, gândul îi fugi la Ipy şi la mâinile puternice care-i ţinuseră capul sub apă fără îndurare. Da, mâinile lui Kait ar fi putut face asta…

Micuţa Ankh căzu şi se înţepă într-un spin, începând să ţipe. Kait alergă la ea. O ridică în braţe şi o strânse la piept, căutând s-o liniştească. Chipul ei era acum numai iubire şi duioşie. Henet veni în fugă dinspre verandă.

— Ce s-a întâmplat? De ce plânge aşa de tare? Credeam…

Se opri dezamăgită. Faţa-i ascuţită, meschină, duşmănoasă, căzu de parcă sperase o nouă catastrofă.

Renisenb se uită când la una, când la alta.

Pe chipul uneia era ură. Pe al celeilalte, iubire. Care era mai primejdioasă, se întrebă ea?

— Yahmose, ai grijă, fereşte-te de Kait.

— De Kait? Yahmose era profund nedumerit. Dragă Renisenb…

— Ascultă ce-ţi spun, e periculoasă.

— Blânda noastră Kait? Ea a fost întotdeauna o femeie moale, cam prostuţă…

Renisenb îl întrerupse.

— Nu e nici moale, nici supusă. Mi-e frică de ea, Yahmose. Am vrut să te previn şi pe tine. Păzeşte-te.

— De Kait? Yahmose tot nu credea. N-o văd deloc pe Kait semănând în jur numai moarte. N-are cap pentru asta.

— Nu cred că-ţi trebuie minte pentru aşa ceva. E suficient sa ai nişte cunoştinţe despre otrăvuri, atâta tot. Şi tu ştii că astfel de cunoştinţe există îi anumite familii. Decocturile din ierburi care dau vigoare tot pe baza acestor cunoştinţe se prepară. Ele se transmit prin generaţii de la mamă la fiică. Asta e o treabă pe care Kait putea foarte uşor s-o înveţe. Ştii doar că ea le prepară medicamentele copiilor când sunt bolnavi.

— Da, e adevărat. Yahmose căzuse pe gânduri.

— Şi Henet e o femeie rea, continuă Renisenb.

— Henet… Da. Nu ne-a plăcut niciodată. De fapt, numai pentru că tata o protejează…

— Tata se înşeală în privinţa ei.

— S-ar putea. Îl linguşeşte.

Renisenb îl privi surprinsă. Era pentru prima dată când îl auzea pe Yahmose pronunţând o frază critică la adresa lui Imhotep. Întotdeauna păruse fascinat de tatăl său.

Renisenb înţelege că acum Yahmose începuse să preia treptat conducerea. În ultimele săptămâni Imhotep îmbătrânise cu ani. Nu mai era capabil să dea ordine sau să ia decizii. Chiar starea sa fizică, părea să se fi înrăutăţit.

Petrecea ore întregi privind în gol, cu ochii lipsiţi de orice expresie. Uneori părea că nu înţelege ce i se spunea.

— Crezi că ea… Renisenb se opri. Privi în jur şi continuă: Tu crezi că ea e cea care…?

Yahmose o apucă de braţ.

— Taci, Renisenb, de astfel de lucruri e mai bine să nu vorbeşti… Nici măcar în şoaptă.

— Atunci şi tu crezi…

Yahmose spuse încet şi repede:

— Nu mai spune nimic. Avem nişte planuri.

CAPITOLUL XXII.

A doua lună de vară – ziua a 17-a.

Ziua următoare era sărbătoarea Lunii Noi. Imhotep fu nevoit să meargă sus, la Mormânt, să aducă ofrande. Yahmose îl rugase să-l lase pe el să se ocupe de asta, însă Imhotep fu neînduplecat. Cu un aer ce părea o jalnică parodie a prestanţei sale de altădată, murmurase: „Dacă nu supraveghez eu însumi lucrurile, cum aş putea fi sigur că nu au fost făcute treburile? Mi-am uitat eu vreodată îndatoririle? Nu eu vă întreţin pe toţi, nu eu sunt capul familiei?”

Se opri. Toţi? Toţi?… Ah, am uitat… Bravii mei fii… Frumosul meu Sobek… Deşteptul şi iubitul meu Ipy. Au plecat de lângă mine. Yahmose şi Renisenb… Fiul meu drag şi fata mea iubită… Voi încă mai sunteţi cu mine… Dar până când… Cât…?

— Sperăm că mulţi ani de-acum înainte, spuse Yahmose.

Vorbea cam tare, ca şi cum ar fi vorbit cu un surd.

— Eh? Ce? Imhotep părea să fi căzut în transă. Apoi vorbi brusc şi surprinzător.

— Asta depinde de Henet, nu-i aşa? Da, depinde de Henet.

Yahmose şi Renisenb schimbară priviri între ei.

Renisenb zise blând şi limpede:

— Nu înţeleg, tată.

Imhotep bolborosi ceva neinteligibil. Apoi, cu o voce puţin mai ridicată, dar cu privirea absentă şi goală, spuse:

— Henet mă înţelege. Întotdeauna m-a înţeles. Ea ştie ce răspunderi mari am… Cât de grele… Da, cât de grele… Şi mereu ingratitudine… De aceea trebuie să existe răsplată. Asta cred că e practic stabilit. Obrăznicia trebuie pedepsită. Henet a fost mereu modestă, supusă şi devotată. Va fi recompensată…

Se îmbătoşă şi rosti pompos:

— Mă înţelegi, Yahmose. Henet va avea tot ce-şi va dori. Ordinele ei vor fi executate!

— Dar pentru ce toate astea, tată?

— Pentru că aşa vreau eu. Pentru că, dacă dorinţele lui Henet vor fi îndeplinite, nu vor mai fi şi alţi morţi în casa asta…

Dădu cu hotărâre din cap şi se îndepărtă, lăsându-i pe Yahmose şi Renisenb privind unul la altul uimiţi şi alarmaţi.

— Ce-a vrut să însemne asta, Yahmose?

— Nu ştiu, Renisenb. Am câteodată impresia că tata nu mai ştie ce spune sau ce face…

— Nu… Poate că nu. Însă eu cred, Yahmose, că Henet ştie foarte bine ce spune şi ce face. Chiar zilele trecute mi-a spus că, foarte curând, ea va ţine biciul în casa asta şi-l va face să plesnească.

Se priviră în tăcere, apoi Yahmose îşi puse blând mâna pe braţul ei.

— N-o mânia. Îţi arăţi prea deschis sentimentele, Renisenb. Ai auzit ce-a spus tata? Dacă facem ce vrea Henet… Nu vor mai fi alţi morţi în casa asta…

Henet stătea pe vine în una din cămări şi număra cearşafurile. Erau cearşafuri vechi şi ea ţinea numărătoarea trăgând semne pe peretele de lângă ea.

„Ashayet, murmură ea, cearşafurile lui Ashayet, marcate cu anul când a venit aici… Ea şi cu mine, amândouă… E mult de-atunci. Mă întreb dacă ştii, Ashayet, la ce vor fi folosite cearşafurile tale acum?”

Îşi întrerupse chiotul şi se uită peste umăr tresărind.

Era Yahmose.

— Ce faci, Henet?

— Îmbălsămătorii mai au nevoie de cearşafuri. Au folosit mormane întregi de cearşafuri. Numai ieri au folosit sute de coţi. E îngrozitor modul în care aceste înmormântări dau o altă utilizare cearşafurilor! Trebuie să le folosim pe astea vechi. Sunt de bună calitate şi nu-s prea uzate. Sunt cearşafurile mamei tale, Yahmose… Da, ale mamei tale…

— Cine ţi-a spus să le iei pe astea?

Henet râse.

— Imhotep a lăsat totul pe seama mea. N-a trebuit să întreb. El are încredere în sărmana Henet. Ştie că are grijă ca totul să fie făcut cum trebuie. De-a lungul timpului m-am ocupat de mai toate treburile din casa asta. Cred că acum… Mi-a venit rândul să-mi primesc răsplata!

— Se pare că aşa e, Henet. Tonul lui Yahmose era moderat. Tata a spus că – făcu o pauză – totul depinde de tine.

— Aşa a spus? Ce plăcut e să auzi asta… Dar poate că tu, Yahmose, nu gândeşti ca el, ei?

— Ei bine… Nu prea. Glasul lui Yahmose era încă stăpânit, însă ochii lui o priveau fix.

— Cred c-ar fi mai bine să-l asculţi pe tatăl tău, Yahmose. Nu vrem să mai avem… Necazuri, nu-i aşa?

— Nu prea înţeleg… Vrei să spui: „şi alţi morţi?”

— Vor mai fi morţi, Yahmose. Oh, da…

— Cine va fi următorul, Henet?

— Ce te face să crezi că ştiu asta?

— Faptul că ştii o grămadă de lucruri. De exemplu, zilele trecute ai ştiut că Ipy urma să moară… Eşti foarte isteaţă, nu-i aşa Henet?

Henet rânji.

— Deci ai început să-ţi dai seama! Nu mai sunt sărmana, proasta Henet. Acum sunt cea care ştie.

— Ce spui, Henet?

Vocea lui Henet se schimbă. Era joasă şi tăioasă.

— Ştiu că în sfârşit pot să fac ce vreau în casa asta. Nimeni n-o să mă mai oprească. Imhotep deja mi-a dat mână liberă.

Şi tu vei face la fel, nu, Yahmose?
— Dar Renisenb?
Henet râse. Un râs răutăcios, aproape un cârâit.
— Renisenb nu va fi aici.
— Crezi că următoarea care va muri va fi Renisenb?
— Tu ce crezi, Yahmose?
— Aştept să aud de la tine.
— Poate am vrut să spun doar că Renisenb se va căsători şi va pleca departe.
— Ce-ai vrut să spui în realitate, Henet?
Henet chicoti.
— Esa a spus, odată, că limba mea e periculoasă. Poate chiar e!
Începu să râdă ascuţit, clătinându-se când într-o parte, când în alta pe genunchi.
— Ei, Yahmose, ce zici? Am să fac în sfârşit ce-am să vreau în casa asta?
Înainte de-ai răspunde, Yahmose o studie câteva clipe.
— Da, Henet. Eşti foarte deşteaptă. Ai să faci ce ai să vrei.
Se întoarse şi dădu de Hori care venea dinspre sala principală.
— Iată-te, Yahmose. Te aşteaptă Imhotep. E timpul să mergeţi sus, la Mormânt.
Yahmose dădu din cap.
— Da, vin. Îşi coborî glasul. Hori… Cred că Henet e nebună… E stăpânită complet de spirite rele. Încep să cred că ea e răspunzătoare de toate câte s-au întâmplat.
Hori se gândi câteva clipe înainte de a vorbi cu glasul său calm şi detaşat.
— Cred că-i o femeie ciudată… Şi rea. Yahmose îşi coborî şi mai mult glasul:
— Hori, cred că Renisenb e în pericol.
— Din cauza lui Henet?
— Da. Tocmai mi-a spus că, probabil, Renisenb va fi următoarea care… Va pleca.
Glasul nervos al lui Imhotep răzbătu până la ei.

— Am să aştept toată ziua? Ce fel de purtare e asta? Nimeni nu mă mai respectă. Nimeni nu ştie cât sufăr. Unde e Henet? Henet mă înţelege.

Dinspre cămară se auzi chicotul ascuţit şi triumfător al lui Henet.

— Ai auzit, Yahmose? Henet! Singura e Henet! Yahmose spuse liniştit:

— Da, Henet, am auzit. Acum tu eşti cea puternică. Tu şi tata şi eu… Toţi trei, împreună…

Hori ieşi să-l caute pe Imhotep. Yahmose mai schimbă câteva vorbe cu Henet care îl aprobă cu faţa strălucitoare, savurându-şi triumful.

Apoi Yahmose se alătură lui Hori şi Imhotep, cerându-şi scuze pentru întârziere, şi cei trei bărbaţi se îndreptară împreună spre Mormânt.

Pentru Renisenb ziua trecu foarte greu.

Nu avea astâmpăr, umbla de colo-colo prin casă, ba ieşea pe verandă, ba chiar înapoi, ca apoi să iasă iar şi să se ducă până la lac şi din nou să revină în casă.

Pe la prânz Imhotep se întoarse şi, după ce-i fu servită masa, ieşi pe verandă şi veni lângă Renisenb.

Renisenb stătea ca de obicei cu braţele petrecute după genunchi şi, din când în când, privea în sus la chipul tatălui său. Acesta era absent şi inexpresiv. Imhotep vorbea puţin. O dată sau de două ori oftă adânc.

O dată se ridicase şi trimisese după Henet, însă ea tocmai plecase cu cearşafurile la îmbălsămători.

Renisenb îl întrebă unde erau Hori şi Yahmose.

— Hori s-a dus în lanul de în să verifice ceva. Yahmose e pe plantaţii. Acum totul e pe umerii lui… Păcat de Sobek şi Ipy! Băieţii mei… Frumoşii mei băieţi…

Renisenb încercă repede să schimbe subiectul.

— Nu poate Kameni să supravegheze lucrătorii?

— Kameni? Cine e Kameni? N-am nici un fiu cu numele ăsta.

— Kameni, scribul. Kameni care-mi va fi soţ.

Imhotep o privi lung.

— Soţul tău, Renisenb? Dar tu o să te măriţi cu Khay.

Renisenb oftă şi nu spuse nimic. Părea o cruzime să încerce să-l readucă la realitate. Totuşi, după un timp, Imhotep îşi reveni şi exclamă brusc.

— Desigur, Kameni! S-a dus să-i transmită nişte instrucţiuni berarului. Trebuie să merg să mă întâlnesc cu el.

Se ridică şi plecă, vorbind de unul singur, dar cu ceva din vechea lui prestanţă, care o amuză pe Renisenb.

Poate că pierderea lui de memorie era doar temporară.

Renisenb privi în jur. Era ceva sinistru în tăcerea care domnea azi în casă şi în curte. Copiii se jucau în cealaltă parte a lacului. Kait nu era cu ei şi Renisenb se întrebă unde ar fi.

Tocmai atunci Henet ieşi pe verandă. Privi în jur, apoi se strecură lângă Renisenb. Redevenise vechea Henet, plângăreaţă şi umilă.

— Am aşteptat să te găsesc singură, Renisenb.

— De ce, Henet?

Henet îşi coborî vocea.

— Am un mesaj pentru tine… De la Hori.

— Ce mesaj?

— Glasul lui Renisenb era nerăbdător.

— Îţi cere să te duci sus, la Mormânt.

— Acum?

— Nu. Să fii acolo cu o oră înainte de apusul soarelui. Ăsta era mesajul. Dacă n-o să fie acolo, te roagă să-l aştepţi. A spus că-i ceva important.

Henet făcu o pauză, apoi adăugă:

— Am aşteptat până am reuşit să te prind sigură… ca să nu audă nimeni ce aveam să-ţi spun.

Henet se furişă înăuntru.

Renisenb simţi un fel de uşurare. Gândul că o să regăsească tihna şi pacea de sus, de lângă Mormânt, îi dădu o senzaţie de bucurie. Se înviorase că-l va întâlni pe Hori şi

vor putea vorbi deschis, nestingheriţi. Singurul lucru care o surprindea oarecum era faptul că Hori îi încredinţase tocmai lui Henet mesajul.

Oricum, oricât de răutăcioasă era Henet, îi adusese totuşi mesajul la timp.

„Şi de ce mi-ar fi frică tot timpul de Henet?' – se întrebă ea – „Sunt mai puternică decât ea”.

Se îndreptă, mândră. Se simţea tânără şi încrezătoare şi plină de viaţă…

După ce-i transmise lui Renisenb mesajul, Henet se întoarse din nou în cămara cu lenjerie. Râdea încetişor, pentru sine.

Se aplecă din nou peste mormanul de cearşafuri.

— Curând o să mai trebuiască cearşafuri, spuse. Auzi, Ashayet? Acum eu sunt stăpâna şi-ţi spun că cearşafurile tale vor înfăşura încă un trup. Şi al cui trup crezi tu că va fi? Ha, ha! Nu mai eşti în stare să mai faci ceva, nu-i aşa? Tu şi fratele mamei tale, Nomarhul! Dreptate? Ce dreptate poţi tu să faci pe lumea asta? Răspunde-mi!

Din spatele mormanelor de cearşafuri se auzi o mişcare. Henet întoarse capul pe jumătate.

În momentul acela o bucată mare de pânză o învălui, astupându-i gura şi nasul. O mână neîndurătoare înfăşură tot mai strâns pânza în jurul trupului ei, bandajând-o ca pe-un cadavru, până când încetă să se mai zbată…

CAPITOLUL XXIII.

A doua lună de vară – ziua a 17-a.

Renisenb stătea în uşa camerei de piatră, urmărind curgerea Nilului, pierdută într-o plăcută reverie. I se părea că trecuse foarte mult timp de când stătuse prima oară aici, curând după întoarcerea în casa părintească. Fusese ziua în care declarase atât de veselă că totul era neschimbat, că toate din casă erau exact la fel cum le lăsase când plecase, în urmă cu opt ani.

Îşi amintea cum Hori îi spusese că ea însăşi nu mai era aceeaşi Renisenb care plecase cu Khay şi cum îi răspunsese

ea, încrezătoare, că în curând avea să fie.

Apoi Hori începuse să-i vorbească despre schimbările care vin din interior, despre stricăciunile care nu pot fi văzute din afară.

Acum înţeleg câte ceva din ceea ce fusese în mintea lui când îi spusese asta. El încercase s-o pregătească. Ea fusese atât de naivă, atât de oarbă… Crezuse cu atâta uşurinţă în calităţile exterioare ale familiei sale.

Sosirea lui Nofret îi deschisese ochii…

Da, venirea lui Nofret. Totul era legat de asta.

Odată cu Nofret venise şi moartea…

Indiferent dacă Nofret fusese rea, sau nu, cert e că ea adusese cu sine răul…

Şi răul încă mai era printre ei.

În ultimul timp, Renisenb trăise cu convingerea că spiritul lui Nofret era cauza tuturor nenorocirilor.

Nofret, răutăcioasă şi moartă…

Sau Henet, răutăcioasă şi vie… Dispreţuitoarea Henet, plângăreaţa şi linguşitoarea Henet.

Renisenb se înfioră, se scutură, apoi se ridică încet în picioare.

Nu-l mai putea aştepta pe Hori. Soarele era pe punctul de-a apune. De ce nu venise, se întrebă ea?

Mai aruncă o privire în jur, apoi începu să coboare poteca ce ducea în vale.

La ora aceea era multă linişte. Linişte şi frumuseţe, gândi ea. Ce l-o fi reţinut pe Hori? Dacă ar fi venit, ar fi fost cel puţin împreună la ora asta… ar fi stat o oră alături.

Ore ca astea n-aveau să mai fie. Curând, când va fi soţia lui Kameni…

Vroia cu adevărat să se mărite cu Kameni? Ca printr-un şoc, Renisenb se simţi brusc eliberată de amorţeala ce-o ţinuse captivă atâta timp. Se simţea ca un om trezit dintr-un coşmar. Prinsă în ghearele fricii şi a nesiguranţei, acceptase tot ce i se propusese.

Acum însă era din nou ea, Renisenb, şi dacă se mărita cu Kameni o făcea pentru că asta era dorinţa ei şi nu pentru că familia i-o impunea. Kameni cu faţa lui frumoasă, surâzătoare! Îl iubea, nu-i aşa? De asta urma să se mărite cu el.

Aici, sus, la ceasul acesta al înserării, totul era limpezime şi adevăr. Nu exista confuzie. Ea era Renisenb, păşind deasupra lumii, senină şi curajoasă, în sfârşit ea însăşi.

Nu-i spusese ea odată lui Hori că trebuie să coboare singură această potecă la ora morţii lui Nofret? Indiferent că-i era sau nu frică, trebuia să meargă singură.

Ei bine, chiar asta făcea acum. Era chiar ora la care ea şi Satipy descoperiseră trupul lui Nofret şi aproximativ aceeaşi oră la care Satipy, la rândul ei coborâse poteca şi se uitase brusc înapoi… Şi-şi văzuse cu ochii soarta.

Era chiar în acelaşi loc. Ce auzise Satipy de întorsese atât de brusc capul?

Paşi?

Paşi… Dar Renisenb chiar auzea paşi în urma sa, pe potecă, urmând-o.

Inima îi tresări de frică. Deci, era adevărat! În spatele ei venea Nofret; Nofret o urmărea…

Frica îi cuprinse întreaga făptură, dar nu încetini paşii, însă nici n-o luă la fugă. Trebuia să-şi înfrângă teama căci, în mintea ei, n-avea să-şi reproşeze că făcuse vreun rău!

Se stăpâni şi-şi recăpătă curajul apoi, fără să se oprească din mers, întoarse capul.

În clipa aceea o cuprinse o imensă uşurare. Cel ce venea în urma ei era Yahmose. Nu vreun spirit din lumea morţilor, ci propriul ei frate. Trebuia să fi fost foarte ocupat în camera ofrandelor de la Mormânt şi ieşise tocmai când ea abia trecuse pe acolo.

Se opri cu un scurt râs fericit.

— Oh, Yahmose, mă bucur atât de mult că eşti tu!

El venea spre ea cu repeziciune. Renisenb tocmai începuse o nouă frază despre temerile ei prosteşti când

cuvintele îi îngheţară pe buze.

Acesta nu era Yahmose pe care-l ştia – blajinul, bunul ei frate. Ochii lui erau foarte strălucitori şi-şi trecea iute limba peste buzele uscate. Mâinile lui, puţin depărtate de corp, erau uşor curbate iar degetele-i semănau cu nişte ghiare.

Se uita la ea iar privirea din ochii lui nu te putea înşela. Era privirea unui om care mai omorâse şi acum era gata să omoare din nou. Chipul său era transfigurat de-o cruzime nesăţioasă, de-o satisfacţie plină de răutate.

Yahmose… Duşmanul fără milă era Yahmose! Sub blândeţea şi bunătatea lui se ascundea… Asta!

Ea crezuse că fratele ei o iubea, dar pe chipul acesta animalic, crud, nu era nici urmă de iubire.

Renisenb gemu… Un geamăt surd, fără speranţă.

Ştia că asta era moartea. N-avea putere să se lupte cu Yahmose. Aici, de unde căzuse Nofret, unde poteca era îngustă, de aici va cădea şi ea…

— Yahmose! Acesta fu ultimul strigăt, şi în el răsuna toată dragostea pe care o nutrise întotdeauna pentru fratele ei cel mare…

Strigătul pluti în van. Yahmose râse moale, neomenesc, scurt şi fericit.

Apoi se repezi înainte, mâinile acelea nesăţioase cu degetele curbate ca nişte gheare păreau că se lungesc ca să ajungă mai repede la gâtul ei…

Renisenb se lipi de peretele stâncii şi-şi întinse braţele într-o încercare zadarnică de a se feri de el. Asta era teroarea… Moartea.

Şi atunci auzi un sunet, un zbârnâit muzical…

Ceva venea prin aer uşor vibrând. Yahmose se opri, se legănă, apoi cu un urlet puternic se prăbuşi la picioarele ei. Renisenb se uită lung, prosteşte în jos, la pana mlădioasă a unei săgeţi. Apoi privi mai jos, peste margine… Unde stătea Hori cu arcul încă pe umăr…

— Yahmose… Yahmose…

Zăpăcită de şoc, Renisenb repeta în neştire numele, ca şi cum nu-i venea să creadă…

Stătea lângă mica încăpere din piatră, cu braţul lui Hori rămas încă petrecut în jurul mijlocului ei. Nu-şi mai amintea cum o aduse până aici. Nu făcea decât să repete iar şi iar numele fratelui său, cu un glas în care uimirea se împletea cu oroarea.

Hori rosti blând:

— Da, Yahmose. Tot timpul, Yahmose.

— Dar cum? De ce? Şi cum a putut fi el… De ce, doar şi el a băut vinul otrăvit? Era cât pe ce să moară.

— Nu, n-a riscat într-atât. A fost foarte atent să nu bea mult. A băut doar atât cât să se îmbolnăvească, apoi şi-a exagerat simptomele şi durerile. Ştia că în felul acesta iese din rândul suspecţilor.

— Dar el n-avea cum să-l omoare pe Ipy! Era atât de slăbit că abia se ţinea pe picioare!

— Şi asta a fost o simulare. Îţi aminteşti că Mersu a spus că odată otrava eliminată, Yahmose avea să-şi recapete foarte repede forţele? Aşa a şi fost.

— Dar, de ce, Hori? Asta nu pot să-nţeleg, de ce?

Hori oftă.

— Îţi aminteşti, Renisenb, ţi-am vorbit odată despre răul care vine din noi, dinăuntru…

— Îmi amintesc. Chiar azi m-am gândit la asta.

— Mi-ai spus atunci că venirea lui Nofret a adus răul. Nu era adevărat. Răul a fost dintotdeauna aici, ascuns în sufletele celor din casă. Tot ce a făcut venirea lui Nofret a fost să-l scoată la lumină. Prezenţa ei a dat la iveală adevărata faţă a lucrurilor. Blândeţea maternă a lui Kait s-a transformat într-un egoism feroce. Sobek n-a mai fost tânărul fermecător şi dezinvolt, ci un bărbat lăudăros, desfrânat şi nehotărât. Ipy, din copilul răsfăţat şi atrăgător, a devenit un băiat intrigant şi încrezut. De sub pretinsul devotament al lui Henet a început să iasă la suprafaţă

veninul. Tiranica Satipy s-a dovedit a fi o laşă. Însuşi Imhotep s-a transformat într-un tiran nervos şi aferat.

— Ştiu… Ştiu. Renisenb îşi şterse ochii. Nu trebuie să-mi spui. Încet, încet, mi-am dat seama şi singură… De ce au trebuit să se întâmple toate astea, de ce acest rău, despre care vorbeşti, a trebuit să existe şi să iasă la suprafaţă?

Hori ridică din umeri:

— Cine ştie? Poate pentru că întotdeauna există o evoluţie… Şi dacă omul nu devine mai bun, mai înţelept, mai sincer, atunci evoluţia asta se produce într-un cu totul alt mod, alimentând răul din el. Sau poate pentru că viaţa pe care ei au dus-o a fost prea îngrămădită, s-au închistat prea mult în ei înşişi din cauza lipsei de orizont sau imaginaţie. Sau poate că, la fel cum se întâmplă cu grânele când sunt atinse de boală, acest rău se ia, e suficient să se îmbolnăvească unul ca apoi să urmeze altul şi tot aşa.

— Dar Yahmose… Yahmose părea tot timpul neschimbat, era acelaşi om.

— Da, Renisenb, şi tocmai ăsta a fost unul din motivele care m-a făcut să-l suspectez. Celorlalţi temperamentul le-a permis să se descarce. Yahmose, însă, a fost întotdeauna timid, uşor de manevrat şi n-a avut niciodată curajul de a se răzvrăti, îl iubea pe Imhotep şi muncea din greu pentru el ca să-i fie pe plac, iar Imhotep îl considera bineintenţionat, însă prost şi molatec. Îl dispreţuia. La fel şi Satipy care îl trata cu tot dispreţul firii ei tiranice. Încetul cu încetul, răzvrătirea lui ascunsă, dar adânc simţită, a crescut puternic în intensitate. Cu cât părea mai moale, cu atât creştea furia din sufletul lui…

Şi tocmai când spera să-şi intre în drepturi, să fie asociatul lui Imhotep la conducerea domeniului, a venit Nofret. Nofret, cu frumuseţea ei, a fost cea care a aprins scânteia. Ea a zgândărit mândria de bărbat a tuturor celor trei fraţi. Pe Sobek l-a atins în punctul sensibil, arătându-i deschis că-l consideră prost, pe Ipy l-a înfuriat, tratându-l ca pe un copil obraznic şi total necopt la minte, iar lui Yahmose i-a arătat

că, în ochii ei, nici nu-l consideră bărbat. După venirea lui Nofret, limba ascuţită a lui Satipy l-a făcut pe Yahmose să ajungă la capătul răbdării. Nu mai putea îndura. Devenise continua bătaie de joc a ei şi, în cele din urmă, şi-a pierdut autocontrolul. A întâlnit-o pe Nofret pe poteca asta şi, mânat de furie, a împins-o jos.

— Dar Satipy a fost cea…

— Nu, nu, Renisenb. Aici e unde greşeşti tu. De-acolo, de jos, Satipy a văzut ce s-a întâmplat. Acum înţelegi?

— Dar Yahmose era cu tine pe câmp.

— Da, dar o oră mai târziu. Nu-ţi dai seama, Renisenb, că trupul lui Nofret era rece? Doar tu însăţi i-ai atins obrajii. Ai crezut că se prăbuşise cu câteva clipe înainte… Însă asta era imposibil. Era moartă de cel puţin două ore, altfel, sub soarele fierbinte, obrajii nu i-ar fi putut fi nicicum reci când i-ai atins. Satipy a văzut ce s-a întâmplat. Înspăimântată, s-a învârtit prin preajmă neştiind ce să facă, apoi te-a văzut venind şi-a încercat să te abată din drum.

— Când ai ştiut toate astea, Hori?

— Le-am bănuit destul de curând după aceea. Purtarea lui Satipy m-a făcut să ghicesc. Era în mod făţiş speriată de moarte de ceva sau cineva… Şi foarte curând m-am convins că persoana de care se temea era Yahmose. Nu numai că nu-l mai teroriza, dar i se supunea orbeşte în toate. Îţi dai seama ce şoc cumplit trebuie să fi fost pentru ea să vadă că Yahmose, pe care-i dispreţuia pentru moliciunea lui, era de fapt cel ce-o omorâse pe Nofret. Pentru Satipy lumea se răsturnase. Ca majoritatea femeilor tiranice, era laşă. Noul Yahmose o îngrozea. În spaima ei, începu să vorbească în somn. Curând Yahmose şi-a dat seama că ea devenise un pericol pentru el…

Cred că acum înţelegi cum s-a petrecut totul, Renisenb, sub ochii tăi, în ziua aceea. Ceea ce a văzut Satipy şi i-a provocat căderea n-a fost un spirit. A văzut ce ai văzut şi tu azi. A văzut pe chipul bărbatului care o urmărea.

— Propriul ei soţ – intenţia de a o împinge de pe potecă, aşa cum o împinsese şi pe cealaltă. Îngrozită, s-a ferit de el şi a căzut. Iar când, cu ultima suflare, a şoptit „Nofret”, încerca să-ţi spună că Yahmose o omorâse pe Nofret.

Hori făcu o pauză, apoi continuă:

— Esa şi-a dat seama care era adevărul dintr-o remarcă total nesemnificativă a lui Henet. Henet se plângea că eu nu mă uit la ea, ci ca şi cum aş vedea ceva dincolo de ea, ceva ce de fapt nu există. Apoi continuă să vorbească despre Satipy. Într-o străfulgerare, Esa şi-a dat seama că lucrurile erau mult mai simple decât crezusem noi. Satipy nu se uitase dincolo de Yahmose… ci chiar la Yahmose. Ca să-şi verifice ideea, Esa a reluat subiectul ca pe-o divagaţie care n-ar fi avut nici o însemnătate pentru nimeni cu excepţia lui Yahmose… Şi numai pentru el, dacă ceea ce bănuia ea era adevărat. Cuvintele ei l-au surprins şi i-au provocat o reacţie de-o clipă, suficient ca ea să ştie că bănuiala ei era adevărată. Numai că şi Yahmose a înţeles că Esa îl suspecta. Şi o dată apărută suspiciunea, lucrurile s-ar fi potrivit la fix, chiar şi cu povestea spusă de păstor, care era în stare să facă orice îi poruncea stăpânul său, Yahmose, chiar şi cu înghiţirea licorii care-i închisese gura pentru totdeauna, pentru mai multă siguranţă.

— Oh, Hori, e atât de greu de crezut că Yahmose a putut face toate astea. Cu Nofret da, înţeleg. Dar de ce şi celelalte crime?

— Mi-e greu să-ţi explic, Renisenb, dar odată răul răbufnit la suprafaţă, el înfloreşte ca macii printre spicele de grâu. Probabil că întreaga sa viaţă Yahmose fusese înclinat spre violenţă şi nu şi-o putuse manifesta. Îşi dispreţuia propria moliciune şi supunere. Cred că omorârea lui Nofret i-a dat o mare senzaţie de putere. Prima care l-a făcut să simtă asta a fost Satipy. Ea, care-l ocăra şi-l ridiculiza, era acum cea îngrozită şi supusă. Toate nemulţumirile care zăcuseră înmormântate în sufletul său atâţia ani, au ieşit la suprafaţă – ca acel şarpe care a apărut pe potecă într-o zi. Sobek şi

Ipy erau, unul mai chipeş, celălalt mai deştept decât el… Deci, trebuiau să dispară. El, Yahmose, avea să fie stăpânul casei, singurul sprijin şi singura lui mângâiere! Moartea lui Satipy i-a mărit plăcerea de a ucide.

Ucigând se simţea mai puternic. După aceea a devenit o obsesie, mintea i s-a întunecat complet.

Tu, Renisenb, nu erai un rival pentru el. Te iubea, atât cât putea el iubi. Dar ideea că soţul tău ar fi împărţit cu el conducerea domeniului era de neacceptat pentru el. Cred că Esa a avut în minte două lucruri când a aprobat căsătoria ta cu Kameni. Primul – a fost că Yahmose va lovi din nou şi era mult mai probabil că va lovi în Kameni, nu în tine… Şi, oricum m-a însărcinat să am grijă să nu ţi se întâmple nimic. Al doilea – căci Esa era o femeie isteaţă – a fost să ducă lucrurile până la capăt. Yahmose, urmărit de mine (neştiind că şi eu îl suspectez) putea fi prins asupra faptului.

— Ceea ce ai şi făcut, spuse Renisenb. Oh, Hori, am fost atât de înspăimântată când m-am uitat înapoi şi l-am văzut.

— Ştiu, Renisenb. Dar aşa trebuia să fie. Atâta timp cât eram lângă Yahmose ai fi fost clar în siguranţă, dar asta nu putea ţine la infinit. Ştiam că, dacă Yahmose ar fi găsit prilejul să te împingă de pe potecă în acelaşi loc, ar fi făcut-o. Asta ar fi întărit explicaţiile superstiţioase despre spiritele rele ale morţilor.

— Atunci, mesajul pe care mi l-a transmis Henet nu era de la tine?

Hori scutură din cap.

— Nu ţi-am trimis nici un mesaj.

— Dar de ce Henet a… Renisenb se opri şi dădu din cap. Nu înţeleg ce rol a avut Henet în treaba asta.

— Cred că Henet ştia adevărul, zise gânditor Hori. A discutat foarte mult cu Yahmose în dimineaţa asta – un lucru periculos. El s-a folosit de ea ca să te atragă aici, sus, lucru pe care Henet l-a făcut cu plăcere, căci te urăşte, Renisenb.

— Ştiu.

— După aceea… Ştiu eu? Henet îşi închipuie probabil că faptul că ştie adevărul o face puternică. Însă eu nu cred că Yahmose ar fi lăsat-o mult timp în viaţă. Poate chiar acum…

Renisenb se înfioră.

— Yahmose era nebun, spuse ea. Era posedat de spiritele rele, dar n-a fost întotdeauna aşa.

— Nu, şi totuşi… Ţi-aminteşti, Renisenb, ce ţi-am povestit de Yahmose şi Sobek când erau copii şi cum Sobek îl izbea pe Yahmose de pământ şi cum mama ta a venit repede, palidă şi tremurând şi a spus „Asta-i periculos”. Şi eu cred, Renisenb, că era periculos să-i faci lui Yahmose asta. A doua zi Sobek a fost foarte bolnav… Mâncare alterată, s-a crezut. Eu cred că mama ta ştia ceva despre ciudăţeniile ascunse ale minţii micului său fiu, blând şi moale, şi se temea că într-o zi ar putea să iasă la iveală…

Renisenb se cutremură:

— Nimeni nu e ceea ce pare?

Hori zâmbi.

— Ba da, uneori. Kameni şi eu, Renisenb. Amândoi cred că suntem ceea ce crezi tu că suntem. Kameni şi eu…

Hori rostise semnificativ ultimele cuvinte şi brusc, Renisenb înţelese că se află într-un moment al vieţii în care trebuie să aleagă.

Hori continuă:

— Amândoi te iubim, Renisenb. Trebuie s-o ştii.

— Şi totuşi, spuse Renisenb încetişor, ai lăsat să se facă aranjamentul pentru căsătoria mea, fără să spui nimic… Nici un cuvânt.

— Asta era pentru protecţia ta. Esa a fost de aceeaşi părere. Eu trebuia să rămân în afară, dezinteresat, ca să-l pot urmări în permanenţă pe Yahmose şi să nu-i stârnesc duşmănia. Hori adăugă cu emoţie. Trebuie să înţelegi, Renisenb, că Yahmose mi-a fost prieten mulţi ani. L-am iubit pe Yahmose. Am încercat să-i sugerez tatălui tău să-l investească cu autoritatea pe care şi-o dorea. N-am reuşit.

Totul a venit prea târziu. Însă, deşi în adâncul inimii eram convins că Yahmose o omorâse pe Nofret, am încercat să nu cred. Chiar i-am căutat scuze pentru fapta asta. Yahmose, nefericitul, chinuitul meu prieten, mi-a fost foarte drag. Apoi au venit moartea lui Sobek, şi a lui Ipy, şi în final a Esei… Atunci am înţeles că în sufletul lui Yahmose răul învinsese definitiv binele. Şi aşa a ajuns Yahmose să-şi găsească sfârşitul de mâna mea. O moarte rapidă, aproape nedureroasă…

— Moartea… Mereu moartea.

— Nu, Renisenb. Nu moartea îţi arată azi faţa, ci viaţa. Cu cine vei împărţi această viaţă? Cu Kameni sau cu mine?

Renisenb privea drept în faţă, peste valea de dedesubt, la curgerea argintie a Nilului.

În faţa ochilor ei apăru foarte clar imaginea chipului surâzător a lui Kameni, aşa cum îl văzuse în ziua aceea, în barcă.

Chipeş, puternic, vesel… Simţi din nou cum sângele începu să-i clocotească. Îl iubise pe Kameni în acel moment. Îl iubea şi acum. Kameni ar fi putut umple golul pe care Khay îl lăsase în viaţa ei.

Gândi: „Vom fi fericiţi împreună… Da, vom fi fericiţi. Vom trăi alături, ne vom dărui unul altuia plăcerea şi vom avea copii sănătoşi şi frumoşi. Vor fi zile în care vom munci din greu… Şi zile de desfătare când vom naviga pe Nil… Viaţa va fi din nou aşa cum am cunoscut-o cu Khay… Ce mi-aş putea dori mai mult? Ce-aş putea cere mai mult?”

Şi încet, foarte încet, îşi întoarse faţa spre Hori. Era ca şi cum, în tăcere, i-ar fi pus o întrebare.

Şi ca şi cum ar fi înţeles-o, el răspunse>

— Te-am iubit de când erai copil. Îţi iubeam chipul grav şi încrederea cu care veneai la mine să-ţi repar jucăriile stricate. Iar apoi, după opt ani de absenţă, ai revenit aici şi mi-ai încredinţat gândurile tale, mintea ta. Iar mintea ta, Renisenb, nu seamănă cu a restului familiei. Mintea ta nu poate fi închisă între pereţii strâmţi ai casei. Mintea ta e ca

a mea, zboară deasupra Nilului, văzând o lume în schimbare… O lume în care totul e posibil dacă ai curaj şi imaginaţie…

— Ştiu, Hori, ştiu. Aceste lucruri le-am simţit lângă tine. Dar nu tot timpul. Au existat momente când nu te-am putut urmări, când m-am simţit singură…

Se opri brusc, incapabilă de a găsi cuvinte care să-i exprime adevăratele gânduri. Nu ştia ce viaţă o aştepta lângă Hori. În ciuda blândeţii lui, în ciuda faptului că o iubea, în anumite privinţe i-ar fi rămas inaccesibil de neînţeles. Ar împărtăşi împreună momente de mare frumuseţe şi măreţie… Dar cum le-ar fi fost viaţa de zi cu zi?

Instinctiv îşi întinse braţele spre el.

— Oh. Hori, decide tu pentru mine. Spune-mi ce să fac!

Hori zâmbi; zâmbi copilului Renisenb care-i vorbea, poate, pentru ultima oară, dar nu-i luă mâinile.

— Eu nu pot să-ţi spun ce să faci cu viaţa ta, Renisenb… Pentru că e viaţa ta… Şi doar tu poţi să decizi.

Ea înţelese că n-o să primească nici un ajutor, nici o chemare grabnică a simţurilor ei, aşa cum făcuse Kameni. Dacă Hori ar fi atins-o măcar… Dar el n-o atingea.

Şi brusc, alegerea i se înfăţişă singură, în termenii cei mai simpli: viaţa uşoară sau cea dificilă. În momentul acela fu puternic tentată să o ia la goană în jos pe potecă, jos spre viaţa normală şi fericită pe care o ştia dintotdeauna… pe care o împărţise cu Khay. Acolo era siguranţa… Erau micile plăceri şi supărări zilnice, fără nimic de care să-ţi fie frică, decât de bătrâneţe şi moarte…

Moarte… Ca într-un cerc, din gândurile despre viaţă revenise din nou la moarte. Khay murise. Poate şi Kameni va muri şi chipul său, la fel ca a lui Khay, i se va şterge treptat din memorie…

Se uită la Hori care stătea liniştit lângă ea. Ce ciudat că nu ştiuse niciodată precis ce gândea Hori… Niciodată nu simţise nevoia să ştie…

Apoi vorbi şi glasul îi sună la fel ca atunci când, cu mult timp înainte, îl anunţase că va coborî poteca singură, la apusul soarelui.

— Am ales, Hori. Îmi voi împărţi viaţa cu tine, la bine şi la rău, până vine moartea ca un sfârşit…

O luă în braţe, îşi lipi obrazul de al ei cu o nouă tandreţe şi ea se simţi plină de viaţă şi de fericire.

„Dacă Hori o să moară, gândi ea, n-am să-l uit! Hori va fi pentru totdeauna cântecul inimii mele… Asta înseamnă… Că nu mai există moarte…”

SFÂRŞIT